

egy
másik
nap

david levithan

Dream
collegiate

david leviathan

egy
másik
nap

*Dream
válogatás*

Írta: David Levithan
A mű eredeti címe: Another day
Fordította: Vince Judit Andrea

Szerkesztő: Vajna Gyöngyi
Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit
© David Levithan

© Vince Judit Andrea © Maxim Könyvkiadó Kft.
A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Adam Abernethy
ISSN: 2063-6989

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.
Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu
Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Generál Nyomda Kft.,
felelős vezető: Hunya Ágnes

*Unokaöcsémnek, Matthew-nak
(Találd meg az örömet a mindennapokban!)*

Első fejezet

Nézem, ahogy az autójával beáll a parkolóba. Nézem, ahogyan kiszáll belőle. A látósugarában vagyok, egyre beljebb kerülök... de rám sem hederít. Egyenesen a sulifelé veszi az irányt, anélkül, hogy engem észrevenné. Odakiálthatnék neki, de azt meg nem szereti. Azt – mondja, ilyet csak azok a lányok tesznek, akik túlságosan is rá vannak cuppanva a barátjukra.

Az iskola bejárati ajtaja kinyílik, aztán becsukódik, ő pedig észre sem veszi, hogy a túloldalon vagyok. Csak állok ott, és azon töprengök, hogy lehetek ennyire oda érte, míg ő jóformán semmibe vesz.

Szeretem és gyűlölöm, mert tudom, hogy hatalmas van felettem.

Eltűnődöm, vajon a múlt este történetek miatt néz-e keresztül rajtam. Lehetséges, hogy még mindig haragban vagyunk? – Mint a vitáink többsége, ez is valami hülyeség miatt robbant ki, ám a felszín alatt mindig komoly dolgok húzódnak. Most is csak azt kérdeztem, el akar-e menni Steve bulijába szombaton. Csak ennyit. Erre visszakérdezett, hogy miért faggatom erről már vasárnap este. És hogy folyton ezt csinálom, mindig kicsikarom belőle az ígéretet. Mintha ő nem akarna velem lenni, ha nem kérdezem erről már hónapokkal előtte. Elmondtam neki, hogy ez nem az én hibám. Ő fél tervezni velem, mindig meg van ijedve, ha a jövőről esik szó.

Hiba volt. Ijedtnek nevezni őt, nagy hiba volt. Valószínűleg ezt a szót jegyezte meg az egészből.

– Neked fogalmad sincs, miről beszélsz mondta.

– Arról beszélek, hogy Steve-nél szombaton buli lesz vágtam rá feldúltan. Ez minden.

De ez nem minden. Justin szeret és gyűlöl engem, ahogy én is szeretem és gyűlölöm őt. Tudom. Mindketten tele vagyunk indulatokkal, és ezt nem szabadna kimutatnunk egymás iránt. De néha egyszerűen nem tudunk uralkodni magunkon. Túl jól ismerjük a másikat, de úgy tűnik, mégsem elég jól.

Szerelmes vagyok valakibe, aki fél kettőnk jövőjétől. És bolond módon állandóan felhánytorgatom.

Követem őt. Engedelmesen. Naná. Nem, én nem fogok hisztizni, amiért a barátom nem vett észre a parkolóban.

Ahogy a szekrényéhez megyek, azon agyalok, vajon melyik Justint fogom ott találni. Nem valószínű, hogy Cuki Justint, mert ő ritkán mutatkozik az iskolában. És remélhetőleg nem is Dühös Justint, mert nem tettem semmi olyat, szerintem. Nyugis Justin után vágyódom, mert szeretem Nyugis Justint. Amikor ő van jelen, mindenki lazulhat.

Ott állok, amikor kiveszi a könyveit a szekrényéből. Nézem a tarkóját, mert szerelmes vagyok a tarkójába. Van valami nyers testiség benne, ami arra késztet, hogy odahajoljak és megcsókoljam.

Végül rám néz. Nem tudok olvasni az arckifejezésében, nem azonnal. Mintha mindketten arra várnánk, miként fog reagálni a másik. Én ezt jó előjelként értelmezem, mert ez talán azt jelenti, hogy aggódik miattam. De az is lehet, hogy mégiscsak rossz előjel, mert nem érti, miért is vagyok itt.

– Szia – mondja.

– Szia – felelem.

Van valami igazán intenzív abban, ahogyan rám néz. És biztos vagyok benne, hogy nem tetszik neki valami, ő ugyanis mindig mindenben talál hibát.

Viszont nem szól egy szót sem. Hm, különös. Aztán, ami még különösebb, megkérdezi. Minden oké?

Ha pedig ezt kérdezi tőlem, igazán szánalmasan festhetek.

– Persze – mondom neki. Mert nem nagyon tudom, mit is válaszoljak. *Nem, nem oké.* Ez lenne a helyes válasz. Ám nem Justin számára. Tudom jól.

Veszélyt szimatolok. Ha ez most valamiféle csapda, hát egyáltalán nem tetszik. Ha pedig a visszavágó a tegnap estéért, essünk túl rajta minél előbb.

– Most haragszol rám? – szegezem neki a kérdést, de abban már nem vagyok biztos, hogy tudni akarom a választ.

Erre ő: Nem. Nem haragszom rád egyáltalán.

Hazudik.

Amikor problémáink vannak, rendszerint én vagyok az, aki észreveszi őket. Én aggódom mindkettőnkért. Ráadásul nem is hozakodhatom elő velük túl gyakran, mert akkor megkapom, hogy én hancegek azzal, hogy értem, mi folyik itt, míg ő nem.

Most mit tegyek? – Kérdezzek rá a tegnap estére? – Vagy tegyek úgy, mintha mi sem történt volna már megint?

– Még mindig együtt akarsz ebédelni velem? – kérdezem. De amint kimondtam, rögtön tudtam, hogy nem kellett volna már megint terveket gyártok. Pedig megtanulhattam volna, hogy ne, csak hogy én nem tanulok.

Úgy látszik, én is csak egy olyan rácuppanós csaj vagyok.

– Hát persze – mondja Justin. Az nagyszerű lenne.

Duma. Játszmázik velem. Csakis erről lehet szó.

– Gond egy szál se teszi hozzá.

Ránézek, őszintének tűnik. Talán tévedek, hogy mindjárt a legrosszabbat feltételezem. És talán azt is sikerült elérnem, hogy hülyén érezze magát, amiért annyira meglepődtem.

A kezéért nyúlok, megfogom. Ha ő hajlandó visszakozni a tegnap esti veszekedés miatt, akkor én sem fogok kekeckedni. Ezt csináljuk egyébként mindig. Amikor túljutunk a hülye küzdelmeinken, jók vagyunk mi ketten.

– Örülök, hogy nem haragszol rám – mondom neki. Én csak azt szeretném, ha köztünk minden oké lenne.

Tudja, hogy szeretem. Tudom, hogy szeret. Ez nem kérdés, egyikünk részéről sem. A kérdés mindig az, hogyan birkózunk meg vele.

Idő van. Becsengetnek. Emlékeztetnem kell magamat, hogy az iskola nem csupán azt a célt szolgálja, hogy legyen hol összefutnom Justinnal.

– Később találkozunk – köszön el.

Ebbe kapaszkodom. Ez az egyetlen dolog, ami át fog segíteni az üres téren, amit Justin maga után hagyott.

Kedvenc sorozataim egyikében a kertvárosi feleség megjegyezte: „A férjem igazából egy seggfej, de ő az enyém, és hozzám jön haza.” Ezen aztán elgondolkodtam. *Ó, a francba, hiszen ez rólunk is szól nem igaz? –*

Ez a szerelem tisztában vagyok veled, milyen problémás alak, mégis szeretem, mert tudom, hogy én is egy rakás szerencsétlenség vagyok, talán még rosszabb, mint ő.

Az első randinkön nem telt bele egy óra, és Justin megkongatta a vészharangot.

– Előre figyelmeztetek, hogy nehéz eset vagyok mondta a vacsora fölött egy steakhouse étteremben. Totál kattant.

– A többi lányt is szoktad figyelmeztetni? – tudakoltam nyíltan flörtölve veled.

Ám, amit visszakaptam, nem flörtölés volt. Hanem őszinte válasz.

– Nem mondta. Nem szoktam.

A maga módján adta a tudtomra, hogy törődik velem, más vagyok, mint a többi lány. Ráadásul már az elején közölte.

Nem állt szándékában elmondani nekem. Aztán mégis.

És bár sok egyéb részlet kiment azóta a fejből az első randevúnkról, soha nem felejtette el, amit mondott: „Figyelmeztettelek!” Ezt üvöltötte azokon az éjszakákon, amikor valóban rossz, és nehéz volt minden. *Nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettelek!*

Néha ez arra készítt, hogy még szorosabban öleljem át.

Máskor viszont már feladtam, miközben rettenetesen éreztem magam, hogy nem tehetek semmit.

Délelőtt a suliban csupán az első és a második óra között van lehetőségünk összefutni ilyenkor a tekintetemmel keresem őt. Egy perc jut csak egymásra, néha kevesebb, de én mindig hálás vagyok.

Mintha névsorolvasáson vennénk részt. *Szerelmem? – Jelen!* – Még ha fáradtak vagyunk is (és szinte mindig azok vagyunk), és nincs is nagyon mit mondani, tudom, hogy nem kerül el.

Ma mosolygok, mert mindent egybevetve, eddig jól alakulnak köztünk a dolgok. És ő visszamosolyog rám.

Ez jó jel. Én pedig mindig a jó jeleket keresem.

* * *

Negyedik óra után Justin osztályterme felé veszem az irányt, ám ő nincs ott, nem várt meg. Úgyhogy az ebédlőibe megyek, ahol üldögélni

szoktunk. De ott sem találom. Megkérdezem Rebeccát, hogy látta-e őt.

Azt feleli, nem, és nem tűnik túl meglepettnek, amiért Justint kajtatom. Úgy döntök, hogy figyelmen kívül hagyom a reakcióját. A szekrényemnél is szétnézek, de ott sincs. Kezdem azt hinni, hogy elfelejtette, vagy játszik velem. Úgy döntök, az ő szekrényénél is körülnézek, bár az túl messze van az ebédlőtől. Soha nem megy arra ebéd előtt. De nem ma, mivel mégiscsak ott találom.

Boldog vagyok, hogy látom őt, de kimerült is vagyok. Hiszen annyira fárasztó ez az egész. Rosszabbul néz ki, mint ahogyan érzem magam, és úgy bámul a szekrényébe, mintha egy ablak lenne ott bent. Másoknál ez azt jelenti, hogy elbambulnak, ábrándoznak, ám Justin nem szokott ábrándozni. Amikor eltűnik, akkor igazán eltűnik.

Most visszajön. Épp, mikor odaérek hozzá.

– Szia – mondja.

– Szia – felelem.

Éhes vagyok, de annyira azért nem. Számunkra az a legfontosabb, hogy egy légtérben tartózkodjunk. Bárhol, de együtt.

Most a szekrényébe teszi a könyveit, mintha mára már végzett volna. Remélem, nincs semmi baj. Reménykedem benne, hogy nem adta fel. Ha én kitartok, elvárom, hogy ő is tartson ki.

Feláll és a karomra teszi a kezét. Gyengéden. Túlságosan is. Éppenséggel én szoktam így viselkedni vele, nem pedig fordítva. Tetszik a dolog, ugyanakkor nem tetszik.

– Menjünk el valamerre – mondja. Hová szeretnél menni?

Megint csak arra gondolok, hogy lennie kell egy helyes válasznak erre a kérdésre, és ha nem találom el, azzal mindent tönkreteszek. Justin akar tőlem valamit, csak azt nem tudom, mit.

– Nem tudom – mondom neki végül.

Leveszi a kezét a karomról, azt gondolom: *oké, hibás válasz.*

De akkor megfogja a kezemet.

– Gyere – mondja.

Láng lobban a szemeiben; világít, perzsel.

Bezárja a szekrényt és előrehúz. Nem értek semmit sem. Kéz a kézben megyünk végig a csaknem kihalt folyosókon. Sohasem tettünk még ilyet. Kiül az arcára a vigyor, miközben egyre gyorsabb tempóban haladunk. Olyanok vagyunk, mint a vásott kölykök az óráközi szünetben. Rohangálunk a folyosókon. A többiek szemében örültek vagyunk. Mi

történik velünk? – A szekrényemnél megtorpanunk, javasolja, hogy hagyjam ott a könyveimet. Még mindig nem értek semmit, de hagyom, hadd sodorjanak magukkal az események. Justin remek hangulatban van, én pedig nem akarom, hogy bármi is megzavarja.

Amint a szekrényem bezárult, már megyünk is tovább. Kilépünk a kapun. Egyszerűen, magától értetődően. Lelépünk. Eddig csak beszéltünk róla, most viszont tényleg megteesszük. Ha jól sejtem pizzázni megyünk, vagy ilyesmi. Késni fogunk az ötödik órától. Egyenesen az autójához megyünk, és én nem kérdezem, miért és hová igyekszünk. Engedem, hadd tegye, amit akar.

Felém fordulva megkérdezi: Hová akarsz menni? – Őszintén, hová szeretnél menni?

Furcsa. Úgy teszi fel nekem a kérdést, mintha én volnék az, aki tudja a helyes választ.

Nagyon remélem, hogy mindez nem átejtés. És azt is remélem, hogy nem fogom megbánni.

Úgyhogy kimondom az első dolgot, ami az eszembe jut:

– Az óceánhoz akarok menni. Azt akarom, hogy vigyél el az óceánhoz.

Arra számítok, hogy kinevet, és azt fogja mondani, ő igazából arra gondolt, hogy ugorjunk be hozzájuk, amíg a szülei távol vannak, és töltsük a délutánt szexeléssel meg tévézéssel. Vagy azt próbálja ezzel bizonyítani, hogy csak azért sem tervez, hiszen mennyivel jobb a spontaneitás. Vagy éppenséggel jó szórakozást kíván nekem a parton, míg ő megebédel. Mindezek a lehetőségek egyidejűleg cikáztak át az agyamon.

Az egyetlen dolog, amire nem számítottam, hogy jó ötletnek tartja a javaslatomat.

– Rendben van – mondja, miközben kigurulunk a parkolóból. Még mindig gyanakszom, hogy csak a bolondját járatta velem, de akkor megkérdezi, merre menjünk, melyik a legjobb irány. Megmondom neki, melyik sztrádán kellene haladnunk a családommal nyaranként gyakran ruccantunk ki arra a strandra, és ha már az óceánhoz megyünk, hát menjünk oda.

Ahogy vezet, láthatóan jól érzi magát. Nekem is lazítanom kellene végre, ehelyett ideges leszek. Olyan ez az egész, mintha Justin csak azért vinne valami igazán különleges helyre, hogy szakítson velem. Meg akarja adni a módját. Talán még ott is hagyna. Mondjuk, nem hiszem, hogy ez valóban megtörténne, de sosem lehet tudni. Így akarja megmutatni, hogy

képes tervezni. És hogy nem fél a jövőtől, mint ahogyan azt állítottam.

Már megint képzelődsz, Rhiannon, bolond vagy, – mondom magamban. Ami azt illeti, Justin is folyton ezt ismétlgeti, és az esetek döntő többségében igaza van.

Örülj a pillanatnak, ez jár a fejemben. Nem az iskolában vagyunk, hanem kettesben.

Bekapcsolja a rádiót, aztán hagyja, hogy én válasszak csatornát. Hogyan? – *Az én autóm, az én rádióm* hányszor hallottam ezt tőle! – Ám ez most komoly, úgyhogy állomásról állomásra váltok, olyat keresek, ami neki is megfelelő. Amikor túl sokáig időzök egy nekem tetsző dalnál, megkérdezi:

– Ez jó, nem?

Én viszont azt gondolom, *nem, nem jó, mert utálod.* Mégsem szólok, maradok a csatornán. Közben várom, hogy elsüssön valami bárgyú poént, teszem azt, az énekesnő úgy nyivákol, mintha menstruációs görcsei lennének.

Ehelyett elkezd ő is énekelni.

Ezt nem hiszem el. Justin sohasem énekel a rádióval. Hanem rárivall. Bármiről is legyen benne szó, ő üvöltve reagál. Ha pedig úgy tartja kedve, még a kormánykereket is csapkodja. De sohasem énekel.

Kezdem azt hinni, hogy bedrogozott. Viszont már láttam őt bedrogozva, és akkor egyáltalán nem így viselkedett.

– Mégis mi ütött beléd? – kérdezem végül.

– Csak a zene feleli.

– Ahh.

– Tényleg.

És nem viccel. Nem nevet ki titokban. Ránézek és látom rajta. Nem tudom, mire megy ki ez az egész, de nem az én rovásomra, az biztos.

Elhatározom, hogy nem hagyom annyiban, tesztelni fogom. A tapadó lányok úgyis ezt teszik.

– Akkor mit szólnál ehhez... – mondom. Váltogatom az adókat, amíg egy, Justinnak legkevésbé tetsző dalhoz nem érek.

Ez az! – Kelly Clarkson. Éppen arról énekel, hogy ami nem öl meg, az megerősít.

Felhangosítom. Magamban azt kívánom, hogy zendítsen rá erre is.

Meglepetés.

Teli torokból énekelünk. Fogalmam sincs, honnan tudja a szövegét. De

nem kérdezek rá. Teljes szívemből énekelek, holott nem is sejtettem, hogy ennyire szeretem ezt a dalt, de most nagyon szeretem, mert mindent rendbe hoz körülöttünk és közöttünk. Nem is akarok másra gondolni. Maradjunk csak szépen a teremtett világunkban ilyet még nem tapasztaltunk, és mondhatom, remekül érezzük magunkat benne.

Utána leengedem az ablakomat, mert érezni akarom a hajamban a szelet. Erre Justin szó nélkül leengedi az összes többi ablakot; mintha egy szélcsatornában lennénk, vagy a vidámparkban, pedig csak a sztrádán haladunk. És olyan boldognak látszik! – Ráébredek, milyen ritka is a pillanat, amikor boldognak látom őt: maradéktalanul és felhőtlenül boldognak. Általában fél kimutatni, mintha attól tartana, bármelyik pillanatban elillan mellőle.

Megfogja a kezemet, és kérdezgetni kezd. Személyes kérdéseket tesz fel.

– Hogy vannak a szüleid? – Ezzel indít.

– Hm... nem is tudom – felelem. Justin ugyanis sohasem érdeklődött a szüleim hogylétéről. Tudom, hogy azt akarja tőlük, hogy szeressék, ám mivel nem biztos benne, hogy ez lehetséges, úgy tesz, mintha nem számítana. Vagyis... érted. Anya szeretné kézben tartani a dolgokat, csak éppen nem tesz semmit érte. Apa igyekszik, de valahol már feladta

az egészet. Ahogy öregszik, úgy veszíti el az érdeklődését a külvilág iránt.

- És milyen most otthon, hogy Liza egyetemre ment?

Amikor felteszi ezt a kérdést, kiérzem a hangjából a büszkeséget, amiért egyáltalán eszébe jutott a nővérem neve. Ez pedig nagyon is Justinra vall.

- Nem tudom – mondom neki. Ami azt illeti, mi inkább amolyan lakótársak voltunk, semmint legjobb barátok. Azt hiszem, annyira nem is hiányzik, számomra mégis könnyebbséget jelentett, amíg otthon lakott, mert akkor legalább ketten voltunk, érted, ugye? – Sohasem telefonál haza. Még ha anya hívja, őt sem hívja vissza. Nem hibáztatom ezért. Biztos vagyok benne, hogy jobb dolga is akad. És valójában, mindig is tudtam, hogy ha egyszer elköltözik otthonról, többé nem tér vissza. Épp ezért nem ér váratlanul a viselkedése.

Ahogy a mondandóm végére értem, sürgető kényszert éreztem, hogy szóba hozzam: vajon mi lesz velünk a gimi után. Justin azonban megelőzött, azt tudakolta, mennyiben más az idei tanév, mint a tavalyi. Furcsállottam is a dolgot, hiszen ilyen általában a nagymamája kérdez az ember lányától, nem pedig a barátja.

Megfontoltan válaszolok:

- Nem is tudom. Az iskola gáz. Ebben nincs változás. De, tudod, amíg igazán azt akarom, hogy legyen már vége, aggódom, hogy mi lesz utána. Nem mintha elterveztem volna a jövőmet. Dehogy. Tudom, te azt hiszed, hogy nekem mindenre megvan a határozott elképzelésem, de ha belegondolsz, mit tettem idáig, hogy felkészüljek a gimi utáni időkre, hát láthatod, hogy semmit sem. Ugyanolyan tanácstalanul állok a jövőm előtt, mint bárki más.

Fogd be, fogd be, ó, fogd már be, mi ütött beléd, hogy felhozod ezt a témát?

De talán mégis megvan rá az okom. Talán azért hozom fel, hogy lássam, hogyan reagál. Justin folyton tesztel, próba elé állít engem, és mi tagadás én is gyakran teszem ezt vele.

Na és te? – tudakolom.

Mire ő: Őszintén? – Próbálom túlélni egyik napot a másik után.

Tudom. És értékelem, ha ilyen hangsúllyal – mondja, amellyel értésemre adja, hogy egy hajóban evezünk. Várom, hogy mikor hozza fel a tegnapi esti veszekedést. De említést sem tesz róla. Én pedig hálás vagyok érte.

Több mint egy éve vagyunk együtt, és ezalatt legalább százszor mondtam magamnak, hogy ez most az most tényleg tiszta lappal indítunk. Új fejezet kezdődik a kapcsolatunkban, ezentúl minden másképp lesz. Néha beigazolódt a jóslatom, de általában tévedtem.

Nem szabad elrugaszkodnom a valóságtól. Nem engedhetem meg magamnak, hogy azt higgyem, a dolgok varázsütésre kedvező fordulatot vesznek. Nem gondolhatom, hogy elkerülhetjük a veszekedéseket. Ugyanakkor nem fogom letagadni, ami épp köztünk folyik. Nem fogom megtagadni ezt a boldogságot.

Mert ha a boldogság igazának tűnik, majdnem mindegy, hogy valóságos, vagy sem.

Ahelyett, hogy követné az útirányt a telefonján, engem kérdezget, merre menjünk. Elszúrom, mert az autópályáról egy lejáróval odébb kell csak letérnünk, ám amikor ezt észreveszi, egy cseppet sem mérges egyszerűen visszahajt az autópályára, és megyünk tovább a következő kijáratig. Ekkor már nem azon töprengök, vajon bedrogozott-e, hanem arra gyanakszom, hogy *gyógyszeres kezelés* alatt áll. Mert ha erről van szó, bizony gyorsan hatnak azok a gyógyszerek.

Egy szót sem szólok. Nem jó az ördögöt a falra festeni.

– Most épp angolórán kellene lennem – mondom, amint rákanyarodunk a parthoz vezető útra.

– Nekem pedig bioszon feleli Justin.

De ez most fontosabb. A házi feladatomat könnyebben megoldom, mint az életemet.

– Csak érezzük jól magunkat – mondja.

– Rendben van – felelem. Jó ötlet! – Annyiszor gondoltam már rá, hogy meg kellene szöknöm és most végre sikerült! – Egy napra. Jó kint lenni a szabadban. Gyakrabban is megtehetném.

Talán eddig is erre lett volna szükségünk. Hogy bizonyos távolságra legyünk mindentől, ugyanakkor egymáshoz közel.

Valami elkezdett működni közöttünk tudom, érzem.

Emlékek. Ide, erre a partra jártunk annak idején családotul, amikor otthon túlságosan meleg volt, vagy a szüleim épp szenvedtek a bezártságtól. Itt aztán körbevettek bennünket más családok, én pedig szerettem eljátszani a gondolattal, hogy a takaróink mindegyike egy ház,

és bizonyos számú takaró kitesz egy várost. Biztos vagyok benne, hogy volt ott néhány gyerek, akiket a szüleik, hozzánk hasonlóan folyton erre a partra vittek, csak éppen már egyikükre sem emlékszem. A saját családom viszont élénken él az emlékeimben: anyám mindig egy ernyő alá bújt, vagy azért, mert nem akart leégni a napon, vagy mert észrevétlen akart maradni; a nővérem, aki könyvet vitt a partra, és végig abba temetkezett, apám pedig általában a többi apával beszélgetett sportról vagy a részvénytőzsről. Amikor túlságosan felmelegedett az idő, leszaladt velem a vízhez, és megkérdezte, milyen hal szeretnék lenni. Tudtam, hogy a mindenkori helyes válasz a *repülő hal*, mert olyankor felkapott és feldobott párszor a levegőbe.

Nem is tudom, miért nem hoztam el ide Justint eddig. Múlt nyáron otthon üldögtünk, vártuk, hogy a szülei dolgozni menjenek, hogy aztán a ház minden szobájában szexeljünk, meg még néhány szekrényben is. Amikor ezzel végeztünk, tévéztünk, vagy videojátékokkal ütöttük el az időt. Néha körbenéztünk, mit csinálnak a többiek, és mire hazaértek Justin szülei, mi már valamelyik haverunk házában dekkoltunk, ittunk, tévéztünk és videojátékokkal szórakoztunk.

Jól éreztük magunkat, mert ugye nem volt iskola, és együtt lehettünk, meg minden. De az egész nem vezetett sehova.

Az autóban hagyom a cipőmet, ugyanúgy, mint gyerekkoromban. Csupán néhány fájdalmas lépést kell megtenni a parkoló kemény betonján, majd ott a homok, és onnan már minden rendben van. A strand ma teljesen üres, s bár nem számítottam rá, hogy tömegnyomor lesz, mégis meglepő mintha szunyókáláson kaptuk volna ezt a partszakaszt.

Nem tudok uralkodni magamon. Futok egyenesen lefelé, körbeforgok. *Az enyém*, gondolom diadalmasan. Enyém a strand. Enyém a délután. Justin is az enyém. Senki és semmi sem veheti el tőlem. Justin nevét kiáltom, és még mindig együtt éneklek a rádióban hallott dallal.

Egy pillanatra rám néz, nekem pedig bevillan: jaj ne, most fogja azt mondani, hogy úgy viselkedek, mint egy idióta. I)e nem; Justin leszalad hozzám a partra, belém kapaszkodik, és megpörget. Hallotta a dalt, és most táncolunk. Nevetünk, és kergetjük egymást a víz felé. Amikor odaérünk, fröcskölni kezdjük a másikat, miközben lábunknál érezzük a robajló hullámokat. Lehajolok pár kagylóért, Justin követi a példám; színeseket keresünk, melyek aztán megszáradva majd különböző árnyalatokban pompáznak. Áttetsző kavicsokat és csigaházat is gyűjtünk.

Olyan jó a víz, jó, ahogy benne állunk, úgy érzem, mintha az egész óceán húzna magával, én viszont elég erős vagyok hozzá, hogy talpon maradjak.

Justin arca nyílt, kendőzetlen. A teste ellazult. Sohasem láttam még őt ilyennek. Játsszunk, ez azonban nem a szerelmespáročskák kitervelt, ravasz versengése. Nem, mi távol tartjuk magunkat mindettől.

Kérem, hogy építsen velem homokvárat. Elmondom neki, hogyan mesterkedett mindig Lisa, hogy a homokvára az enyém mellett legyen. Míg ő hatalmas, mély sánccal körbevett hegyet csepegtetett, én inkább egy kicsi házat kreáltam, gondosan ügyelve az olyan részletekre, mint a bejárati ajtó, vagy a garázs. Valójában azt a babaházat építettem meg, amely a képzeletemben élt, de sohasem lehetett az enyém, míg Liza létrehozta az erődöt, amire érzelmileg szüksége volt. Nem nyúlt a váramhoz soha nem az típus, aki tönkreteszi a húga művét, hogy aztán egyedül arassa le a babérokat. Viszont én sem nyúlhattam az ő homokvárához. Miután elkészültünk, hagytuk, hogy a dagály hullámai elsodorják őket. A szüleink néha odajöttek hozzánk. „Milyen cuki”, mondták az enyémre. Lizának pedig: „Nahát, hogy ez mekkora!”

Azt akarom, hogy Justin velem együtt építsen homokvárat. Szükségünk van az élményre, hogy közösen hozzunk létre valamit. Nincs nálunk se lapát, se vödör. Mindent a kezünkkel csinálunk. Klasszikus várat épít, négyszögletű alappal kezdi, majd kijelöli a felvonóhidat. Én a lövegtornyokon és a bástyákon dolgozom erkélyek kizárva, templomcsúcsok viszont lehetségesek. Justin időnként megdicsér vagy inkább csak biztat: *szép, pöpec, cuki*, én pedig úgy érzem, mintha hosszú hónapok után, a várbörtönből szabadultak volna ki ezek a szavak. Mindig is tudtam vagy inkább reméltem, hogy léteznek valahol.

Most megbizonyosodtam róla.

Nincs nagy meleg idekint, mégis érzem a nap sugarait az arcomon és a nyakamon. Gyűjthetnék még kagylókat a homokvárak díszítéséhez, de elkezdem unni az építgetést, lankad a figyelmem. Miután elkészül az utolsó torony, javaslom, hogy bóklásszunk egy kicsit a parton.

– Elégedett vagy a művel? – kérdezi.

– Nagyon.

A víz felé tartunk, hogy lemossuk kezünkről a homokot. Justin visszanez a strandra, a várainkra, és eltűnődik.

Lélekben máshol jár, de jó helyen.

– Mi az? – kérdezem.

Kedvesen rám néz, és azt mondja: Köszönöm.

Biztos vagyok benne, hogy ezelőtt is hallottam már tőle ezt a szó, de így még sohasem, soha így, mely arra késztet, hogy emlékezek rájuk.

– Mit is köszönsz? – kérdezem. Ám valójában így értem: *Miért most? – Miért csak most?*

– Ezt feleli Justin. Mindezt.

Annyira szeretnék hinni benne. Olyan jó lenne, ha végre eljutnánk a kapcsolatunkban arra a szintre, ahová mindig is vágytam, amiben reménykedtem. De ez így túl egyszerű. Túl egyszerűnek tűnik az egész.

Most minden oké – mondja nekem. Jó boldognak lenni.

Milyen régóta vártam erre! – Igaz, nem pont így képzeltem el, de hát semmi sem olyan, amilyennek elképzeljük. Túlcsondul bennem a Justin iránt érzett szeretet. Már egyáltalán nem gyűlölöm őt. Egyetlen porcikám sem gyűlöli. Csak a szerelem van. És ez nem rémiszt el. Pont ellenkezőleg.

Sírok, mert boldog vagyok, és sírok mert csak most ébredek rá, mennyire magától értetődőnek tartottam a boldogtalanságomat. Sírok, mert hosszú idő után először érzem, hogy a helyére kerültek a dolgok az életemben.

Justin észreveszi, hogy sírok, ám nem kezd el gúnyolódni. Nem vonul védekezésbe, nem kérdezi, most meg mit tett. Nem – mondja, hogy ő aztán figyelmeztetett engem. Nem – mondja, hogy állítsam le magam. Nem ehelyett átölel, magához von, és szavak nélkül fejezi ki azt, amihez a szó már kevés. Vigaszt nyújt. Olyasmit kapok tőle, amit magamon érzek a jelenlétét, a rám fonódó karjait.

– Boldog vagyok – mondom, nehogy azt higgye, bánt valami. Igazán.

A szél, a part, a nap mind körülölelték minket, de nekünk csak egymás ölelése számított. Ugyanúgy kapaszkodtam Justinba, ahogyan ő kapaszkodott belém. Elértük a tökéletes egyensúlyi állapotot, amikor mindketten egyformán vagyunk erősek és gyengék, egyszerre kapunk és adunk.

– Mi történik velünk? – kérdezem.

– Csss – feleli. Ne kérdezz semmit!

Nem érzékelek kérdéseket, csak válaszokat. Nincs félelem, megelégedettség van. Megcsókolom, tökéletes egymásra hangoltságunk folytatódik, lélegzetvételünk eggyé válik. Behunyom a szemem, ajkainak súlya az ajkaimon ismerős, a csók íze szintén ismerős. Valami mégis más. Nem csak az egész testünk vesz részt a csókban, hanem több annál: amik

vagyunk, és amivé majd válunk. Énünk mélyebb rétege csókolózik, mert énünk mélyebb rétege most végre egymásra talált. Mintha villám csapott volna a vízbe, tüzet fogott volna a papír, vagy elvakítaná szemünket a szikrázó fény. Végigfuttatom a kezemet Justin hátán, majd a mellkasán is, mert tudnom kell, tényleg itt van velem, és ez tényleg megtörténik velünk. Elidőzök a tarkóján, míg ő a csípőmet simogatja. Kezem az öve felé kalandozik, ám ő visszahúzza. Megcsókolja a nyakamat. Megcsókolom a füle alatt. A mosolyát is megcsókolom. Feltérképezi a mosolyomat.

Jól érezzük magunkat. Élvezzük az egészet.

Közben fogalmam sincs, hány óra van, milyen nap van. Csak a pillanat számít. És ez több, mint elég.

Végül a kezemet végigcsúsztatom a karján, és megfogom a kezét.

Néhány másodpercig vagy talán néhány percig is állunk ott kéz a kézben, homlokunk összeér, ajkaink finoman egymáshoz simulnak; kifulladtunk a vágyódástól, mert végre egymásra találtunk.

Ezután kibontakozunk az ölelésből, de továbbra is fogjuk egymás kezét. Elindulunk a part felé, ahogyan a párok szoktak. Visszatértünk a térbe és az időbe, ám ez most mégsem tűnt ijesztőnek.

– Bámulatos nyugtázom a látványt, majd rögtön visszaveszek, mert Justin ezt afféle *alapvetésnek* szokta venni. Persze ma, itt és most csupán egyetértően rábólint. A napot nézi, amely egyre közelít a horizonthoz. Mintha egy csónak vesztegelne a part mentén, de lehet, hogy csak egy uszadék fa vagy délibáb.

Azt akarom, hogy minden nap ilyen legyen, mint ez a mai. Nem is értem, miért ne lehetne így.

– Minden hétfőn ezt kellene termünk – mondom. És kedden is. Megszerdán, csütörtökön és pénteken.

Ugratom, de legbelül nem viccnek szánom.

– Még a végén megunnánk – feleli Justin. Legjobb lesz, ha ez egyszeri alkalom marad.

Egyszeri? – Nem értem, mire gondol. Nem értem, hogy mondhat ilyet.

– Soha többé? – tudakolom. Szeretnék tisztán látni. Nem akarok félreértést.

Justin elmosolyodik. Hát... sohase mondd, hogy soha.

– Nem is mondanám. Ebben egyetértünk.

Társaságot kapunk, párok érkeznek a strandra. Csak néhányan, és idősebbek nálunk. Senki sem kérdezi tőlünk, miért nem vagyunk suliban.

Senki sem kérdezi, mit keresünk itt. Úgy tűnik, inkább örülnek nekünk. Ettől olyan érzésem támad, hogy mi ide tartozunk, és helyesen tesszük, amit épp teszünk. *Így kell lennie*, – mondom magamban. Aztán Justinra pillantok, és az jár a fejemben: *mondd, hogy tényleg így kell lennie!*

Nem akarom faggatni. Nem akarom, hogy kérdeznem kelljen. Mert persze általában az én kérdéseim miatt kezdünk el veszekedni.

Félek, hogy túl törékeny, ami most köztünk van, és úgy is kezelem.

Kezdek fájni. Emlékeztetnem kell magamat, hogy még nincs nyár. Amikor megborzongok, Justin körém fonja a karjait. Felvetem, hogy menjünk vissza az autóhoz, és vegyük elő a csomagtartóból a plédet, amin szerelmeskedni szoktunk. Erre megfordulunk és elindulunk oda, ahonnan jöttünk. A várunk még mindig ott áll épségben, pedig az óceán egyre terjeszkedik a parton.

Amint nálunk a takaró, visszamegyünk a strandra. De ahelyett, hogy beleburkolóznánk, leterítjük a homokra, aztán lezöttyenünk rá. Egymás mellett ülünk, majd leheveredünk, és az eget bámuljuk. Felhők vonulnak, időnként madár röppen.

– Azt hiszem, ez életem egyik legjobb napja szólalok meg.

Anélkül, hogy felém fordítaná a fejét, kezét az enyémbe csúsztatja.

– Mesélj nekem a többi jól sikerült napodról kéri.

– Nem is tudom... – felelem. Úgy érzem, sohasem volt még ehhez fogható napom.

– Csak egyet. Az elsőt, ami az eszedbe jut.

Azokra az időkre gondolok, amikor boldog voltam. Igazán boldog. Amikor szárnyaltam a boldogságtól. És a legfurcsább emlék ugrik be. Fogalmam sincs, miért pont ez. Tudom, hogy Justin várja a válaszomat, mégis csak annyit mondok, hogy *á, hülyeség*. Ő azonban ragaszkodik hozzá, hogy osszam meg vele.

Felé fordulok, kezemet a mellkasához húzza, ráfekteti.

Justin itt van. Biztonság van.

Belevágok: Valamiért az anya-lánya divatbemutató jutott először az eszembe.

Megfogadtatom vele, hogy nem fog kinevetni. Meg is ígéri. Én pedig hiszek neki.

– Negyedikben lehetett, ha jól emlékszem – mondom. A Renwick gyűjtést szervezett a hurrikán áldozatainak, és önként jelentkezőket kerestek az osztályunkból. Meg sem kérdeztem a mamámat, egyszerűen

csak aláírtam a lapot. Aztán amikor hazaállítottam a hírrel, de hát, te tudod milyen a mamám. Megrémült. Még a szupermarketba is alig lehet kimozdítani. Még hogy divatbemutató? – Idegenek előtt? – Mintha legalábbis Playboy-fotózásra kérték volna fel. Istenem, ez aztán az ijesztő gondolat!

A többi lány anyja egész fiatalkorát átbulizta, szűk ruhákban feszítettek, nevettek, kuncogtak és flörtöltek. Az én mamám nem ilyen. Sőt, azt hiszem, sohasem volt ilyen. Talán ezt az egyetlen alkalmat leszámítva.

– Viszont nem mondott nemet folytatom. Azt hiszem, csak most ébredek rá, milyen helyzetbe hoztam. Nem tiltakozott, nem követelte, hogy csináljam vissza az egészet. Amikor érkezett a nap, elhajtottunk Renwickhez, ahol megmondták, hova menjünk. Először azt gondoltam, majd felöltöztetnek bennünket valamilyen egymáshoz passzoló szerelésbe. Ehelyett szabad kezet kaptunk, bármit választhattunk a bolt kínálatából. Így aztán belevetettük magunkat, és próbálgatni kezdtük a ruhákat. Akkoriban sokkal csajosabb voltam, mint manapság, ezért egy hosszú, fodros, világoskék estélyi mellett maradtam. Úgy gondoltam, az nagyon elegáns.

– Biztos előkelő voltál benne – mondja Justin.

Játékosan meglököm. Csss. Hadd – mondjam végig!

A mellkasához szorítja a kezemet. Mielőtt folytatnám, megcsókol. Azt hihetném, itt véget is ér a történetmesélés, de elhúzódik tőlem. Mondd tovább!

Egy másodpercre elfelejtem, hol is tartottam, mert egy pillanatra kiesem a történetből a jelenbe. Aztán eszembe jut: a mamám. A divatbemutató.

– Szóval, kiválasztottam magamnak a majdani báli ruhámat. Aztán anya következett. Meglepődtem, mert ő is az estélyi mellett döntött. Addig talán még nem is láttam őt kiöltözve. Azon a napon nem én voltam Hamupipőke, hanem anya.

– Miután végeztünk a ruhákkal, kisminkeltek bennünket. Tartottam tőle, hogy morcos lesz, de valójában nagyon is élvezte az egészet. Nem festették ki túlságosan, inkább csak hangsúlyozták a vonásait. És ennyi elegendő is volt, hogy igazán csinosnak látsszon. Tudom, hogy ma már nehéz róla elképzelni, de akkor úgy nézett ki, mint egy filmsztár. A többi anyuka is a csodájára járt, nem győzték dicsérni. Aztán elkezdődött a show, mi felvonultunk, az emberek pedig tapsoltak. Anya és én egész idő alatt mosolyogtunk, és olyan valóságos volt minden, érted?

Igazi. Valóságos, mint most is Justin mellettem van, hallgatja, amit mondok, és igazi az ég felettünk, meg a homok a talpunk alatt. Legalább annyira valódi, mint amennyire nem az. Fogalmam sem volt róla, hogy lehetséges egyszerre ennyi mindent érezni úgy, hogy ráadásul igaz legyen.

– A ruhákat persze nem tarthattuk meg meséltem tovább. Hazafelé a kocsiban anya végig engem dicsért, hogy milyen ügyes voltam. Amikor megérkeztünk, az apám úgy nézett ránk, mint az ufókra, de rendes volt, és belement a játékba. Topmodelleknek nevezett bennünket, és kérte, hogy előtte is vonuljunk fel, ott a nappaliban. Meg is tettük, és végignevettük az egész estét. És ezzel ennyi. Nem hiszem, hogy anyukám azóta egyáltalán kisminkelte volna magát. És belőlem sem lesz topmodell. A mai napról mégis az a régi jut eszembe, mert abban is volt valami más, valami szokatlan.

– Nagyon úgy fest – mondja Justin. És ahogyan rám néz mintha végre ráébredt volna, mennyire valóságos is vagyok, mennyire *itt* vagyok.

És nem attól, amit az imént mondtam, hanem a pusztá jelenlétemtől.

– Nem hiszem el, hogy elmeséltem ezt neked – mondom. Ezzel a kijelentéssel mintegy lehetőséget adtam, hogy meggondolja magát.

– Hogyhogy?

– Nem is tudom. Elég ostobán hangzik.

– Nem – mondja. Pont úgy hangzik, mint egy beszámoló egy jól sikerült napról.

– Na és te? – kérdezem. Tudom, hogy akár erőszakosnak is tűnhetek. De az egy dolog, hogy végighallgat. Az meg egy másik, ha ő is mesélne.

– Sohasem szerepeltem anya-lánya divatbemutatón feleli.

Haha. Még az is lehet, hogy nem veszi komolyan ezt a helyzetet. Meglököm a vállát. Tudod jól, hogy értem. Meséld el te is egy szép napodat!

Látom rajta, hogy elgondolkodik. Először azt hiszem, dilemmázik, hogy egyáltalán válaszoljon-e. De aztán rájövök, hogy tényleg a megfelelő történeten töpreng.

– Tizenegy lehettem akkoriban kezdi. Nem bámulja az óceánt, nem néz szórakozottan máshová, csak a szemembe.

Bújócskáztunk a srácokkal. Úgy értem, a nehezebb, erdei változatot játszottuk. Fel is másztam az egyik fára, bár azelőtt még sohasem tettem. Akkor viszont találtam egyet, aminek alacsonyan nőttek az ágai. Csak másztam egyre feljebb és feljebb. Úgy éreztem, mintha csak a sík talajon

sétálnék. Az emlékeimben úgy élt, mintha a fa a végtelenbe nyúlt volna. Egyszer csak eltűntek körülöttem a fák, én pedig másztam tovább a szédítő magasságba. Varázslatos volt mondta. Leírhatatlan. Hallottam, hogy a barátaim kiabálnak utánam, de én már egy másik világba léptem. Felülről láttam mindent, és ez megrázó élmény, amikor az ember először éli át. Azelőtt nem ültem repülőn, sőt még egy igazán magas épület tetején sem voltam. Szóval ott lebegtem a hétköznapi életem felett, és magamtól kerültem oda, senki nem mondta, hogy ezt kell tennem. Csak másztam, és másztam egyre feljebb, és feljebb, hogy a végén elnyerjem a jutalmamat: madártávlatból szemléltem a világot, és élveztem, hogy csak magam vagyok egyedül. Erre volt szükségem akkor.

Ahogy elképzelem ott Justint, majdnem sírva fakadok. Hébe-hóba elmond nekem pár dolgot a gyerekkoráról, de ez most más. Egyébként is, általában rossz emlékei vannak. Rossz dolgok történtek vele ugyanis. Legtöbbször mentségeként használja őket.

Hozzábújok. Hiszen ez fantasztikus.

– Igen, az volt.

– És Minnesotában történt, ugye?

Azt akarom, hogy lássa, emlékszem, miket mesélt erről a család elköltözött, olyan hideg volt ott -, hogy érezze, elmondhat nekem mindent.

Én is el akarok neki mondani mindent. Mindig is ezt akartam, de most hogy tudom, hogy valóban meghallgat, más megvilágításba került a kapcsolatunk.

– Szeretnéd tudni, melyik napom volt még ehhez hasonló? – kérdezem, és még közelebb húzódok hozzá, mintha csak egy fészket alakítanék ki kettőnk közül az emlékeink számára.

Justin magához von, a fészek bezárul körülöttünk. Persze.

– A második randink napja.

– Valóban? – Meglepettnek tűnik.

– Emlékszel?

Nem, nem emlékszik. Ami valahol érthető is, hiszen eleinte csak véletlenszerűen futottunk össze, flörtölgettünk, és ilyenkor mások is ott voltak. Én viszont a második alkalomról beszélek, amikor együtt érkeztünk, együtt távoztunk, és az idő nagy részében is együtt voltunk.

– Dack bulija? – emlékeztettem rá.

– Igen...

Még mindig nem ugrott be neki. Nem is tudom – mondom végül. Talán

nem számít igazi randinak. Viszont ez volt a második alkalom, hogy egymásba gabalyodtunk. És tudod, olyan édes voltál. De ettől most ne gurulj be, rendben?

Nem akarom elrontani. Attól félek, máris elrontottam mindent. Miért nem tudom leállítani magamat, amikor amúgy rendben mennek a dolgok?

Ám ekkor azt mondja. Rendben. Nem fogok, ígérem – mondja, és a szívére teszi a kezét. Ezt sem láttam még tőle eddig.

Elmosolyodik. Mégsem rontottam el semmit. Tényleg nem.

Akkor jó – mondom. Csak éppen... mostanában folyton rohansz valahova. Persze szexelünk meg minden, de hiányzik az... intimitás. Nem panaszkodni akarok. Úgy értem, minden oké. Néha azonban jól esik az ilyen együttlét is, mint a mai. Dack buliján is pont így voltunk együtt. Mintha megosztanád velem, amid van. Imádom! – Most pont olyan vagy, mint régen, amikor még igazán figyeltél rám. Mintha azon a magas fa tetején engem találtál volna. És mindezt együtt éltük át. Pedig csak az egyik haver hátsó kertjében voltunk. Emlékszel, mikor arra kértél, hogy üljek a hold fényébe? – „Ragyog tőle a bőröd”, ezt mondtad. Én is pont így éreztem. Hogy ragyogok. Miattad, ahogy néztél a holddal együtt.

Sohasem beszéltem még ennyit hozzá. Amióta egy párt alkotunk, nem volt olyan alkalom, hogy ne mérlegeltem volna minden egyes szavamat, mielőtt egyáltalán megszólaltam volna. Azt hittem, tisztában vagyok veled, hányadán állunk egymással, és nem is lázadoztam ellene.

Mi történik velünk? – morfondírozok. Mert most hozzám hajol, megcsókol, és ettől romantikussá válik körülöttünk a világ. Mondjuk, Justin ezelőtt is képes volt romantikusan viselkedni. Arra viszont képtelen volt, hogy ilyen atmoszférát teremtsen. A világegyetem ebben a pillanatban rózsaszínben tündököl. És én akarom ezt. Annyira szeretném. Érezni akarom az ajkai érintését az ajkaimon, miközben zakatol a szívem. Akarom a testünk alkotta fészket. Mert ezáltal a valóság irreális módon valósul meg.

Sok egyéb dolgot is mondhatnánk egymásnak, de nem tesszük. Nem mintha attól félnék, hogy elrontok mindent. Most ugyanis mindenem megvan. Nincs szükségem semmi másra.

Behunyjuk a szemünket. Egymás karjaiban pihenünk. Valahogy sikerült eljutnunk oda, ahová mindig is vágytam.

* * *

Észre sem vettem, ahogy elaludtam. Olyan kényelmesen befészkeltek magunkat, hogy egyszer csak álomba szenderültünk.

Aztán megszólal a telefonom, a csengőhang elnyomja az óceán robaját. Tudom, ki hív, és hiába is szeretném figyelmen kívül hagyni, nem tehetem. Kinyitom a szemem, elhúzódok Justintól, és felveszem a telefont.

– Hol vagy? – kérdezi anyám.

Megnézem, hány óra. Hát, a sulinak már jó ideje vége.

– Elugrottam valahova Justinnal – mondom neki.

– Apád ma este hazajön, úgyhogy azt szeretném, ha együtt vacsorázna a család.

– Jó, rendben van. Akkor még vacsora előtt otthon leszek. Körülbelül egy óra múlva.

Amint kiejtettem a szavakat, az óra, ami eddig állt, újból ketyegni kezdett. Gyűlölöm anyámat, amiért ezt műveli velünk, magamat pedig azért gyűlölöm, mert mindezt hagyom.

Justin most felül, és úgy néz rám, mint aki tudja, mi játszódik le bennem.

– Későre jár – mondja. Felkapja a takarót, kirázza, azután közelítve-távolodva egymástól négyzet alakúra hajtogatjuk össze. Holott általában csak összetekerjük és behajítjuk a csomagtartóba.

Egészen más hangulatban hajtunk haza. Már nem egy kaland részesei vagyunk; egyszerűen csak hazafelé tartunk. Azon kapom magam, hogy olyan dolgokról beszélek neki, amikről eddig hallani sem akart mások családi problémái, Rebecca erőfeszítései, hogy bekerüljön egy jó iskolába, aztán az elköltözése és az eltávolodása (amiről meg vagyok győződve, hogy helyesen tette), meg a felém támasztott elvárások, hogy jól teljesítsek, vagy legalábbis elég jól.

Kis idő múlva a nap lenyugodott, a fényszórókat bekapcsoltuk, és lehalkítottuk a rádiót. Justin vállára hajtottam a fejem, lehunytam a szemem, és újból elaludtam. Nem mintha annyira fáradt lettem volna, egyszerűen csak kellemesen és biztonságban éreztem magam. Általában akkor bújok hozzá, amikor bizonyítani akarok valamit, vagy kérni. De most csupán a jelenléte miatt tettem. Hogy újjáépítsük a fészkünket.

Amikor felébredek, látom, hogy már egészen közel járunk az otthonomhoz. Bár ne így lenne!

Számomra az egyetlen módja, hogy elkerüljem az azonnali depressziót,

ha létrehozok magamban egy hidat a jelenlegi és legközelebbi, remélhetőleg pont ilyen, sikeres randink között. Nem szükséges tudnom, mikor lesz elég, ha tudom, hogy lesz még.

– Mit gondolsz, hány napot tudnánk ellógni a suliból anélkül, hogy lebuknánk? – teszem fel neki a kérdést. Úgy értem, ha délelőtt ott vagyunk, szerinted észreveszik, hogy délutánra eltűnünk?

– Szerintem igen – mondja.

– És ha csak egyszer egy héten? – Vagy havonta egyszer? – Mondjuk holnaptól kezdve?

Arra számítok, hogy elneveti magát, ehelyett zavarba jön. Nem miattam, inkább a ténytől, hogy nem tud igennel felelni. Általában rossz jelnek veszem a szomorúságát, most viszont biztató előjelként fogom fel: ez a nap neki is annyit jelentett, mint nekem.

– Ha mégsem jönne össze, ebédnél azért találkozunk? – tudakolom.

Rábólint.

– Suli után meg csinálhatnánk valamit, hm?

– Azt hiszem, válaszolja. Vagyis... nem biztos, bármi közbejöhet. Nem igazán tudom, mi lesz holnap.

Tervek. Talán neki van igaza talán az a baj, hogy folyton kontrollálni akarom, ahelyett, hogy hagynám megtörténni a dolgokat. Rendben van – mondom. Akkor majd holnap eldől. Maradjunk ennyiben.

Még egy dal. Egy utolsó kanyar. Az utolsó utca. Nem számít, mennyire szeretnéd, hogy ne érjen még véget a nap, úgyis vége lesz.

– Megérkeztünk szólalok meg, amikor a házukhoz érünk.

Legyen mindig így, ahogyan most, mondanám Justinnak szívem szerint.

Lehúzódik az autóval. Kinyitja az ajtókat.

Fejezd be egy szép végszóval! – mondom magamban, és mindkettőnkre értem.

Olyan könnyű elrontani azt, ami szép és jó. Sokkal több energia kell hozzá, hogy hagyjuk, az legyen, ami.

Csókkal búcsúzunk. Minden rezdülésem beleadom a csókba, és Justin is hasonlóképp reagál. Körülölel bennünket a mai nap. Aztán beúszik közénk, végül elillan.

– Ez pont jó is lesz végszónak, nyugtázom. És még mielőtt bármi egyebet mondhatnánk, elmegyek.

Később, lefekvés előtt Justin felhív. Sohasem telefonál, üzeneteket szokott küldeni. Ha közölni akar velem valamit, tudatja, de ritkán beszéljük meg a dolgokat.

– Szia! – szólok bele a telefonba kissé álmosan, de azért vidáman.

– Szia! – mondja.

– Köszí még egyszer a mai napot – kezdek bele nyomban.

– Oké feleli. Fura a hangja, olyan színtelen. Valami eltűnt belőle. Ami azt illeti...

Már nem vagyok sem boldog, sem álmos. Kiment az álom a szememből. Elhatározom, hogy kedélyesre veszem a beszélgetést.

– Azt akarod mondani, hogy nem lóghatjuk el az órákat minden nap? – Ez nem vallana rád – mondom.

– Figyelj – mondja erre -, nem szeretném, ha arra számítanál, hogy ezentúl minden nap a maihoz hasonló lesz. Mert az egyszerűen nem lehetséges, érted?

Ez úgy hangzik, mintha saját magát győzködné.

– Igen, értem – felelem. Mégis azt hiszem, jobbra fordulnak a dolgaink. Meglátod.

– Nem tudom. Ez minden, amit mondani akartam. Nem tudom. Ma így volt, holnap meg... ki tudja?

– Értem.

– Rendben.

– Rendben.

Felsőhajt. Újból meggyőződtem róla, hogy a szomorúságát nem én idéztem elő, és nem is rám irányul. Justin azért szomorú, mert nem lehet velem.

– Ez minden – mondja.

Fogalmam sincs, mit is mondhatnék. Amiatt nyugtalankodik, hogy minden nap erre fogok tőle számítani? – Csak nem gondolja komolyan. Úgy döntök, hagyom az egészet. Holnap látjuk egymást – mondom végül.

– Persze.

– És még egyszer köszönöm. Ha holnap meg is kell fizetnem az árát a mai napnak, akkor is megérte.

– Rendben.

– Szeretlek – mondom még.

Justin erre nem szokta azt válaszolni, hogy *szeretlek*. Legtöbbször neheztel rám, és azzal vádol, hogy csak azért – mondom neki, hogy

lássam, miként reagál rá, ő is – mondja-e nekem.

Néha igaza van. De ma este nem ezért mondtam. És amikor azt feleli erre, *aludj jól*, bőven megelégszem ennyivel.

Nem tudom, mi lesz holnap, de most az egyszer tényleg nagyon kíváncsi vagyok rá.

Második fejezet

Anya, szokás szerint már előttem fent van, és ugyanazon a szokott helyén ül a konyhaasztalnál. Mintha azt hinné, hogy apa vagy én elfoglaljuk a helyét, ha nem előz meg bennünket reggelente és akkor ugyan hol töltené a nap további részét?

– Jól nézel ki – mondja nekem. Ez akár bók is lehetne, ha nem gyanakvó megjegyzésként hangzana a szájából.

Nem – mondom el neki, hogy nem véletlenül csíptem ki magam ma van egy napja, hogy Justinnal a kapcsolatom javulni kezdett. Képes lenne azonnal elrontani a hangulatomat.

– Beszámolót kell tartanom – felelem. Az osztály előtt.

Tudom, hogy nem fogja megkérdezni, hogy milyen beszámolót, vagy melyik tantárgyból.

Fel vagyok dobva. Minél előbb a suliba akarok érni, hogy találkozzak Justinnal. Remélem, ma reggelre nem gondolta meg magát. Küldhetnék neki üzenetet, és rákérdezhetnék, de ha már ilyen változások álltak be a kapcsolatunkban, nekem is változtatnom kell a hozzáállásomon. Nem muszáj azon nyomban mindenről tudnom, nem igaz?

Anyával váltunk még néhány szót, de egyikünk sem figyel igazán a másikra. Én már indulnék, ő pedig maradni akar. Erről szól amúgy az egész életünk.

* * *

Buszra kell szállnom, mert az autóm még mindig az iskolánál van. Persze megkérhetném Rebeccát vagy valaki mást, hogy vigyen el, akkor

viszont egész úton társalognom kellene, ahelyett, hogy gondolkodhatnék.

Justin autója még nincs a sulinál, amikor a busz begördül. Mi több, addig nem is mutatkozik, míg majdnem mindenki meg nem érkezik.

Most viszont észreveszi, hogy ott várok. Átsétál. Köszön.

Keményen ellenállok a kísértésnek, hogy ne zúdítsam rá a boldogságomat. Kora reggel van, alig ébredt még fel.

– Biztos, hogy ma nem akarsz ellógni? – kérdezem tőle. Ezzel csupán a tegnapi hangulatot szeretném felidézni.

Zavartan néz rám. Viccelsz? – kérdez vissza.

– Igen – felelem. De egy lány azért álmodozhat, nem?

– Felőlem. Elindul, feltételezve, hogy szó nélkül mellette termek, és megyek vele. Mondjuk, tényleg ezt teszem.

Értem én, miről van szó. Illetve... fogjuk rá. Mivel nem valószínű, hogy ma is megtesszük, jobb, ha fel sem merül, mint lehetőség. Különben bármit is teszünk ma, az szánalmasnak tűnik a tegnapihoz viszonyítva.

Justin kezéért nyúlok.

Nem adja.

– Mi ütött beléd? – kérdezi.

A *tegnap*, akarom mondani neki. De abból, ahogyan egyenesen előre mered, arra következtetek, hogy most nem alkalmas.

Meg sem várja, míg válaszolok.

Csak megy előre.

Azt mondom magamnak, hogy ez nem a Dühös Justin. Ez az Elveszett Justin. Annak kell lennie.

Amikor valakiről elképzeljük, hogy olyan elveszett, rendszerint egy bizonyos környezetben, például egy erdőben látjuk. Ám Justint egy tanteremben képzelem el. Nem mintha tanulási nehézségei lennének, nem erről van szó. Pedig az jó indok lenne. De nem. Csak unatkozik. Ezért nem tart lépést azzal, ami körülötte zajlik. És ez egyre csak rosszabbodik, amitől még elveszettebbnek érzi magát, amitől meg még jobban megutálja az egészet.

Megpróbálok gondolatban az óceán partján maradni. A tanárok magyaráznak, Justin alig köszön oda az első és második óra között, én

pedig ezalatt felidézem magamban, milyen is volt ott tegnap. Képzletbeli időutazáson veszek részt különben nem bírnám ki.

Tudom, hogy Rebecca rám fog szállni a harmadik órán, amikor is egymás mellett ülünk rajzon. És pontosan így is történt.

Hol voltál? – suttogja. Mi a helyzet?

A rajz az egyetlen óra, ahol együtt vagyunk Rebeccával, mivel a sulinkban az okosabb gyerekeket és a kevésbé okosakat külön csoportokban okítják mintha Rebecca eredményeit rontaná, ha egy csoportba lenne velem. Így aztán rajzórán a gyengébb képességűek közül néhányan jól visszavágnak a nagyokosoknak. Ami engem illet, örülök, hogy ilyenkor lehetőségünk van Rebeccával közös csoportban lenni.

Mr. K letesz az osztály elé egy autómotort, és arra kér bennünket, hogy rajzoljuk le szénnel. Azt szokta mondani nekünk, hogy amíg dolgozunk, nem kellene beszélgetnünk, de ha halkán tesszük, és a rajz is elkészül, igazából nem bánja.

Rebecca motorja határozottan rosszabbul sikerült, mint az enyém, amitől én jobban érzem magam, ám emiatt meg utána rosszul.

Elmesélem neki, hogy Justinnal ellógtunk a partra. Azt is elmondom, hogy spontán volt az egész, és csodálatos.

– Elhívhattál volna engem és Bent is – mondja Rebecca.

Ben a barátja. Ő is okos. Justin ki nem állhatja.

– Legközelebb – felelem. Mindketten tudjuk, hogy sohasem lesz legközelebb, és nem ágálunk ellene. A barátságunknak nincs szüksége arra, hogy Rebecca lógjon a suliból, vagy Ben és Justin jóban legyenek. Régóta barátnők vagyunk, és nem kell folyton közös programot szerveznünk, hogy ezt fenntartsuk.

– Nem volt hideg? – kérdezi.

– A fürdéshez igen – mondom erre. A tengerparti kiruccanáshoz viszont pont jó.

Rebecca bólint. Bármit mondok neki, veszi a lapot.

Különben is, csupán néhány részletet hagytam ki.

Azon töprengök, vajon a szekrényénél találkozunk-e, úgy, mint tegnap. De ebédidőben az étkezőben szoktunk lenni, ezért inkább odamegyek. Meg

is találok: a megszokott helyünkön ül.

Szia köszönök neki.

Bólint. Leülök.

– Nem szóltak neked a tegnapi miatt? – kérdezem. Úgy értem, nem lett belőle baj, ugye?

Justin beletunkol egy sült krumplit egy kevés ketchupba. Mást nem is eszik ebédre.

– Szerintem minden rendben – mondja. Na és nálad?

– Rebecca kíváncsiskodott. De eddig ez minden.

– Rebecca? – Kíváncsi? – Jaj, ne!

– Azt mondta, legközelebb menjünk vele és Bennel.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Ben beengedne a Mercedesébe. Előbb le kellene venni a cipőnket.

Arra céloz, hogy egyszer elmentünk Benhez, aki megkért minket, hogy vegyük le a cipőnket, mielőtt belépünk a házba. Justinnal kiakadtunk, amiért Ben ennyire hisztérikus. Pedig ha tudná, hogy a zoknink a gáz, nem a cipőnk jegyezte meg Justin. Ez később szállóige lett köztünk.

– Nem mondj semmit Rebeccának kérem Justint, mire képzeletbeli cipzárt húz a szájára. Megnyugszom.

Beállok a sorba az ebédemért, és amikor visszamegyek az asztalunkhoz, Rebecca és még néhányan már ott ücsörögnek, így Justinnal kénytelenek vagyunk bekapcsolódni a többiek beszélgetésébe. Aztán megszólal a csengő, én megkérdezem Justintól, csinálunk-e valamit iskola után, de nemet mond, dolgoznia kell. Mondja ezt úgy, mintha nekem fejből tudnom kellene az ő munkabeosztását. Pedig a Target küldi neki e-mailben, nem én.

De nem szólok semmit. Inkább emlékeztetem magamat, hogy szerencsés vagyok, amiért nekem még nem kell dolgoznom. Emlékeztetem magamat arra is, hogy Justin utálja a munkáját. Végül emlékeztetem magamat, hogy tegnap kaptunk egy lehetőséget, ám ezt korántsem kapjuk meg minden nap.

A lényeg, hogy amikor lehetősége volt, akkor Justin engem választott. Nekem pedig reménykednem kell benne, hogy legközelebb megint rám esik a választása.

Üzenetet kapok tőle, amikor hazaér a munkából. Három szót.

Hosszú a nap.

Egyetlen szóval válaszolok rá.

Igen.

* * *

Mintázatok. Másnap a mintázatokon gondolkodom. Vagyis inkább a hullámhegyekről és hullámvölgyekről. Egyszer fent, egyszer lent hozzászoktam már. Hétfőn, az óceán partján fent voltunk. Egyértelműen.

Most viszont szó sincs se hullámhegyről, se hullámvölgyről. Mintha kiléptünk volna a minták rendszeréből.

Justin nem haragszik rám. Tudom és érzem. De az irántam érzett szerelme passzivitásba merült.

Nem értem. És nincs senki, akivel megbeszélhetném. .

Justinnal nem. Valahányszor szóba hozom a tengerpartot, értetlenül néz rám. Rebeccával sem, mert ha többet árulnék el neki, képtelenebbül hangzana, mint ahogyan valójában történt. Anyám is ki van zárva. Nem szoktunk hullámhegyekről, meg völgyekről diskurálni, mivel a kapcsolatunkban egyik sincs.

Tudom, hogy érdemes harcolnom azért, ami hétfőn történt Justin és köztem.

De nincs ki ellen harcolnom, úgyhogy helyette magam ellen fordulok.

Tudom, hogy nem képzelődtem.

De úgy tűnik, most mégis visszakényszerülök a saját képzeletembe.

Harmadik fejezet

Csütörtökön én érek be előbb a suliba és megvárom Justint. Nem morfondírozok túl sokat, csak csinálom és kész.

– Rhiannon, az isten szerelmére – mondja, ahogy kiszáll az autóból. Félreállok, amíg előhalássza a hátizsákját, és becsapja az ajtót.

– Mi az? – kérdezem.

– *Mi az?* – ismétli gúnyosan nyafka, lányos hangon. Amikor rossz a kedve, ilyen hangon beszél velem.

– Rosszul indult a napod?

Megrázza a fejét. Figyelj Rhiannon! – Adj nekem két percet, oké? – Én mindössze ennyit kérek minden nap, hogy legyen két szabad percem, amikor senki sem akar tőlem semmit. Téged is beleértve. Ez minden.

– De hát nem is akarok tőled semmit tiltakozom.

Rám néz, tekintete kimerült. Dehogynem.

Igaza van, kár tagadnom. Igaza van, és ez fáj is egy kicsit.

Mozgástér. Én a barátomat akarom, ő viszont mozgásteret akar.

Mivel az én mozgásterem nagy sőt, még üres járatok is vannak benne nehéz megértenem Justint.

– Sajnálom – mondom végül.

– Jó, rendben van. Csak éppen látnod kellene magadat, ahogyan itt álldogálsz. Senki más nem lézeng a parkolóban. Semmi bajom azzal, ha találkozunk. De amikor így állsz, mintha arra várnál, hogy lecsapj rám.

– Értelek biztosítom őt. Tudom.

Elérünk a kapuhoz.

Justin felsóhajt. Később találkozunk.

Azt hiszem, ma nem megyek a szekrényéhez. Azt hiszem, így lesz jó.

– Biztos vagy benne, hogy ne lógjunk meg? – kérdezem. Érzem a partot, meg ahogyan az óceán beszél hozzám.

– Fejezd már be – mondja erre. Folyton ezt mondogatod nekem, és egyik nap még megteszem.

Nem hív magával.

Kiveszem a könyveimet a szekrényemből, készülök a napra. Gépiesen, lélektelenül teszem a dolgom, mert lélekben egészen máshol járok.

Valaki rám köszön egy darabig oda sem figyelek. Aztán balra fordulok, és látom, hogy egy apró, ázsiai lány áll mellettem.

– Szia – mondom. Fogalmam sincs, ki lehet.

– Semmi baj te nem ismeresz engem – mondja. Tudod, ez az első napom a suliban, és csak szeretnék körülnézni. És nagyon megtetszett a szoknyád és a táskád. Így aztán úgy gondoltam, hogy idejövök hozzád. Ugyanis most teljesen egyedül lézengek itt.

Üdv a klubban, felelném legszívesebben. De ennek a lánynak most nem ilyen fogadtatásra van szüksége. Már így is elég elveszettnek látszik.

– Rhiannon vagyok – mutatkozom be, aztán leteszem a könyveimet, és kezet nyújtok. Nem kellene valakinek körbevezetnie téged? – Fogadóbizottságra lenne szükséged, nem igaz?

Úgy gondolom, ez Tiffany Chase feladata. Ő aztán büszkén kalauzolja a látogatókat meg az új embereket a suliban. Sohasem értettem, miért.

– Nem tudom – válaszolja a lány. Még mindig nem árulta el a nevét.

Felajánlom, hogy elkísérem az irodába. Amúgy is be kell jelentkeznie.

Rossz ötlet volt.

– Nem! – vágja rá, mintha azzal fenyegettem volna, hogy hívom a rendőrséget. Tudod... még nem iratkoztam be. A szüleimnek pedig el sem mondtam, hogy idejöttem. Egyszerűen közölték velem, hogy el fogunk költözni, én meg... látni akartam, mi vár rám.

Ó, *biztosan ki fogsz borulni*, gondolom. De inkább nem szólok, nehogy még jobban kiakadjon. Érthető. Akkor te ma azért lógsz a suliból, hogy itt szétnézhesz? – mondom helyette.

– Pontosan.

– Hányadikba jársz?

– Harmadikba.

Érdekes elsősnek látszik. Ám ha ő is harmadikos, talán nem lesz baj belőle, ha magammal viszem az órákra. Kis időre Tiffany Chase szerepében tetszeleghetek. Nem beszélve arról, hogy így legalább nem jár az eszem egész nap Justinon. Én is. Nézzük csak, mit tehetünk. Mi lenne, ha a mai napon csatlakoznál hozzám?

– Nagyszerű! – Őszinte öröm tükröződik az arcán. No lám, néha milyen könnyű örömet szerezni valakinek. Idegenekkel talán egyszerűbb. Bár nem vagyok benne biztos. Talán ha nem kéri, könnyebb adni.

A lány neve Amy, és szinte vicces, milyen simán beilleszkedik a baráti körömbé. Én például irtó kényelmetlenül érzem magam egy csomó új ember társaságában. Neki azonban ez nem jelent gondot.

Tiffany Chase persze kiszúrja, ahogy kísérgetem az új lányt, és jól begurul.

– Mi a problémája? – kérdezi Amy.

– Az ő reszortja bemutatni a sulit az újaknak – felelem.

– Pedig te is nagyon jól csinálod.

Tudom, hogy nem kellene ettől ilyen büszkén feszítenem, mégis azt teszem. Úgy látszik, annyira kétségbeesetten kívánom, hogy jó legyek valamiben, hogy már bárminek örülök.

De ezt nem árulom el Amynek.

Az első szünetben nem látom Justint a szokásos helyünkön, ám a második és a harmadik óra között váratlanul felbukkan. Elgondolkodom, vajon azért rendezte-e így, hogy kiengeszteljen. Arra már nem volt lehetőség, hogy beszéljünk is, vagy ilyesmi, de legalább láthattam őt, és nem is tűnt túlságosan dühösnek.

Matekórán Amy elkezdett nekem leveleket küldözgetni.

Először azt hittem, csak kérdezni szeretne valamit. Vagy éppenséggel közli, hogy eleget látott, és a következő órára már nem kíváncsi. De ehelyett... csevegni támadt kedve: ez az óra pont olyan unalmas, mint az ő sulijában, meg, hogy hol vettem a szoknyámat, és tetszik-e itt nekem valamelyik srác, na és szerintem van-e itt olyan, aki neki tetszene.

Egy darabig írogatunk egymásnak. Amynek rögtön szemet szúr a tanárunk, Ms. Frasier mesterkéltisége, és viccelődni kezd. (Ez a nő úgy beszél, mint egy apáca, csak éppen Isten helyett a trigonometriáról prédikál. Azon tűnődöm, mire is emlékeztet külsőre? – Talán egy rombuszra?)

Jót mulatok rajta, és el is szomorodom egy kicsit, mert ráébredek, hogy amióta Justinnal járok, nem tettem szert új barátokra. Mintha ugyanazokkal az emberekkel találkoznék, ráadásul egyre kevesebben vannak körülöttem. Pont erre a semmiből hirtelen felbukkant lányra van most szükségem, hogy egy jót levelezek valakivel az órán.

Ebédelni is eljön velem letesszük a holminkat az asztalra, mire Preston totál fellelkesedik az Amy táskáját elborító kitűzők láttán. Rögtön el is kezdi őt faggatni a japán képregényekről. Amy izgatottnak látszik, én pedig remélem, hogy Preston feltárja a lány előtt homoszexuális énjét, nehogy félreértés legyen a dologból.

Amikor Justin odaér az asztalhoz, látom rajta, hogy agyal valamin. Bemutatom Amynek, erre lazán, amúgy Justinosan odabólint neki. Azután azt mondja nekem, hogy otthon felejtette a pénztárcáját. Nem probléma, – mondom és megkérdezem, mit enne. Sült krumplit kér, én meg hozok neki még egy sajtburgert is. Amikor átadom, megköszöni, és tudom, hogy így is gondolja.

Amy jelenléte nem akadályoz minket abban, hogy a szokásos módon töltsük el az ebédidőnket. Preston még mindig a képregényről kérdezi, ám ő ahelyett, hogy válaszolna, odafordul hozzám, és azt tudakolja, mennyi idő alatt lehet innen az óceánhoz jutni.

Az *óceán* szó hallatán önkéntelenül is Justinra nézek, de mintha meg sem hallotta volna, kizárólag a sajtburger köti le a figyelmét.

– Milyen érdekes, hogy szóba hozod – felelem Amynek. Épp a minap ugrottunk ki oda. Körülbelül egy óra az út.

Justin Amy mellett ül, velem átellenben. Amy most hozzá intézi a szavait. És? – Jól éreztétek magatokat?

Justin tovább játssza a süketnémát, ezért én felelek helyette: Csodásán.

– Te vezettél? – faggatja Amy Justint.

Ez alkalommal hajlandó válaszolni.

– Igen, én – mondja.

– Nagyszerűen éreztük magunkat lelkendezem. És ahogy ezt kimondom, egy darabig bele is kapaszkodom. Mintha Justinnal lenne egy közös

titkunk, ami ráadásul itt van a többiek orra előtt, de csak mi ketten látjuk. Egyikünk sem fog beszélni róla. Kettőnk titka marad. Csak a miénk.

És én nem is bánom.

Látom Amyn, hogy kérdezősködne még. Emlékeztetem magamat, hogy ő csupán egy betévedt látogató, nem pedig újonnan szerzett barát. És csak ma van itt.

Justin időközben a tányérjába temetkezett. Úgy tűnik, nincs mondanivalója a délutánról, amely számomra oly sokat jelent.

Amy árnyékként követ a nap további részében, és pont olyan néma is, mint az árnyék. Elképzelem, vajon milyen érzés lehet egy közelgő költözéssel, és iskolaváltással szembesülni. Én még nem voltam ilyen helyzetben. Mindig is itt éltem, a szüleim ugyanis lehorgonyoztak, nem keresik a változatosságot, míg mások a környezetemben igen. Sok éven át, annak lehetősége, hogy máshol éljek, tündérmese volt csupán. Vannak helyek, melyek csak a fantáziánkban léteznek, és ezeket nem téveszthetjük össze életünk valódi színtereivel engem erre tanítottak. Amikor Justinnal egy pár lettünk, a nővérem pedig elköltözött otthonról, nem csak arról kezdtem el töprengeni, hogyan tovább, hanem a hová-merre kérdése is felmerült. Semmi kedvem ugyanazt csinálni, és ugyanazon a helyen lenni tíz év múlva, de még két év múlva sem. Amikor viszont megpróbálom elképzelni magunkat valahol máshol, sehogy sem sikerül. Mindketten szeretnénk felszedni a horgonyt, de nem olyan egyszerű.

Angolórán, miközben a feladattal bíbelődöm, Amy helyébe képzelem magam. Bár azt sem tudom, hova jár suliba, eltöprengek, hogyan is élnék meg egy teljesen új kezdetet. Önmagam maradnék? – Vagy az már valaki más lenne? – Biztosan nem maradnék az, aki voltam, mert képtelen vagyok elképzelni magamat Justin nélkül. Már az is fájdalmat okoz, ha erre gondolok. Szinte látom, ahogyan az új iskola folyosóin bolyongok és az a magány sokkal rosszabb az itteninél.

Felidézem magamban az óceánt, és tudom, bárhová is megyek, azt akarom, hogy Justin jöjjön velem.

* * *

Ostobaságnak tűnik, de kicsit szomorú vagyok, amiért Amy elmegy.

Amikor tanítás után a parkoló felé vesszük az irányt, megadom neki az e-mail címemet. Közben feltűnik Justin. Most, hogy vége a napnak, sokkal jobban fest. Ahogyan ott lézeng, látom rajta, hogy rám vár, és nemcsak azért, hogy elköszönjön tőlem.

Elkísérsz az autóig? – kérdezi Amy.

Justinra nézek, és meg akarok győződni róla, hogy megvár.

– Elmegyek a kocsimért – mondja.

Még szerencse, hogy Justin most türelmes üzemmódban működik, mivel Amynek sikerült jó messzire leparkolnia az iskolától. Miközben átsétálunk, azon töprengek, hogy Justin mit fog most tenni. Épp elmerülök a gondolataimban, amikor Amy így szól. Árulj el egy titkot magadról!

– Micsoda? – kérdezem. Ez egy amolyan ottalvós buliféle kérdés.

– Kérlek, ne érts félre! – Gyakran kérek erre másokat is. Nem valami nagy horderejű dologra gondolok, inkább valami apróságra.

Úgy döntök, elmondom az első dolgot, ami az eszembe jut. Jól van – felelem. Tízévesen megpróbáltam egy varrótűvel kilyukasztani a fületem. Félig már megvoltam vele, amikor elájultam. Egyedül voltam otthon, ezért senki sem tudta, mit művelek. Később magamhoz tértem fülemben a félig átszúrt tűvel, vérpettyes pólóban. Kihúztam a tűt a fülcimpámból, rendbe szedtem magam, és soha többé nem próbálkoztam. Aztán tizennégy éves koromban az anyukámmal elmentem a bevásárlóközpontba, és ott profik lötték be a fülbevalót. Anyám azóta sem tudja, mit tettem. Na és, veled mi a helyzet?

Csodálkozva látom, hogy elbizonytalanodik. Hmm. Ha ez egy olyan kérdés, amit mindig feltesz, miért nem áll készen a válasszal? – Aztán pár pillanat múlva belekezd a történetbe. Nyolcéves koromban elcsórtam a nővérem szobájából Judy Blume *Forever* című könyvét kezdte. Olvastam tőle a *Superfudge*-ot, és azt hittem, ez is csak jó lehet. De hamar rájöttem, miért tartotta az ágya alatt. Nem nagyon értettem, miről szól, de azt gondoltam, milyen igazságtalan, hogy a fiú elnevezhette a... szervét, a lány viszont nem. Így elhatároztam, hogy én adok nevet a sajátomnak.

Akaratlanul is felnevetek és megkérdezem. Na, és mi lett a neve?

– *Helena*. Este vacsoránál be is mutattam neki a családot. Jó buli volt.

Helena. Nem tudom, hogy Justin ezt viccesnek találná-e, vagy inkább furának.

Odaérünk Amy autójához. Örülök, hogy megismerhettelek – mondom. Remélem, jövőre hozzánk fogsz járni.

– Igen feleli erre én is örülök, hogy találkoztunk.

Megköszöni még, hogy körbevezettem a suliban, bemutattam a barátaimnak, és elviseltem a sok-sok kérdést. Azt – felelem erre, nincs ezzel semmi gond. Ekkor megjelenik Justin, és már nyomja is a dudát.

Majdnem azt mondom neki, hogy vissza akarok menni az óceánhoz.

De ehelyett elhatározom, hogy kiderítem, képes vagyok-e idehozni az óceánt.

Justinékhoz megyünk, mint mindig, mert nálunk anyám mindig otthon van. Nem tudunk beszélgetni az úton, mivel én a saját autómmal követem az övét. Viszont amikor már a házukban vagyunk, akkor sem mondunk egymásnak túl sokat. Megkérdezi, akarok-e inni valamit, igen, – mondom, a víz jó lesz. Aztán elcsór egy keveset a szülei skót whiskyséből. Engem ez nem zavar. Szeretem az ízét a nyelvén.

Leül a kanapéra, és bekapcsolja a tévét. De persze tudom, mire készül. Mégsem mondhatja csak úgy, hogy „Gyerünk, szeretkezzünk.” Néhányszor megcsókolt, amint beléptünk az ajtón de általában először meggyőződik róla, hogy senki sincs otthon, aztán hozzá kell szoknunk, hogy most kettesben vagyunk.

Legtöbbször így indítunk. Nézzük a tévét, de nem igazán figyelünk oda. Vagy Justin dől hozzám, vagy én hozzá. Letesszük az italainkat. Kéz a lábon, kar a váll körül. A testek kezdenek összegabalyodni. Nem – mondja, mit akar de kimondatlanul is ott van a levegőben. Ott van, érezzük és értjük, ezért Justin kezei becsúsznak az ingem alá, az én kezeim pedig felkúsznak az arcára, a füléhez, a hajába.

Felelek neki. Válaszol nekem. De ez már nem elég a szimmetriához. Justin rákapcsol. Beszélni kezd, de nem is annyira hozzám. Inkább ahhoz, amit csinálunk. Ez részévé válik annak, amit teszünk. Elönt a forróság, és ez jó. Az érintés is jól esik. De már nem elég. Justinnak nem elég, mert egyre többet és többet akar. Nekem sem elég, mert ha elég volna, nem gondolkodnék azon, hogy elég-e vagy sem. Ilyenkor felállunk a kanapéról, és bevonulunk a hálóba, mert ott magunkra csukhatjuk az ajtót, védekezünk is, a végén pedig elégedetten fekszünk a takaró alatt. A kanapén most mégis csinálunk valamit, ő is, és én is, a ruháinkat le is vesszük, de nem mindet. Justin mormolni kezd, majd nyögni, és igen, van valami, amit akar tőlem, valami, amit igazán akar tőlem, és én megadom

neki, ő pedig viszonzozza nekem. Azt akarom, hogy érjen a csúcsra, mert amit még inkább akarok, az utána jön: az együtt pihegés édessége.

Sóhajt. A háta remeg a kezem alatt. Megcsókol. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Hátradőlünk. Megtalálom a szívverését, ráhajtom a fejemet. Justin mond még pár dolgot.

A tévé még mindig be van kapcsolva, és amit Justin ezután tesz, hálával tölt el, és elhitei velem, hogy mindez megéri. Mert ahelyett, hogy nézné tovább, inkább lekapcsolja a tévét. Aztán feláll és hoz nekem még vizet. Magának viszont nem tölt több whiskyt. Visszajön, leül a helyére a kanapén, és odahúzza fejemet a mellkasára, ahol eddig is pihent. Egy ideig így maradunk. Már nem kell sietni. Nem is kell más, csak ez a csendes hely itt, ahol együtt lehetünk.

Negyedik fejezet

Jól érzem magam. Várok péntekig, amikor is tanítás után Steve bulijáról kérdezem Justint.

– Befejeznéd? – támadt nekem.

– Hogy micsoda? – ütközöm meg rajta. Nem hiszem, hogy megérdemlem ezt a hangnemet.

Erre megrázza a fejét. Bocs.

A szekrényemnél állunk. Tudom, hogy be kell majd érnie a munkahelyére. Ezért próbálom meg előre letisztázni a dolgokat.

– A fél bandát utálni fogom abban a buliban – mondja Justin. Ha te el tudod ezt fogadni, nem bánom, mehetünk. Ha Steve és Stephanie megint összeugranak, ne várd el tőlem, hogy leállítsam a srácot, vagy menjek ki vele, vagy megvédjem az egyiket a másik hülyeségeitől és fordítva. Csak hadd üldögéljek egy sarokban egy itallal a kezemben, és nézelődjek, mint bárki más.

– De hát csupán egyszer veszekedtek! – tiltakozom. Különb is, ők a barátaink. És általában nagyon is tudnak viselkedni. Akkor egyszer megártott nekik a tequila.

Justin erre felhorkan. Jesszus, Rhiannon! – Nyisd már ki a szemed!

– Jól van, tégy, amit akarsz a buliban – felelem. Majd en vezetek. Rendben?

– Most szólok, ha odamegyek, harapós kedvemben leszek.

– Igen, figyelmeztettél – mondom neki. Nem fogom elfelejteni.

Valójában akkor gondolok bele igazán, miért is akarok elmenni ebbe a buliba, amikor szombat este Justinékhoz hajlok, hogy felvegyem.

Rebecca nem lesz ott. Bennel randijük van. Preston és a legjobb barátja, Aliié hajlanak arra, hogy a számukra ellenszenves bulikat elkerüljék. És bár Stephanie-val tényleg barátok vagyunk, abban egyet kell értenem Justinnal, hogy egyesekből nem a legjobb énjét hozza elő, ha egy buli középpontjába kerülnek.

Javarészt találgatok, és érzem, hogy talán történik valami a buliban. Ha otthon maradunk, esélyünk sem lesz, hogy átéljünk valami újat.

Előtte viszont még pizzázunk Justin apja pedig előzőleg kijelentette, hogy addig nem mehet sehova, amíg rendet nem rak a szobájában. Amikor kapcsolatunk elején megkérdeztem Justint, milyen az apja, csak annyit mondott, „katonás”. Nem tudom, hogy ezzel a foglalkozására, vagy a viselkedésére célt-e esetleg mindkettőre. Azóta sem árult el róla többet, inkább azt mondogatja: „Az isten szerelmére, nehogy olyan legyenek, mint ő.” Mivel hasonlóan vélekedek anyámról, Justinnal ebben egyezünk.

Steve bulijába menet, megkérdezem Justint, tudja-e kik lesznek ott.

– Nem mindegy? – mondja erre. Bárki jön is el, a buli attól még ugyanolyan marad.

Úgy döntök, nem vitázom vele, inkább csendben maradok. Aztán meghallom a rádióban a kedvenc számomat, és elkezdek énekelni. Justin megsemmisítő pillantást vet rám, mire abbahagyom.

Amikor végre megérkezünk, odaszól nekem: „Tudod, hol találsz.” Ami azt jelenti: ahol a pia van. Amint bezárom az autót, Justin berohan a házba, mintha attól félne, elfogy a sör, mielőtt beérünk. Ami, figyelembe véve Steve legutóbbi buliját, nem teljesen alaptalan.

Bent tömeg fogad. Mindenhol emberek vannak. Néhányukat nem ismerem. Egy pillanatra feltűnik Stephanie felvisít, majd megölel, aztán már megy is tovább a következő visításra és ölelésre.

Tudom, hogy a konyhába kellene mennem, felkapnom egy italt (csak egyet), és a barátom oldalán álldogálnom. Ehelyett azon kapom magam, hogy egyre távolabb sodródok. Steve kis híján rám zuhan úgy látszik, iszogot már egy ideje. Szia, – mondom neki. Érezzem magam otthon, feleli erre.

Nagy a hangzavar, ribanc-szégyenítő rap próbálja túlharsogni a zsvajt, amitől mindenki még hangosabban kezd beszélni. Bemegyek a dolgozószobába, megakad a tekintetem egy laptopon hangszórók

csatlakoznak hozzá. Vetek egy pillantást a lejátszási listára: épp a *My Dick's Got Rights!* – megy. A következő szám a *Naked Like U Want Me*. Meg kellene állítani. Inkább Adélé szóljon. Aztán mégsem teszek semmit.

Körbenézek és látom, hogy Tiffany Chase Demeka Millerrel beszélget. Odamegyek hozzájuk, köszönök.

– Szia! – ordítja Tiffany a hangzavarban.

– Ja, szia! – mondja Demeka.

Rájövök, hogy hiba csúszott a tervembe, mert hogy nekem semmi mondandóm nincs ezeknek a lányoknak. Igaz, elmondhatnám Tiffanynak, hogy már értem, miért szereti körbevezetni a suliban az új embereket, ám egy buliban fura lenne ilyesmiről beszélni. Úgy hangzana, mintha a helyére pályáznék, pedig szó sincs erről.

– Jó a hajad! – mondom végül Demekának. Nemrég belefestett egy piros csíkot.

– Kösz! – feleli erre Demeka.

Tiffany és Demeka egymásra néznek. Világos, hogy megzavartam a csevejt. És tudom, hogy nem kellett volna.

– Majd beszélünk! – köszönök el, és odébbállok. Elsodródok, de nem túl messze. Megint arra gondolok, hogy illene már a konyhába mennem. Mégsem teszem.

A laptop mellett CD-k sorakoznak. Valószínűleg Steve szüleié. (Akikről egyébként fogalmam sincs, merre vannak.) Adélé CD-je van felül. Ráérősen böngészni kezdem a zenéket.

Kelly Clarkson is köztük van, amiről eszembe jut a délután az óceánál. Fun.-t is hallgattunk akkor.

– Nagyon bírom őket szóval meg valaki mellettem, és a CD-re mutat. És te?

Csodálkozom, hogy kiszúrtak ebben a tömegben. A srác, aki megszólított, teljesen ide nem illő ruhában van zakót visel és nyakkendőt, mintha innen egyenesen a reggeli misére menne. Úgy tűnik, kétségbeesetten keres valakit, akivel beszélgethetne, engem mégis megmagyarázhatatlan érzés fog el: ez a srác miattam jött ide. Ilyenkor visszakozni szoktam, most viszont valamiért úgy döntök, hogy nem rázom le.

– Ja, én is – felelem, és feltartom a CD-t.

Halkan belekezd a *Carry On*ba abba a dalba, amit Justinnal énekeltünk az autóban. Ezt jelként fogom fel, bár nem tudom pontosan, minek a

jeleként.

Mi, én nem vagyok biztos.

– Ez a kedvencem — – mondja a srác.

Furcsa. Valahogy olyan ismerősnek tűnik. A tekintete, vagy az, ahogyan rám néz.

Ártalmatlan. Emlékeztetem magamat, hogy nincs abban semmi rossz, ha beszélgetünk.

– Találkoztunk már? – kérdezem tőle.

– Nathan vagyok – mondja erre.

– Én meg Rhiannon – felelem.

– Gyönyörű neved van így ő. Ez több annál, hogy „Jó a hajad.”

– Köszöni – mondom. Régebben utáltam, ma már nem annyira.

– De miért?

– Piszok nehéz lebetűzni minden egyes alkalommal válaszolom. És mert annyira más, különbözik a többiekétől. Nem árulom el, mennyit szenvedtem a nevem miatt gyerekkoromban, és mennyire kívántam, bárcsak valami egyszerűbbet adtak volna a szüleim.

A tény, hogy a srác olyan ismerősnek tűnik, nem hagyott nyugodni. Te az Octavianba jársz? – kérdezem.

Megrázza a fejét. Nem. Csak hétvégére jöttem. Az unokatesómat látogatom meg.

– És ki az unokatesód?

– Steve.

– Akkor már minden világos – mondom. Aztán, pont mint Tiffany és Demeka esetében, egyszerűen kifogytam a témákból. Vagyis, megkérdezhetném tőle, hová való, meddig marad itt, miért visel nyakkendőt. De ezzel csak elütném az időt, amíg el nem távozom, az meg nem tisztességes.

Már épp azon vagyok, hogy befagyasszam a társalgást, amikor meglepetésemre azt mondja:

– Utálom az unokatesómat.

Botrány. De nem igazán. És kíváncsian várom a magyarázatot. Utálom, ahogyan a lányokkal bánik. Utálom, hogy azt hiszi, megvásárolhatja a barátait, ha ilyen bulikat rendez nekik, mint ez a mai is. Gyűlölöm benne, hogy csak akkor áll szóba az emberrel, ha akar tőle valamit. És gyűlölöm benne, hogy képtelen szeretni.

Húha. Nekem alig jut eszembe az unokatesóim neve. Nathan viszont

nagyon rákattant Steve-re.

– Akkor miért vagy itt? – szegezem neki a kérdést.

– Mert akarom látni, ahogy darabjaira hullik szét. Mert amikor ezt a partit lefűjják márpedig ha ilyen hangos marad, le fogják fűjni szemtanúja akarok lenni. Persze csak biztonságos távolságból.

A fiú egészen belemelegedett. Bámulatos. Úgy döntök, még jobban feltüzelem.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Steve képtelen szeretni Stephanie-t? – Hiszen több mint egy éve együtt járnak.

– Az még nem jelent semmit, nem igaz? – Úgy értem, ha valakivel már egy éve együtt jársz, az jelentheti azt, hogy szereted... de azt is, hogy csapdába kerültél.

Csapdába kerültél. Hülyeség tőlem, mégis az első gondolatom, *Stephanie koránt sincs olyan csapdában, mint amilyenben én.* Nevetséges gondolat. Hiszen egyikünk sincs csapdában.

Azon töprengök, miért mond nekem ilyeneket Nathan. Mintha tudna valamit. Tapasztalatból beszélsz? – tudakolom.

– Rengeteg oka lehet, amiért valaki benne ragad egy kapcsolatban – mondja. Szinte könyörgően néz rám, hogy hallgassam meg. Félelem az egyedüllétől. Félelem attól, hogy felrúgjuk a jól berendezett életünket. Inkább ragaszkodunk ahhoz, ami épp, hogy megfelelő, mert nem tudjuk, kaphatunk-e jobbat. Esetleg működik bennünk az irracionális meggyőződés, hogy jobbá válik minden. Pedig tudjuk jól, hogy a srác képtelen változtatni.

A srác. Szóval Nathan és Preston egy csapatban játszanak.

– A srác? – kérdezek rá a biztonság kedvéért.

– Igen.

– Értem. Talán ez megmagyarázza, hogy miért találom őt annyira ártalmatlannak, miért vagyok vele ilyen nyílt. A lányok nem érzik magukat fenyegetve egy olyan fiú társaságában, aki maga is a fiúkra hajt.

Egy pillanat múlva megkérdezi: Talán baj?

– Ugyan, dehogy biztosítom róla. Steve vajon tudja?

– És veled mi a helyzet? – Jársz valakivel?

– Igen – mondom. Aztán sokat sejtetően hozzáteszem. Több mint egy éve.

– És miért vagytok még mindig együtt? – Félsz a magánytól? – Szeretnél megállapodni valaki mellett? – Vagy talán te is abban

reménykedsz, hogy megváltozhat?

Huh. Nem vagyok rá felkészülve, hogy bevalljam, sokkal bonyolultabb ez annál. Helyette annyit mondok. Igen. Igen. És igen.

– Nos...

– De hihetetlenül édes is tud lenni! – teszem hozzá. Mélyen legbelül pedig tudom, hogy én vagyok számára a legfontosabb.

Nathan fogva tart a tekintetével. Mélyen legbelül? – Ez számomra úgy hangzik, mintha benne ragadtál volna a kapcsolatodban. A szerelemhez nem kell túl mélyre ásni.

Ebből elég. Nem is ismerlek. Megállj!

Mintha Justin szólalt volna meg a fejemben, de az én hangomon.

– Inkább beszéljünk másról, rendben? – mondom. Ez a téma nem buliba való. Jobban tetszett, mikor énekeltél nekem.

Justin megjelenik az ajtóban, sörrel a kezében. Körülnéz, meglát, erre kissé felderül az arca, de aztán látja, hogy egy fickóval beszélgetek, amitől elkomorul.

– Ez meg ki? – kérdi, amint odaér hozzánk.

– Nem kell aggódnod, Justin – mondom neki. A srác meleg.

– Ja, látom a ruháiból. Mit keresel te itt?

– Nathan, ez itt Justin, a barátom. Justin, ő Nathan.

– Szia – mondja Nathan.

Justin hallgat, majd hozzám fordult. Nem láttad Stephanie-t? – Steve keresi. Szerintem megint összekaptak.

Én megmondtam, hallom ki a hangjából a szemrehányást. Ja, tényleg megmondtad, na és?

– Talán lement az alagsorba – felelem ennek megfelelő hangsúllyal.

– Oda nem. Az alagsorban táncolnak.

Táncolnak. Justinnal utoljára talán Preston buliján táncoltunk hónapokkal ezelőtt egy részeg éjszakán.

Hiányolom is.

– Nem szeretnél te is lejönni, és táncolni? – kérdezem tőle.

– Szó sem lehet róla! – Nem azért jöttem ide, hogy táncoljak. Azért jöttem, hogy igyak.

– Elbűvölő – mondom erre. Mégis mit hittem, mikor megkérdeztem? – Aztán beugrott egy lehetőség. Nem bánod, ha Nathannel táncolni megyek?

Justin újból jól megnézi a srác nyakkendőjét és zakóját. Biztos vagy benne, hogy meleg?

– Énekelhetek neked filmdalokat, hogy bebizonyítsam ajánlotta fel Nathan.

Justin erre hátra veregette. Kösz haver, de inkább ne. Menjetek táncolni.

Azzal szalutált a sörösüveggel, majd a konyha felé vette az irányt.

– Nem muszáj ám, ha nem akarod, – mondom Nathannek. Tudom, hogy én sem lennék oda az ötletért, hogy egy vadidegennel táncoljak, ezért nem is igen számítok rá, hogy benne van a dologban.

De azt feleli: Akarom. Nagyon is.

Nem tudom, mi fog kisülni ebből az egészből, mégis helyénvalónak tartom. Úgyhogy le is megyünk az alagsorba. Egészen másfajta hangzavar fogad, mint fent itt zene szól, és táncolnak rá. Stephanie elképzelése szerint, a hagyományos fényeket piros villanykörtékre cserélték. Ettől olyan érzésünk támad, mintha egy dobogó szív közepén lennénk.

Nehéz kivenni, kik vannak itt, Steve-et mégis kiszúrom, amint épp az elő-másnaposságát gyakorolja a sarokban.

Odakiáltom neki. Hé, Steve! – Nagyon jó fej az unokatesód!

Bólint, amiből arra következtetek, hogy Steve talán nem utálja annyira Nathant, mint fordítva.

– Nem láttad Stephanie-t? – ordítja.

– Nem! – ordítom vissza, mert jobbnak látom, ha ezek ketten nem találkoznak, míg ki nem józanodnak egy kicsit.

Mivel Nathan meleg, valahogy arra számítok, hogy majd fesztelenül elkezd táncolni. Ehelyett láthatóan meg van rémülve. Emlékeztetem magamat, hogy nem ismer itt senkit. Még engem sem, hiába vagyunk már túl az első beszélgetésen. Egyszerűen levonszoltam ide, úgyhogy nekem kell gondoskodnom róla, hogy otthonosan érezze magát. Azon is morfondírozok, hogy a tánc voltaképpen olyan, mint az éneklés, ezért nincs is más dolgom, mint rávenni Nathant, hogy énekeljen a dalra, amit fent nem játszottunk le.

Most ide-oda billeg azon a szűk helyen, amit a körülöttünk lévő emberek hagytak nekünk. Megpróbálok kizárólag rá és a zenére összpontosítani. Létrehozok egy teret, és bevonzom őt. És működik. Érzem, hogy működik. Nathan tekintete az enyémben fúródik, mosolya az enyémben reflektál. A dal. A dal veszi át az irányítást. A dal – mondja meg, hogyan mozogjunk. A dal vezeti Nathan kezeit a hátamra, a derekamra. A dal generálja a forróságot, mely elönt minket. A dal von közelebb hozzá. A dal, és a szemei.

Aztán egy újabb dal jön. Nathan elkezd együtt énekelni vele, amitől jó kedvem támad. Boldoggá tesz a tudat, hogy egy ilyen zsúfolt helyen felszabadultnak érzem magam. Hogy Justin nem ráncigái ide-oda. Hogy nem törődöm most semmivel.

– Egész jól nyomod! – ordítok Nathannek.

– Te pedig bámulatos vagy! – üvölt vissza.

Újabb dalok kúsznak felénk a piros fényben. Testek jönnek-mennek. Senki sem kiáltja a nevemet. Senki sem ugráltat, végre békén hagynak.

Elvesztem az időérzékeimet. Könnyű lesz a fejem, nincsenek benne gondolatok. Nem tudom, hol vagyok, ki vagyok. Már a zenére sem figyelek. Megszűnt létezni a világ, számomra csak ez a nyakkendő fiú létezik, aki ugyanúgy elengedi magát, mint én. Tudom, látom rajta.

Aztán véget ér az egész. Elhal a zene. Akár egy rajzfilmfigura, egy pillanatig még a levegőben maradok, majd lenézek, és a földre pottyanok. Felgyúlnak a fények a piros mellett eddig is világítottak. Hallom Stephanie hangját, ahogy azt ordítja, a partinak vége, mert hogy a szomszédok kihívták a zsarukat.

Bár nem az én hibámból történt, mégis bocsánatot akarok kérni Nathantól. Mert vége. Véget kell érnie.

– Meg kell keresnem Justint – mondom neki. Ugye nem baj, ha én most lelépek?

Megértően bólint. Figyelj – szólal meg. A keze még mindig a csuklómon van. Nem találnád furának, ha elkérném az e-mail címedet?

Egyáltalán nem. Az a fura, hogy rákérdez erre.

– Ne aggódj – teszi hozzá. Még mindig száz százalékos meleg vagyok.

– Kár – felelem. Aztán, még mielőtt további flörtöléssel nevetségessé tenném magam, megadom neki az e-mail címemet, majd elveszem a tollát, és leírom az ő e-mail címét egy blokkra.

Az alagsor kiürült, a távolból hallatszik a szirénák hangja. Stephanie nem hazudott most már tényleg mennünk kell.

– Ideje indulnunk – mondom. Mindketten az általunk létrehozott aurában állunk, és hiába égnek a lámpák, sehogy sem akarunk elmenni innen.

– Ugye nem hagyod, hogy a barátod vezessen? – kérdezi Nathan.

– Aranyos vagy – mondom erre. Nálam van a kulcs, én vezetek.

A lépcső tetején tumultus van, szétválnak, mielőtt elköszönnének egymástól. Justin nincs a konyhában, úgyhogy egyenesen a kocsira veszem az irányt.

Eltaláltam, ott vár rám, miközben fel-alá járkál.

– Hol voltál? – támad nekem, ahogy nyitom az ajtót.

– Az alagsorban – felelem, amikor már az autóban ülünk. Tudtad, nem?

Káromkodik egy kicsit, de tudom, hogy ez a zsaruknak szól, nem nekem. Elindulok szerencsére nem a felhajtón parkoltunk le, ahol most káosz van.

– Mindjárt kint vagyunk – mondom neki.

– Gyönyörű vagy motyogja.

– Te meg részeg – felelem.

Attól te még gyönyörű vagy – mondja, aztán hátrahajtja az ülés támláját, és lehunyja a szemét.

Kis idő múlva megszólal a rádióban az egyik kedvenc dalom. Énekelni kezdek.

Justin horkol, én meg azon kapom magam, hogy Nathanre gondolok: remélem rendben hazaér.

Ötödik fejezet

Justin vasárnap nem dolgozik, ezért reménykedem benne, hogy talán együtt tölthetünk egy kis időt. Ám egy óráig fel sem ébred, és az üzeneteiből az derül ki, hogy nincs kifejezetten jó formában. Felajánlom neki, hogy átmegyek, és kikúrálom a másnaposságból, bármi legyen is a gyógy mód. Erre két órával később érkezik tőle egy SMS, hogy nem akar egyebet, csak aludni. Justinról tudni kell, hogy még akkor is képes aludni, ha a szülei épp üvöltöznek vele, amiért annyit alszik.

Legyél szarfej, aztán nézz szembe a szarral tudom, hogy megy ez. És nem mintha velem nem fordulna elő. Előfordul, csak éppen nem olyan gyakran, mint Justinnal.

Kérdeztem már őt erről korábban. Nem szemrehányóan, inkább csak érdeklődtem.

Azért iszom, hogy jobban érezzem magam mondta. És még ha rosszul vagyok is másnap, nekem megéri, mert sikerült legalább egy darabig jól mulatnom, amire józanul esélyem sincs.

Néha én is képes vagyok feldobni. Van, amikor úgy érzem, Justin tőlem mámoros. Nem csak a szeretkezéseink alkalmával, hanem máskor is el tudom vele feledtetni a nyűgjeit. Ezáltal hatalmam van felette tudom jól.

Ha Justin nincs mellettem, üres az egész napom. Anya megkérdezi, nem mennék-e el vele a szupermarketbe, ám ha elmennék, olyan dolgokat vásárolnék, amiket nem szabadnaennem. Apa a számítógépnél ül, dolgozik, így rekeszti ki magát a család életéből. Azon gondolkodom, küldök egy e-mailt Nathannek, de inkább hagyom. Kétlem hogy valaha is

látnánk még egymást. Bármi kezdődött is el közöttünk, már elszállt, mert már a kezdetnél halálra volt ítélve.

Akkor hát jöjjön a figyelemelterelés. Bekapcsolom a tévét. Háziasszonyokat és természeti képeket látok, meg a *Jóbarátok* sokadik epizódját sokadszorra. Semmitmondó műsorok váltják egymást mintha sohasem lenne vége. Úgyhogy a semmit bámulom vég nélkül.

Ez egy ilyen nap.

Aztán mégis felhívom Justint. Hiába, nem bírom ki. Annyira szeretnék vele beszélni! – Tudom, hogy nem győzhetem meg arról, hogy fejezze be a másnaposságot. Nem győzhetem meg, hogy keljen fel az ágyból, és menjünk el valahova, csináljunk valamit vagy éppenséggel maradjunk az ágyban, és ott csináljunk valamit. Már az is boldoggá tenne, ha ott feküdnék mellette.

– Arra jutottam, hogy a whisky nem a barátom – mondja.

– Még mindig pocsekul vagy? – kérdezem.

– Nem, már jobb. De még mindig rossz. Az egész napom rámegy erre.

– Semmi gond. Legalább most meg tudom nézni a tévében a sorozatokat.

– A francba, bárcsak veled lehetnék! – Betegnek lenni rohadtul *unalmas*.

– Én is azt szeretném, hogy itt legyél velem. De ha akarod, átmehetek.

– Inkább ne. Muszáj kifeküdnöm ezt a szart. Nem lenne tisztességes, ha arra kérnélek, hogy legyél mellettem, amikor én meg pont attól lennék rosszul, ha valaki itt lenne a közelemben.

– Nem baj, nekem úgy is jó.

– Tudom. És értékelem is. De tényleg muszáj egyedül lennem.

Justin csalódottsága némileg könnyít a sajátomon. Még akkor is, ha ettől még végig egyedül leszek ma.

Egyedül. Az egyetlen dolog, ami megakadályoz abban, hogy teljesen egyedül érezzem magam, a tudat, hogy van valakim, akire számíthatok, ha valóban szükségem lesz rá.

– Most mennem kell – mondja Justin. Nem teszek rá célzást, hogy nem is kell mennie sehova. Mint ahogyan nekem sem.

– Akkor holnap látjuk egymást köszönök el, mert tudom, hogy ma már nem beszélünk.

– Oké. És szia.

Anya hazaért, én pedig segítek neki elpakolni, amit vásárolt. Elkészítjük a vacsorát. Közben nem beszélgetünk semmiről. Ő persze – mondja, –

mondja és – mondja a magáét, de ezzel még nem beszéljük meg a dolgokat.

Később visszamegyek a szobámba, és megnézem az e-mailjeimet a telefonomon. Meglepetten látom, hogy Nathantól érkezett egy:

Szia Rhiannon!

Azért írok, mert szeretném, ha tudnád, hogy nagyon örülök a találkozásunknak, és csodás volt veled táncolni tegnap este. Nagyon sajnálom, hogy a rendőrség közbelépett, és elválasztott minket egymástól. Még ha nem is vagy az esetem, hiszen én a saját nememhez vonzódom, a személyiségeddel nagy hatást gyakoroltál rám. Kérlek, maradjunk kapcsolatban.

N

Elmosolyodom. Ez annyira... szép. Azon tűnődöm, vajon szingli-e, bár nem igazán tudom elképzelni, hogy Preston ráhajt. Preston a trendibb fickókat kedveli. Vagy legalábbis az olyanokat, akik nem vesznek fel nyakkendőt buliba.

És azt írja, lenyűgözte a személyiségem. Mit akar ezzel mondani? – Mi lesz ebből?

Állj már le! – mondom magamnak. Egy kedves fickó megpróbál barátságos lenni velem, én pedig rögtön kombinálni kezdek. Biztos velem van a baj. Azért ír ilyeneket, mert egy rendes, kedves srác.

A válasz ikonra kattintok, de nem tudom, mit is írok. Úgy érzem, mentegetőzőnöm kellene, amiért nem én írtam először; biztosra veszem, hogy a cetli, rajta az e-mail címével még mindig a zsebemben van. És szeretném, ha a levelemből az is kitűnne, hogy gyakran kapok ilyen hangvételő e-maileket.

Furcsa, mert az a Rhiannon, aki most a választ írja, egészen más hangulatban van, mint amilyenben szoktam lenni.

Ő most tényleg nagyon jól érzi magát.

Nathan!

Örülök, hogy írtál, mert elvesztettem a papírt az e-mail címeddel. Olyan

csodás volt beszélgetni és táncolni veled! – Hogy is merészelt minket szétszakítani a rendőrség! – Te is nagy hatással voltál rám, még ha nem is hiszel a hosszú távú kapcsolatokban. (Nem azt mondom, hogy nincs igazad az én esetemben pedig, még nem tudhatjuk.) Nem gondoltam volna, hogy ezt – mondom, de reménykedem benne, hogy Steve hamarosan egy újabb bulit szervez. Akkor aztán bebizonyíthatod az igazadat.

Szeretettel,

Rhiannon

Nem tudom, miért köszönök el tőle ilyen közvetlenül. Mondjuk, mindig így szoktam. Minden más túl hűvösnek hat.

Most viszont aggódom egy kicsit, mert itt eléggé rámenősnek tűnik. Igaz, ez nem az a mohóság, ami Justinhoz hajt. Csak lelkes vagyok... bármi legyen is ebből.

Amint elküldöm a levelet, visszatér belém az üresség hiszen én is visszatérek a vasárnap ürességébe. Talán ez az állapot fejezi ki legjobban az egyedüllét lényegét, amikor rájövünk, milyen szűk is az életterünk, és nem tudjuk, hogyan jussunk el onnan bárhová is.

Felmegyek a Facebookra. Gawkert olvasok. A YouTubeon zenét hallgatok, köztük a Fun. dalt, a tengerparti kiruccanásunk dalát, amit aztán Nathan énekelt nekem a bulin. Közben hülyén érzem magam. Tudom, hogy Nathan nem találná hülyeségnek. Valahogy tudom. És azzal is tisztában vagyok, hogy Justin meg hülyeségnek tartaná. Egyszer megkérdeztem tőle, mit szólna hozzá, ha nekünk is lenne egy közös, kedvenc dalunk. Úgy, mint a legtöbb párnak. Erre azt válaszolta, hogy eszébe nem jutna ilyesmi, különben is minnek.

Akkor azt mondtam magamban, hogy Justinnak igaza van. Valóban nincs szükségünk egyetlen, közös dalra. Bármelyik megteszi.

De most akarok egyet. Nekem már nem elég, hogy bármelyik dalról eszembe juthat Justin.

Akarok egyet, csak egyet, ami eszébe juttat engem.

Hatodik fejezet

Justin másnapossága két napig tart, mert még hétfőn is kómás.

Mintha az egész személyisége csorbát szenvedne attól, hogy nincs „használatban”. Hiába jön be a suliba, valamiért azt hiszi, még mindig otthon fekszik az ágyában. Nem vehetem magamra, hogy ha meglát, egyáltalán nem örül nekem, mert senkinek sem tud örülni. Két szónál többet nem hajlandó belepakolni egy mondatba, úgyhogy némi várakozás után sarkon fordulok, és ott hagyom.

A hétfőink általában így telnek.

Úgy tűnik, mintha az óceánnál töltött hétfőnk nem is egy hete, hanem annál sokkal régebben lett volna.

Mi a baj velem?

Hogy telt a hétvégéd? – kérdezi tőlem Rebecca a harmadik óránkon.

– Inkább hogy *nem* telt – felelem.

– Ezt meg hogy érted?

– Nem is tudom. Valójában nem sok történt.

– Milyen volt a buli?

– Az tényleg jól sikerült. Steve meleg unokatesójával táncoltam. Justin leitta magát. Aztán megjelentek a zsaruk.

– Steve-nek van egy meleg unokatestvére? – Nem is tudtam.

– Azt hiszem, nem kedvelik egymást túlzottan.

– Akkor, ha még mindig itt van, Ben és én együtt lógunk Steve-vel és

Stephanie-val a délutáni gyülekező alatt. Iszunk egy kávét, vagy ilyesmi. Gyertek ti is.

Leesik, hogy nem Justint hívja, hanem Nathant. Hármas randiról van szó, csak épp a párom nélkül.

– Visszatérhetünk erre később? – kérdezem.

Rebecca nem hülye. Tudja, hogy miért adok kitérő választ.

– Persze feleli. Mi ott leszünk mindenképpen. És jó lenne, ha oda tudnál jönni. Az idejét sem tudom, mikor beszélgettünk utoljára.

Most már egyértelmű, hogy Justint szándékosan mellőzik, hiszen Rebeczával rengeteg időt töltünk együtt. Csak éppen Justin is mindig ott van velem.

Ebédidőben megkeresem.

– Mit csinálsz? – kérdezem Justintól.

– Mégis minek látszik? – kérdez vissza.

Ami azt illeti, épp a könyveit hajigálja a szekrényébe. Aztán, gondolom, ebédelni megy.

– Na és, mit szeretnél csinálni? – faggatom tovább.

Erre becsapja a szekrényajtót. Videojátékokat játszani -

– mondja. Meg vagy elégedve a válasszal?

– Nem akarsz kiszabadulni innen, elmenni valahová, és csinálni valamit? – Lesz az a gyülekező a hetedik és nyolcadik óra között. Senki sem venné észre, ha lelépnénk.

Azt a bizonyos szikrát keresem. Ha kihunyt, hát megpróbálom újjáéleszteni. Mert bennem is van egy szikra. És most azonnal lángra akar gyúlni.

– Mégis mi a bánatos franc ütött beléd? – csattan fel Justin. Ha csak úgy meg lehetne pattanni, szerinted még itt dekkolnék? – Jesszusom. Így is kész szenvedés a sulis. Muszáj neked folyton emlékeztetned rá?

– Nem ez volt a szándékom – mondom. Én csak arra gondoltam, hogy kiruccanhatnánk, ahogyan múlt héten is tettük.

– Mi volt múlt héten? – Azt sem tudom, miről beszélsz.

– A part? – Az óceán?

Justin dühösen rázza a fejét, mintha kitaláltam volna az egészet. Elég volt, oké? – Fejezd be!

Jó, befejezem. Lenyelem a feltörni készülő szikrát és érzem, ahogyan

végigkarcolja a bensőmet.

A barátainkkal ebédelünk. Preston a szombati buliról kérdez, Justin azt feleli rá, hogy baromi gáz volt. Az ő verziójában lotyók lepték el a konyhát, Stephanie ráüvöltött, mert feltette a lábát az asztalra, és a rendőrök csak amiatt jöttek ki, mert jobb dolguk nem volt.

Preston akkor tőlem kérdezi, hogy éreztem magam. Azt mondom, hogy tényleg nagyon gáz volt a buli. Az alagsorról és a táncról egy szót sem szólok. Az én verzióm immár Justinéra hajaz, aki ezt észre sem veszi, de nem bánom.

Láthatatlanná válók. Hirtelen ez ugrik be: *Eltűnők*. Mintha mit sem számítana, amit mondok, vagy teszek. Az életem olyan apróvá zsugorodik, hogy teljeséggel láthatatlanná válik.

Egyetlen lehetőségem marad csupán, hogy harcoljak ez ellen: SMS-ben megírom Rebeccának, hogy sulis után ráérek velük lógni.

Justint nem érdekli semmi. Mondom neki, hogy kitaláltunk valamit a gyülekezőre, de oda se bagózik. Nem kéri, hogy hadd jöhessen velem. Meg sem kérdezi, mit fogunk csinálni. Hazamegy és játszik a gépén. Nem küld üzenetet, amíg én nem írok neki. Tisztában vagyok mindezzel mégis miért érzem most, hogy ennek nem így kellene lenni?

Rebecca úgy határoz, hogy fagyit enne, és szerinte nekünk is azt kellene, habár nincs nyár, és a legközelebbi jó nevű fagyizó vagy húsz percre van. Ahogy számítottunk is rá, meglepően könnyű volt meglógni a gyülekezőről a vendég előadó nem fog hiányolni bennünket, és mi sem hallottuk még hírét. Rebeccával és Bennel zsúfolódtam az autóba, míg Stephanie Steve-vel hajt a fagyizóba. Steve-en jobban látszanak a hétvégi buli nyomai, mint a barátnőjén; úgy fest, Stephanie az elmúlt két napot az edzőteremben töltötte.

Megkapjuk a fagyinkat, elindulunk az asztalhoz. Beszélgetni kezdünk, de nem is annyira a buliról, hanem ami utána történt az utálatos takarításról és a rendőrök kivonulásáról, akik végül is nem tartóztattak le senkit. Csupán a bulinak akartak véget vetni, ami sikerült is.

Stephanie bevallja, hogy meg is könnyebbült egy kicsit. *Vannak, akik*

addig nem hajlandóak hazamenni a buliból, míg a rendőrök ki nem tesséklik őket magyarázza. A hangsúlyból valószínűleg tudnom kellene, kikre céloz. Fogalmam sincs.

Nagyon szimpatikus az unokatestvéred fordulok Steve-hez. Megmentette számomra az estét.

Steve zavartnak látszik. Az unokatestvérem? – Mikor talákoztál vele?

– A buliban. Nathanról beszélek. Aztán kis híján hozzáteszem, hogy *a meleg unokatesódról*, de eszembe jut, hogy Steve talán nem is tud erről.

Steve erre felnevet. A buliban? – Kizárt. Az összes unokatesóm nyolc év körüli. És egyiküket sem hívják Nathannek.

Nem értek semmit.

– De hát én tényleg találkoztam vele – mondom hebegve.

– Jaj, istenem szól közbe Rebecca, és megpaskolja a kezemet. Ez úgy hangzik, talákoztál valakivel, aki azt mondta neked, hogy ő Steve unokatestvére.

– De miért tett volna ilyet?

Stephanie vállat von. Ki tudja? – A fickók furcsák néha.

Megbántottalak érzem magam. Pedig milyen becsületesnek tűnt. Milyen valódinak. Most meg mintha csak kitaláltam volna.

– Nyakkendő-t viselt bizonygatom. Szerintem rajta kívül nem viselt senki nyakkendőt.

– Ja, az a csávó! – nevet Steve. Őt tényleg láttam. Nem az unokatesóm, viszont határozottan ott volt a buliban.

Azon töprengök, vajon Nathan-e az igazi neve. És valóban meleg? – Miért pont velem történik ez?

– Nem akarom elhinni, hogy hazudott nekem fakadok ki.

– Ismétlem – mondja Stephanie. A pasik furcsák néha.

– Amúgy hozzászoktál már némi hazudozáshoz, nem igaz? – teszi hozzá Rebecca. Biztos megtetszettél a pasinak, és nem tudta, hogyan közeledjen feléd. Előfordul az ilyesmi. És ez még nem a leggonoszabb hazugság.

Azt hiszem, ezt azért – mondja, hogy jobb kedvre derítsen, nekem mégis a megjegyzése visszhangzik a fejemben: *hozzászoktál már némi hazudozáshoz*.

– Justin sohasem hazudik nekem – mondom.

Rebecca erre hülyének tettei magát. Ki beszélt itt Justinról?

Tudom, hogy értetted. És mondhatom előfordul, hogy Justin nem

törődik velem úgy, ahogyan kellene, és nem beszél úgy, ahogyan kellene, és hangulatember is, mégsem hazudik nekem soha. Azt is tudom, hogy nem tartjátok sokra a kapcsolatunkat, pedig mi komolyan vesszük.

Rebecca és Stephanie egymásra pillantanak látszik rajtuk, hogy nem hisznek nekem. Ben a telefonját böngészi. Steve még mindig azon mulat, hogy a bulijába beállított egy idegen fickó, aki az unokatesójának adta ki magát.

Utálom ezt az érzést; az úgynevezett barátaim azt hiszik, jobban ismerik az életemet, mint én. És most még jobban utálom, mert azt gondoltam, Nathan végre megért. Hülyeség persze, pláne egyetlen beszélgetés és e-mailváltás után. És mégis. Akár valóság volt, akár csak egy illúzió, fájdalmas véget ért.

Steve elkezd vitatkozni Stephanie-val arról, hogy ki ázott el legjobban a buliban, úgyhogy a Nathannel kapcsolatos kérdéseim hamar lekerülnek a napirendről. Miután végeztünk a fagyival, tanácstalanok vagyunk még csak negyed órája lógunk együtt, de az ok, amiért itt vagyunk, már nem létezik. Stephanie javasolja, hogy nézzünk be az utcában lévő használtruhaboltba, s bár Ben és Steve tiltakoznak, úgy gondoljuk, ennél jobbat úgysem tudunk kitalálni.

Ekkor megint eltűnök, ez alkalommal beburkolózom a csendbe. Stephanie és Rebecca különféle holmikát próbálgatnak, Steve régi hanglemezek között válogat, mi pedig Bennel valahol a közelükben lézengünk. Ben egyre csak a telefonját nyomogatja, ám amikor Stephanie és Rebecca vitatkozni kezd, vajon melyikük néz ki jobban egy ötvenes évekbeli napozóruhában, azt mondja nekem. Talán már nem számít, de fogadni mernék rá, hogy a fickó, aki Steve unokatesójának adta ki magát, nem ok nélkül tette. A pasik furák néha, ez igaz. De általában okkal viselkednek így. És emögött ritkán van rosszindulat. Sokkal valószínűbb, hogy megtetszettél neki. Azzal visszatért a telefonjához, és újabb SMS-t írt.

Belenézek a saját mobilomba, hátha jött egy levél Nathantól, amiben megmagyaráz mindent. De nem jött. Úgyhogy írok neki.

Nathan,

Úgy tűnik, Steve-nek nincsen Nathan nevű unokatestvére, és egyetlen unokatestvére sem volt ott a partin. Megmagyaráznád, kérlek?

Rhiannon

Szinte azonnal jön a válasz.

Rhiannon,

Meg tudom magyarázni. Találkozhatnánk, kérlek? – Jobb lenne személyesen megbeszélni.

Szeretettel,
Nathan

„Szeretettel” – hm. Ez irónia, vagy akár csipkelődés is lehet. De tudom, hogy egyik sem.

Rebecca odahív, hogy döntsem el, melyiküké legyen a ruha. Ben egyre messzebb húzódik tőlünk, inkább a háttérben marad. Steve a magasba tart egy Led Zeppelin-lemezt, és megkérdezi Stephanie-t, hogy megvan-e már neki.

Nem válaszolok az e-mailre. Még nem. Gondolkodnom kell.

* * *

Rebeccáé lesz a ruha. Steve megveszi a lemezt. Stephanie talál egy másik ruhát, ami szerinte sokkal szebb, mint Rebeccáé. Ben kiszúr egy szótárt, és azon kezd elmélkedni, hogy húsz év múlva lesznek-e nyomtatott szótárak.

Amikor mindenki végzett a vásárlással, tanakodnak még egy kicsit, vajon együtt lógjunk-e vacsoráig.

Erre megszólalok, hogy most már haza kell mennem.

Hetedik fejezet

Nem tartozom Nathannek semmivel. Hazudott nekem. Ezért el kell, hogy engedjem.

De még ha nem is tartozom neki semmivel, úgy érzem, magamnak tartozom a magyarázattal. Tudni akarom, mi folyik itt.

Fél éjszaka fent maradok, és ezen gondolkodom. Aztán felkelek, és válaszolok neki.

Nathan,

Kell lennie valamilyen elfogadható magyarázatnak. Találkozunk a Clover könyvárúház kávézójában öt órakor.

Rhiannon

Egy könyvesbolt pont megfelelő lesz a találkozóra, mert biztonságos, nyilvános és Justin soha, de soha nem menne be egy ilyen helyre.

Már most tudom, hogy nem fogok beszélni neki erről.

Míg engem az éjszaka nagy részében nem hagytak nyugodni a gondolataim, Justinon látszott, hogy végre kialudta magát. Még a délelőttünk is majdnem jól sikerült. Amikor összefutunk, nem azt látom rajta, hogy legszívesebben elmenekülne. Sőt, megkérdezi, milyen volt a kiruccanásunk Rebeccával és a többiekkel, ami engem lenyűgöz, mert nem számítottam rá, hogy emlékezni fog erre. És még a válaszomat is meghallgatja vagy egy percig. Akkor ugyanis elkezdi unni de nem hibáztatom érte, mert valóban unalmas. Nekem sem ezen jár az eszem.

Nem ez foglalkoztat.

Várom. Ki nem állhatom, hogy várakoznom kell. Mintha néhány órára büntetésből bezártak volna.

Ebédnél megnézem az e-mailjeimet, és látom, hogy jött egy új Nathantól.

Rhiannon,

Ott leszek. Bár nem abban a formában, ahogy számítász rá. Tarts ki, és hallgasd végig, amit mondani szeretnék, kérek!

A

Az első reakcióm az, hogy Nathan egyáltalán nem meleg. És a neve A-val kezdődik. Kiszúrt magának a tömegben, és amikor rajtakaptam, előrukkolt ezzel a homoszexuális sztorival. Ez a magyarázata, miért vonzódok hozzá. Mindkét oldalról működik a vonzalom. Tudom, hogy sértve kellene éreznem magam, de valahol egyáltalán nem bánom, hogy kikezdett velem, hiszen olyan édes! – Ennek ellenére, egy hazugság áldozata lettem, amiért még mindig dühös vagyok. De legalább egy hízelgő hazugság áldozata.

Tudom, hogy Rebecca imádná, ha beszámolnék neki erről az egésről. Örökösen készen áll az efféle beszélgetésre, mert meg van róla győződve, hogy a barátságoknak ezek a tartópillérei.

Ebédnél vele szembe ülök, és látom a kérdőjeleket a tekintetében vajon tudja, hogy valami készülőben van, vagy csak reméli? – Justin ott van mellettem, ezért nem mondhatok semmit. De még ha Rebecca autójában ülnénk is, akkor sem valószínű, hogy beszélnék róla. Ugyanis rám tartozik, senki másra.

Korán odaérek a könyvesbolthoz, bemegyek, és leülök a kávézóban egy asztalhoz az ablak mellett. Úgy izgulok, mint egy első randin. Tudom, hogy nem kellene így éreznem csak azért vagyok itt, hogy válaszokat kapjak, nem pedig pasit szerezzek magamnak. Hiszen az már van.

Elképesztő, hány ember sétál be egy kávéházba, amikor pont vársz valakire. De legalább tudom, hogy néz ki. Azon töprengök, hogy lesz-e

rajta megint nyakkendő. Talán az a dilije. Talán egy igazi különc. Azzal pedig könnyedén tudok azonosulni.

Megpróbálom egy *US Weekly*vel elterelni a gondolataimat, ám az elmém nem fogadja be a magazin képeit. Egy lány bejön, de nem igazán veszem észre, míg le nem ül az asztalomhoz.

Nahát, micsoda udvariatlanság. Bocsi – szólalok meg. A hely foglalt.

Arra számítok, hogy elnézést kér, és arrébb ül. Ehelyett azt mondja: Minden rendben. Nathan küldött.

Furcsa. Jól megnézem a lányt az Anthropologie felsőjét, a Banana Republic nadrágját és megállapítom, hogy ártalmatlan. Bár a felbukkanásával teljesen összezavart.

– Téged küldött? – kérdezem tőle. Ő hol van? – Talán annyira megrémült a várható reakciótól, hogy egyből erősítést hozott? – Idióta húzás a részéről.

Körülnézek a kávézóban, hátha valahol figyel minket, és arra vár, hogy biztonságosan előléphessen. Ám sehol sem látom.

– Rhiannon – mondja a lány. Visszafordulok, ő egyenesen a szemembe néz. Felkavaró a tekintete. Van benne valami nagy horderejű, kimondatlan dolog. Izgatott és rémült is amiatt, hogyan – mondja el nekem. Ez mind ott van a szemében.

Állom a pillantását.

Ugyanakkor nem állok készen rá, bármi legyen is az.

– Igen? – suttogom.

Nyugodt a hangja. El kell neked mondanom valamit. Nagyon-nagyon különösen fog hangzani. Arra kérlek, hogy hallgasd végig az egész történetet. Elképzelhető, hogy itt akarsz majd hagyni. Vagy ki fogsz nevetni. Mégis, vedd komolyan, ha lehet. Tisztában vagyok vele, hogy hihetetlenül hangzik, de ez az igazság. Értesz engem, ugye?

Mibe keveredtem? – Mi folyik itt? – De fel sem merül bennem, hogy lelépjek. Nem bizony. Mert ez most az életemről szól. És bármi sül is ki belőle, az életem része lesz.

Ez mind ott van a szemeiben.

Egy pillanatig farkasszemet nézünk. Aztán a lány megtöri a csendet.

– Minden reggel másvalaki testében ébredek kezdi magyarázni higgadtan. Születésem óta ez történik velem. Ma reggel például Megan Powellként ébredtem, aki most itt ül veled szemben. Három nappal ezelőtt, tehát múlt szombaton, Nathan Daldry voltam. Azelőtt két nappal Amy Tran

testét birtokoltam ő volt az, aki meglátogatott téged a suliban, és veled töltött egy napot. És múlt hétfőn én voltam Justin, a barátod. Te azt hitted, hogy vele mentél az óceánhoz, de valójában velem voltál ott. Akkor találkoztunk először, és én azóta képtelen vagyok elfelejteni téged.

Ne! – Ez minden, amire gondolni tudok. *Ne!* – Ez most nem velem történik. Én nem ezt akarom. Azért jöttem, mert valódi magyarázatot keresek. Erre tessék, most ezt találják elém!

Sikerült hülyét csinálni belőlem. Jót röhögnek a markukba.

– Te most szórakozol velem, ugye? – komolyan elfut a méreg. Ez csak valami vicc lehet.

A lány normálisan viselkedik. Nem nevet ki. Nem visszakozik vagy mentegetőzik. Nem. Folytatja a mondandóját, egyre meggyőzőbben, mintha mindenképpen hinnem kellene neki, és felkészülnöm a további képtelenségekre.

– Lenn a parton meséltél nekem az anya-lánya divatbemutatóról, amin anyukáddal vettetek részt, és ahol valószínűleg először és utoljára láttad őt kisminkelve. Amikor Amy megkért, hogy áruld el neki egy féltve őrzött titkot, felidézted, ahogy tízévesen megkísérelted kifúrni a füled, ő meg beszélt neked Judy Blume *Forever* című könyvéről. Nathan akkor ment oda hozzád, amikor épp a CD-eket válogattad, és azt a dalt énekelte, amit Justinnal együtt énekeltetek útban az óceán felé. Azt állította magáról, hogy Steve unokatestvére, de valójában miattad ment a buliba. Arról beszélgettetek, hogyan alakul egy kapcsolat az első év után, mire te elmondtad, hogy valahol mélyen Justin igenis szeret téged. Erre Nathan azt felelte, hogy ez nem elég. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy... az összes ember én voltam. Egyetlen napig. Ma pedig Megan Powell vagyok, és elmondom neked az igazságot, mielőtt újból átváltozom. Mert azt gondolom rólad, hogy rendkívüli vagy. Mert nem akarok folyton más bőrében találkozni veled. Azt szeretném, hogy tudd meg végre, ki is vagyok valójában.

Úgy érzem, áldozat lettem, egy zaklatás áldozata. Rászedtek. Mintha mindaz a jó, ami az elmúlt nyolc napban történt velem, hirtelen hitelét veszítette volna. Az tengerpart. A tánc. Még az is, hogy körbevezettem azt a lányt az iskolában. Az sem volt valódi, mert valaki csak a bolondját járatta velem. És csak egyetlen ember van, aki képes erre. Csak egy, akiről ezt el tudom képzelni.

– Justin vett rá téged erre az egészre? – Nem tudom elhinni. Képtelen

vagyok rá. Szerinted ez vicces?

– Nem, egyáltalán nem az – mondja, és abban, ahogyan – mondja, nincs semmi vicces. De igaz. Nem várhatom el tőled, hogy kétkedés nélkül higgy nekem. Elismerem, őrültségnek hangzik. De akkor is, igaz. Esküszöm, hogy igaz.

Valóban azt várja tőlem, hogy higgyem el. Azt hiszem, ettől még abszurdabb a helyzet.

Fura, de rendes lánynak tűnik. Nem olyannak, aki szándékosan bántana, kínozna. És mégis ezt teszi.

– Fogalmam sincs róla, miért csinálod ezt velem – mondom remegő hangon. Még csak nem is ismerlek!

Látja rajtam, mennyire ágálok ellene, és ettől még kétségbeesettebbé válik.

– Figyelj rám, kérlek! – Tudod jól, hogy nem Justin volt veled a tengerparton. A szíved mélyén igenis tudnod kell. Nem úgy viselkedett, mint Justin. Nem tett olyan dolgokat, mint Justin. Azért mert nem ő volt, hanem én. Nem szándékosan tettem. Nem készakarva szerettem beléd. Mégis megtörtént. Már nem tehetem semmissé. És nem is mehetek el szó nélkül mellette. Az egész életemet így éltem le, és miattad kívánom most azt, hogy bárcsak vége lenne.

Nem bírom tovább hallgatni. És egyáltalán nem kellett volna idejönnöm, és kinyomoznom, mi is folyik itt. Hagynom kellett volna a fenébe. Mert még most sem értek semmit, de amit megtudtam, az sokkal ijesztőbb, mint a teljes tudatlanság.

És ami a legrosszabb: ennek a lánynak itt igaz van. Justin valóban nem úgy viselkedett, mint ahogyan szokott. Tudom jól. Bár ez még nem jelenti azt, hogy nem Justin volt akkor velem. Ez csak azt jelenti, hogy jobb napja volt. Muszáj hinnem ebben. Mert ez a történet egyszerűen nem lehet igaz. Ennyi erővel azt is állíthatnák, hogy Justint elrabolták az idegenek. Vagy éppenséggel megharapta egy vámpír. És ami a leghihetlenebb az egészben mindez miattam történt. Ebben a sztoriban én vagyok a Nagy Ő.

– De miért pont én? – kérdezem, mintha végre találtam volna egy valamirevaló cáfolatot. Ennek semmi értelme.

A lány azonban tovább erősködött, rám zúdította a mondandóját. Azért mert csodálatos vagy! – Mert kedves voltál egy ismeretlen lányhoz, aki betévedt a sulitokba. Mert mered élni az életet, nemcsak merengsz rajta. Mert gyönyörű vagy. Mert amikor Steve-ék alagsorában táncoltunk,

körülöttünk örömtüzek gyúltak. És amikor melletted feküdtem a tengerparton, tökéletes nyugalomra leltem. Tudom, te azt hiszed Justin a lelke mélyén szeret téged, én viszont teljes szívemből szeretlek.

– Elég ebből! – Ó isten, itt ordítok egy kávézóban. Kezdem elveszíteni az önuralmam. Elég volt, érted? – Felfogtam, miről beszélsz, bár semmi értelmét nem látom.

– De azt ugye tudod, hogy aznap nem Justin volt veled?

Bárcsak befejezné már! – Hallani sem akarok erről az egésztől. Tudni sem akarok róla. Félek belegondolni, hogy Justin hányszor hárította el a kérésemet, hogy arról a napról beszéljen. Hogy az iránta érzett szerelmem mennyire valódi volt akkor, és milyen hamis azóta. Hiába keresem, nem találok benne azt a Justint a tengerpartról. Nem akarom felidézni, milyen érzés volt Nathannel táncolni. Milyen volt hallgatni, ahogy énekelt. Inkább nem beszélek igazi okról, amiért ma idejöttem. Arról, amit valójában akartam.

– *Én már semmit sem tudok!* – ellenkezem tovább. Megint túl hangos vagyok. Megbámulnak. Bármit gondoljanak is körülöttünk az emberek, nem fogják megtudni, mi folyik itt. Halkra veszem a hangomat, nem kell, hogy halljanak. Nem tudom, mit – mondjak. Tényleg.

Miért? – Miért történik ez velem? – Miért nem tudok felállni és elmenni innen? – Miért fut át a fejemen a gondolat, hogy talán igaz lehet ez a sztori?

És ez a lány. Ránézek. Látom, rajta, hogy szenved. Engem néz, és megszakad a szíve. Nem értem. Nem értem miért. A keze az enyém felé mozdul. Megfogja a kezemet. Megpróbál átsegíteni ezen a helyzeten.

– Tudom, hogy ez így egyszerre sok neked. A hangja is csupa szenvedés. És együttérzés is. Megértelek, hidd el.

Alig tudom kimondani a szavakat. Nem létezik. Ilyen nincs.

– De igen – mondja. Én vagyok rá a bizonyíték.

Bizonyíték. A bizonyíték tény. Én viszont sehol sem látok itt tényeket. Csupán érzelmekről van szó.

Rengeteg érzelméről. Egy részük igenlő, más részük nemleges.

Azt akarja, hogy higgyek neki de mégis hogyan? – Ő volt Justin. Aztán Nathan is ő volt. Meg az új lány az iskolában. És még kicsoda?

Hogyan hihetném ezt el? – Ugyan ki hinné el?

Bizonyíték továbbra sincs.

Csak az egyre erősödő megérzés. Hogy mégis igaz lehet.

De vajon megengedhetem-e magamnak, hogy így érezzék?

– Figyelj csak folytatja mi lenne, ha találkoznánk holnap ugyanitt, ugyanebben az időpontban? – Nem ebben a testben leszek, de én leszek az. Szerinted, ez megkönnyítené, hogy elfogadd, amit mondok?

Mintha ez ennyire egyszerű volna. És ha csak egy átejtés az egész?

– És ha egyszerűen csak ideküldesz valakit magad helyett? – gondolkodom hangosan. Felültetek már párszor, előfordulhat újból, nem igaz?

– Megtehetném, de mi értelme lenne? – Ez nem egy diákcsíny. Nem viccelek, elhíheted. Az életemről van szó.

Ahogy ezt – mondja: *Az életemről van szó*, nem csupán egy hangulat. Tényként közli.

– Őrült vagy – mondom neki. Ha valóban elhiszi, amit mond, hogy ne lenne az?

De egy kicsit sem tűnik bolondnak, amikor így szól. Magad sem hiszed, amit mondasz. Tudod jól, hogy nem vagyok bolond.

Megint ránézek. Hazugság után kutatok a tekintetében. Hamisságot keresek.

És amikor nem találok, úgy döntök, rendben van, akkor most felteszek neki néhány kérdést.

Először a nevét tudakolom.

– Ma Megan Powell vagyok.

– Nem – mondom erre. Mi az igazi neved? – Mert ha tényleg egyik testből vándorol a másikba, a személyiségének kell hogy legyen neve.

Ez talált látom rajta, hogy nem számított erre a kérdésre. Várom, hogy visszakozzon, végre elnevesse magát, és beismerje, hogy lebukott.

De nem. Habozik egy keveset, de nem nevet.

– A feleli végül.

Először nem értem. Aztán rájövök, hogy a nevét – mondja.

Ez a neve.

– Csak ennyi, A? – kérdezem.

– Igen. Akkor találtam ki magamnak, amikor még kicsi voltam. Így meg tudom őrizni az identitásomat, annak ellenére, hogy egyik testből a másikba, és egyik életből a másikba vándorlók. Valami rém egyszerű elnevezésre volt szükségem, ezért esett a választásom erre az egyetlen betűre.

Hitetlenkedem.

– Mit a véleményed az én nevemről? – faggatom tovább.

– Már elmondtam neked a minap. Gyönyörű név, bár szerinted nehéz lebetűzni. Így van. Ez igaz.

De nem tudom.

Még mindig nem tudom.

Képtelen vagyok további kérdéseket feltenni. Tudom, hogy időnk is van bőven de besokalltam. Nem létezik, hogy ez igaz legyen. Nem szabad hinnem neki. Attól még nagyobb bolondot csinálok magamból.

Felállók. Erre ő is felemelkedik a székről.

Néhányan még mindig minket figyelnek. Azt hiszik, veszekszünk. Azt hihetik, szerelmespár vagyunk. Vagy épp az első, nagyon rosszul sikerült randin vagyunk túl.

Tény: egyik sem igaz.

És mégis, ezek közül valamennyi érzés jelen van.

– Rhiannon – mondja. Ebben is ott van, ahogyan kiejti a nevemet. Néha Justinnak is sikerül ennyi érzést belecsempésznie, amikor szólít. Mintha én lennék a legértékesebb a világon.

A többi vendégről megfeledkezve felnevetek. Nem tehetek róla. Még mindig nem hiszem el, ami velem történik. Képtelenség.

Még többet fog mesélni nekem. Még jobban fog erősködni. Újból így fogja kiejteni a nevemet, én pedig belehallom majd a zenét, amit nem lenne szabad.

Felemelem a kezem. Elég volt tiltakozom. Ne most. És akkor, a kétely ellenére azt válaszolom. Majd holnap.

Kapsz tőlem még egy esélyt. Aztán majd meglátjuk, nem igaz? – Ha valóban igaz, amit állítasz, holnap folytathatjuk. Időre van szükségem.

Arra számítok, hogy újból győzködni kezd. Vitatkozik még egy kicsit. Vagy épp most jön el a pillanat, hogy egy stáb előugrik a sarokból, nekem pedig leesik, hogy a megaláztatásomat filmre vette az a béna *Kandi kamera*.

De nem.

Egyik sem.

Mindössze annyi történik, hogy a lány köszönetét mond nekem. Őszintén. Hálásan.

– Ne köszönj semmit, míg nem találkozunk újból figyelmeztetem. Nagyon zavaros ez az egész.

– Tudom ismeri el.

Az életemről van szó.

Most már tényleg mennem kell. Ám ekkor megfordulok, hogy egy utolsó pillantást vessek rá, és látom, ahogyan a remény és a kétségbeesés határán vergődik. Ezt látom, és hiszem is, mert valódi. S bár a vészcsengő vijjog a fejemben, érzem, hogy nem hagyhatom itt ezt a lányt ilyen állapotban. Egy kicsivel közelebb engedem a reményhez, hogy eltávolodhasson a kétségbeeséstől.

– Az a helyzet – mondom neki -, hogy azon a napon egyáltalán nem ismertem Justinra. Egy kicsit sem volt önmaga. Mintha ott sem lett volna, nem is emlékszik semmire. Számptalan magyarázat létezik rá, de ez csak egy a sok közül.

– Ez a magyarázat visszhangozza. Nem hallok ki a hangjából sem okoskodást, sem hamisságot.

Ez az egész nem lehet igaz, neki mégis a valóság.

Tény. Érzelem.

Megrázom a fejemet.

– Akkor holnap – mondja.

Most rajtam van a sor, hogy visszhangozzam: Holnap. Ezzel ígéretet teszek, és ez már régen fordult elő velem. *Holnap*. Egy szó, amit eddig is használtam.

De most... most úgy érzem, már mást is jelent. Számomra valami újat fog hozni.

Nem küldök SMS-t Justinnak. Nem hívom fel.

Nem egyenesen a házukhoz megyek, és bedörömbölök az ajtón.

A szülei még mindig dolgoznak. Tudom, hogy csupán ő van itthon.

Eltart néhány percig, míg ajtót nyit. Meglepődik, amikor meglát.

– Megbeszéltünk volna valamit? – kérdezi.

– Nem – felelem. Azért jöttem, mert beszélnem kell veled.

– Hm... rendben van. Be akarsz jönni?

– Persze.

A barlangjába vezet, ahol a hadviselésjáték épp szünetet tart. Arrébb teszem a távirányítót, és leülök Justin mellé.

– Mi a pálya? – kérdezi.

– A múlt héten történelekről van szó. Muszáj beszélnünk róla!

Justin zavarban van. Vagy talán csak türelmetlen.

– Miért, mi volt múlt héten?

– Amikor leugrottunk a tengerpartra. Emlékszel rá?

– Persze, hogy emlékszem.

– Milyen zenét hallgattunk az úton?

Úgy néz rám, mintha legalábbis az atomfizikáról faggatnám. Mégis honnan a fészkes fenéből tudjam? – Ki emlékszik már arra?

– Na és hideg volt, vagy meleg?

– Te is ott voltál. Nem tudod?

– Elmeséltél nekem egy történetet arról, hogy tizenegy éves korodban felmáztál egy fára. Emlékszel?

Felhorkan. Tizenegy évesen a létrára alig tudtam felmászni, nem hogy fára. De miért kérdezel tőlem ilyeneket?

– Arra emlékszel, hogy a parton voltunk?

– Hogyne. A homokra. A vízre. Meg a strandra.

Nem értem. Némi emlékképe van róla. De nincs meg az összes.

Elhatározom, hogy blöffölni fogok.

– Olyan rendes voltál velem, amikor megcsípett az a medúza. Hű, de fájt. Milyen jó volt viszont, ahogy visszavittél az autóhoz.

– Nem képzeld, hogy ott hagytalak volna! – mondja erre. Különben is, téged nem nehéz cipelni.

Nem volt ott. Ott volt, de mégsem volt ott.

Össze vagyok zavarodva.

Justin keze elsuhan a térdem fölött, felkúszik a lábamon.

– Most is be tudlak vinni valahova, ha akarod.

Meg akar csókolni. Az ajkai már az enyémre simulnak. A teste lassanként nekem feszül.

Én ezt most nem szeretném, Justinnak viszont fogalma sincs róla.

Nem tudom, hogyan magyarázzam meg neki, ezért inkább visszacsókolom.

Gyorsít a tempón. A keze az ingem alatt kalandozik. Nyelve a számban van. Cigaretta ízét érzem rajta. Az izzadság és a piszok a távirányítóról került a tenyerére.

Tudom, hogy nem szép dolog elhúzódni. Justin sértésnek fogja venni. Mégis elhúzódom. Nem messze. De észrevehetően.

Megütközik rajta. Most meg mi van? – Azt hittem, ide akarsz kilyukadni...

– Nem megy – mondom neki. Túl sok mindenen jár most az agyam.

Nem vagyok abban a hangulatban.

Lassan mozgatja a hüvelykujját a mellemen. Szerintem meg hangulatba tudnálak hozni.

Ilyenkor a testem kapcsolni szokott. De nem most.

– Állj le – mondom.

Justin nem tahó. Amikor nemet mondok, abbahagyja. De nem örül neki.

– Csak nem lett elegend belőlem? – kérdezi.

Ezt úgy – mondja, mintha csak viccelődne. Én pedig megjegyezhetném, hogy ha szombat este józan maradt volna, akár történhetett is volna valami. De vajon igaz ez? – Miután táncoltam Nathannel, képes lettem volna Justinnal szexelni?

Tudom, mit kell válaszolnom, és – mondom is: Nem, sohasem tudnék rád unni. Megint megcsókolom, de világossá teszem, hogy ez már a búcsúcsók. Fáradt vagyok, igen. De a kapcsolatunkba nem fáradtam bele.

Felállók, ám ő nem kel fel, hogy kikísérjen. Ehelyett felkapja a távirányítót és elindítja a játékot.

Megbántottam. Nem volt szándékos, mégis megtörtént.

– Holnap látjuk egymást – mondja Justin.

Holnap. Az ő verziója nem ugyanaz, mint amit az a lány, vagyis A ajánlott.

Nem tudom, mi vár rám holnap. Csak akkor derül ki, ha már benne leszek.

Nyolcadik fejezet

Vacsora után rögtön elalszom, pontban éjfélkor viszont felébredek. Abban a pillanatban megfogalmazódik bennem: vissza akarok menni oda. Vissza akarok menni ahhoz a naphoz, amikor minden tökéletes volt, és Justin is olyan volt, mint amilyennek látni szeretném.

Még akkor is, ha nem Justin volt.

Mégis hogy támadt ez a gondolatom? – Mi vesz rá, hogy megnyissam az e-mailjeimet, és elkezdjek írni egy újat?

A,

szeretnék hinni neked, de nem tudom, hogyan.

Rhiannon

Nem hiszem el, hogy elküldöm a levelet.

De megteszem.

Arra a következtetésre jutok, hogy valahol elhiszem ezt a történetet.

* * *

Ebédnél belenézek az e-mail fiókomba.

Rhiannon,

Nem kell tudnod, hogyan. Elég, ha elhatározásra jutsz, és minden megy a maga útján.

Most éppen Laurelben vagyok, több mint egyórányi távolságra tőled. Ma egy focijátékos, James bőrében ébredtem. Tudom, hihetetlenül hangzik de, mint minden egyéb, amit elmondtam neked, ez is igaz.

Szeretettel,

A

Egy focista, James. Ez most vagy az egyik legfondorlatosabb átejtés, amivel hülyét csinálnak egy lányból, vagy tényleg igaz. Több lehetőség nincs. Vagy megtévesztés, vagy igazság. Lázasan kutatok az elmémbe egyéb magyarázat után, de a két szélsőség között egyszerűen nincs semmi.

Egyetlen módja marad csak, hogy kiderítsem, ha belemegyek a játékba.

A,

autóval jöttél? – Mert ha nem, érted tudok menni. Laurelben van egy Starbucks. Azt mondják, a Starbucksban nem történhet az emberrel semmi rossz. Kérlek, tudasd velem, ha látni szeretnél.

Rhiannon

* * *

Néhány perccel később már érkezik is a válasz:

Rhiannon,

boldog lennék, ha el tudnál jönni.

Köszönöm.

Ekkor kimentem magam, és a mosdóba megyek, mert látom Rebecca arcán: azon tűnődik, vajon kivel e-mailezek ebédidőben. A válasz persze annyira nevetséges, hogy még egy jó hazugsággal sem tudnám

kimagyarázni.

Bent az egyik fürkében válaszolok:

A,

Találkozzunk öt órakor. Kíváncsian várom, ma milyen külsőt öltesz.

(Még mindig nem hiszem el ezt az egészet.)

Rhiannon

Aztán csak állok ott: egy lány a vécéfürkében, kezemben a telefonnal, bámulom a kijelzőjét, amiről már elment az üzenet valakihez, akit nem is ismerek. Nincs annál bénítóbb érzés, mint várni, hogy egy jó dologról kiderüljön, hogy igaz. És ez benne az ijesztő azt akarom, hogy igaz legyen. Azt kívánom, bárcsak létezne, akár lány, akár fiú.

Megfogadom, hogy délután ötig nem gondolok rá, de aztán fél óránként az eszembe jut.

Még Justin is kiszúrja, mennyire szórakozott vagyok ma. Aztán pont a legrosszabbkor, tanítás után tartóztat fel.

– Hiányoztál – mondja aggódva. Tenyere a hátamra csúszik, és elkezd masszírozni a feszültségtől dermedt izmaimat. Jól esik. És mindezt mások előtt, a folyosón teszi, a szekrénynél állva, ami nem jellemző rá.

– Te is hiányoztál nekem – felelem, bár ez nem teljesen igaz.

– Gyere, keressünk egy cserkészlányt és vegyünk tőle sütit invitál.

Felnevetek, de látom, hogy komolyan gondolja.

– És hol találunk most cserkészlányt? – kérdezem.

– Tőlünk a harmadik szomszédban. Esküszöm egy rakat mentás sütemény van nála felhalmozva. Néha sorokban kígyóznak a srácok a verandájukon. Mintha füvet árulna.

Időm lenne rá. Még három óra sincs. Ha négyig elindulok, biztosan odaérek ötre a Starbuckshoz Laurelben.

– *Samoas* is van nála?

– Melyik? – Kókuszos vagy mogyoróvajjas?

– A kókuszos.

– Biztos vagyok benne, hogy van nála mindegyikből. Komolyan. Olyan az a ház, mint egy cukrászüzem.

Justin nagyon fel van dobva. Általában nyűg neki minden, a szavai, a gesztusai mögött szemrehányás bújik meg. De nem most.

Most boldog, és ennek részben az az oka, hogy láthat engem.

– Menjünk – mondom.

Leparkolunk az autóinkkal Justinék felhajtóján, aztán átsétálunk a harmadik szomszédba. Nem fogja meg a kezemet, vagy ilyesmi, mégis látszik rajtunk, hogy összetartozunk.

A lány, aki ajtót nyitott nekünk, nem lehet több, mint tizenegy, és olyan aprócska, hogy nem is értem, a mamája, miért engedi a bejárati ajtó közelébe.

– Ugye leadtátok az előrendelést? – szegezi nekünk a kérdést, miközben előveszi az iPad-jét.

Justin erre felkapja a fejét. Nem. Inkább csak beugrottunk.

– Akkor nem garantálhatom a készletet jelenti ki a lány.

– Ezért szorgalmazzuk az előrendeléseket. Az ajtó mellett álló asztalról felkap egy listát a süteményekről, majd a honlapcímét is tartalmazó névjegyével együtt átnyújtja nekünk.

– Viszont ha már itt vagytok, örömmel állok a rendelkezésekre. Megjegyzem, hogy gyorsfagyasztott mentás sütit csak előrendelésre lehet kérni.

Justin rá sem néz a papírra. – Mi csak egyetlen doboz *samosát* szeretnénk – mondja. A kókuszosból.

– Pontosabban *samoast* szeretnétek javítja ki a lány. Be kell csuknom az ajtót, és be is fogom zárni, amíg ellenőrzöm a készletet. Biztos, hogy csak egy dobozzal visztek? – Sokan vannak ám így velem, hogy azt hiszik, egy elég lesz, aztán másnap meg jönnek vissza a többiért.

– Mia, tudod jól, hogy itt lakom az utcában. Légy szíves, hozd már azt a doboz sütit!

Mián látszik, hogy tukmálná még ránk az áruját, de aztán letesz róla. Egy pillanat – mondja, és becsapja az ajtót.

– Egyszer a szüleinek sürgősen szükségük volt bébiszitterre – mondja Justin. Nekem pedig nagyon kellett a pénz, úgyhogy elvállaltam. Mia megkínált aprósüteménnyel, aztán feljegyezte a mamájának, hogy a süti árát vonja le a béremből. Erre én fogtam a cetlit, meggyújtottam, és bedobtam a mosogatóba. Azt hiszem, nem örült neki.

Valahogy nem tudom elképzelni Justint bébiszitterként. Viszont a legalálékonyabb bébiszitter válik belőle, ha veszélyben forog a fizetése.

Mia visszatér a doboz samoasszal. Justin kiveszi a kezéből, majd fizetés nélkül távozni készül, Mia óriási felháborodására. Erre Justin megszólal. Csak vicceltem – mondja, és leszámolja neki a pénzt.

– Legközelebb: *előrendelés* veti oda a lány, mielőtt újból bevágódik előttünk az ajtó.

– Nem éppen a legcukibb kislány a környéken jegyzi meg Justin, miközben a házuk felé vesszük az irányt. A sütije viszont annál cukibb.

Ahelyett, hogy bemennénk a házba, Justin a hátsó kertbe vezet. Az anyukája egy kis kertet gondoz, ahol egy pad is van. Odamegyünk, leülünk.

– Kapsz egy samoast, ha elárulod, mire gondolsz éppen – mondja Justin miközben kinyitja a dobozt, és félretolja a selyempapírt.

– Az egyetlen gondolatom: *szeretnék egy samoast* – felelem.

– Itt is van – mondja, majd a fogai közé tesz egyet. Odahajolok hozzá, és elcsenem.

– Nyami – mondom teli szájjal.

Justin is bekap egy sütit. Igen, nyami – helyesel. Némi kókuszreszelék potyog ki a szájából. Miután lenyelte a falatot, így szól. Azt hiszem, most ugyanazt az ízt érezzük mind a ketten.

Elmosolyodom. Ugyanazt a kókuszos ízt. Vagy csokisat. Vagy karamellásat.

– Csak egy mód van, hogy kiderítsük.

Hozzám hajol, hogy megcsókoljon, én pedig hagyom. Azt mondom magamnak, hogy hiszen erre vágyom én is.

Most pont olyan, mint az óceánnál. Pont olyanok vagyunk, mint a többi szerelmespár.

Justin elhúzódik. Nyami.

– Kérek még egyet.

Újabb csókért nyomul, mire eltolom őt magamtól, és azt mondom. Sütire gondoltam, te. Erre felnevet bírom, ahogy nevet.

Ahelyett, hogy bepróbálkozna a csókkal, odaadja nekem az egész doboz sütit. Kiveszek kettőt.

Tényleg nagyon finomak, sokkal jobb az ízük, mint amilyenre emlékeztem. Édes és roppanós mind.

– Csak nehogy túlságosan is rákattanj figyelmeztet Justin. Mia így szerzi

az új vevőit. Mielőtt észbe kapnál, már rendeltél is tőle vagy egy tucatot. És ami rosszabb, gyorsfagyasztottat is kérsz.

– Ezt úgy mondd, mintha te is így jártál volna. Fogadjunk, hogy a hűtők tele van mentás süteménnyel.

– Ó, dehogy. Rosszabb. Meg sem várom, míg lefagyasztják.

Hogyhogy ilyen jó hangulatban vagy most? – kérdezném meg tőle legszívesebben. Magamtól pedig azt: Miért kell ezt neked megkérdőjelezni?

– Nem akarod megnézni a dugi cuccaimat? – kérdezi Justin.

– Már láttam a gyűjteményedet.

– És mit gondolsz róla?

– Hogy hatalmas.

Ökörködünk, de az nem baj. Még ha egy ideje együtt járunk is, jó flörtölni, és érezni, ahogy felvillanyoz.

Nem akarom elárulni, hogy nem maradhatok sokáig. Tudom, attól csak elromlana a hangulat, elszállna az izgalom.

Így hát nem is szóltam semmit. De arra sem tettem célzást, hogy akár be is mehetnénk a házba. Ott a padon csókolom meg Justint. Megcsókolom, és szörnyen érzem magam, mert már arra készülök, hogy hamarosan lelépek innen, innen a kertből, mert az egyszerűbb, mintha a házból tenném.

Ő nem vesz észre rajtam semmit. Visszacsókol. Jó a kedve. Amikor átöleljük egymást, elteszi az útból az értékes doboz aprósüteményt.

Elkezdem gyözködni magamat, hogy ez az, amit akarok. Itt a helyem Justin mellett. Csakis azért fogok találkozni A-val, hogy magyarázatot kapjak tőle. De az nem az én életem. Ez az életem. Justin az életem.

Késve érkezem. Egy órámba telt, amíg összekaptam és lecsillapítottam magamat, hogy ne látszódjék rajtam: épp most jövök egy randiról. Közben azon töprengtem, hogyan deríthetném ki, vajon igazat mond-e nekem A. Vagyis az világos számomra, hogy képtelenség, amit állít. De hogyan bizonyíthatnám ezt be?

Amikor odaérek a Starbuckshoz, a tegnapi lányra számítok. Vagy Nathanre. Vagy bárkire, aki nevetve közölné velem, hogy az egész csak egy tréfa volt. De egyikük sincs ott. Helyette van ez a fickó egy nagydarab focista. Nem az esetem. Szinte ijesztőek a méretei. Ám a mozdulata gyengéd, ahogy odaint az asztalához.

Szempillantás alatt romba dőlnek a terveim, amint a szemébe nézek. A feltevéseim értelmüket veszítik.

Veszek egy mély lélegzetet. Tudom, hogy tisztáznom kell a helyzetet. Megpróbállok nem eltérni az előzetes tervemtől.

Nos, rendben – mondom, amint az asztalához érek és leülök. Mielőtt bármit is mondanál, szeretnék belenézni a telefonodba. Minden bejövő és kimenő hívást látni akarok az elmúlt hétből. Ha ez az egész nem egy nagy átverés, nincs rejtegetnivalód.

Nem akarom elhinni, hogy miután olyan édes volt velem, Justin keze benne lenne ebben a dologban. De jobb, ha ellenőrzöm, hogy a száma nincs a telefonban. És látni akarok minden üzenetet, vagy hívást tegnaptól.

Kutakodom. Megnézem a kapcsolatokat. Nem találok hívásokat tegnaptól. Két üzenetet látok, amelyek barátoktól jöttek. Rólam sehol sincs szó.

Akkor hát ennyi.

Visszaadom a telefont, és azt mondom neki, hogy részemről itt az ideje némi faggatózásnak. Azzal kezdem, hogy megkérdezem, mit viseltem aznap a parton.

Aggodalom tükröződik a szemében.

– Nem tudom válaszolja fél perc múlva. Te emlékszel, mit viselt Justin?

Megpróbálom felidézni. De amire emlékszem, az az érzés és a délután csodája. Nem a ruhák.

– Okos válasz – mondom. Szeretkeztünk?

Megrázza a fejét. Elővettük ugyan az összebújós takarónkat, de nem szerelmeskedtünk. Csókolóztunk. És ez elég is volt nekünk.

Megüti a fületem, hogy *az összebújós takaró* kifejezést használja. És nem csinál nagy ügyet belőle.

– Mit mondtam neked, mielőtt kiszálltam az autóból? – kérdezem.

– „Ez szép befejezés volt.”

– Helyes. Egy gyors kérdés: hogy hívják Steve barátnőjét?

– Stephanie.

– Hánykor lett vége a bulinak?

– Negyed tizenkettőkor.

– Na és, amikor annak a lánynak a bőrében voltál, akit végigkalauzoltam az iskolában, miről leveleztünk óra alatt?

– Arról, hogy „Ebben a suliban is pont olyan unalmasak az órák, mint ahova most járok.”

– Milyen csatok voltak aznap a hátizsákodon?

– Anime-cicák.

Megpróbálom elképzelni, ahogy attól a rengeteg embertől begyűjtötte ezeket az információkat. Hacsak nem képes olvasni a gondolataimban.

– Nos – mondom vagy egy kitűnő hazudozóval van dolgom, vagy valóban minden nap testet váltasz. Fogalmam sincs, melyikben higgyek.

– Az utóbbiban, ha kérhetem. Arcán megint aggodalom látszik. Menjünk inkább ki suttogja. Úgy látom, kéretlen társaságunk akadt.

Nem tudom, kire céloz, azt viszont látom, hogy a vendégek közül többen is könnyedén kihallgathatnak bennünket. Ennek ellenére a srác indítványát fenntartással fogadom.

– Csakhogy, felhívnám rá a figyelmed, ma nem apró szurkolólány vagy, hanem egy jól megtermett játékos. Anyukám szerint pedig: „Kislányom, az ördög nem alszik.”

Erre kinézett az ablakon, és az út mentén álló padra bökött. Nyilvános helyen van, viszont senki sincs hallótávolságon belül.

– Rendben egyeztem bele.

Megpróbálok új kérdéseket kitalálni, miközben kisétálunk. Kávét nélkül távozzunk, ám úgy látszik, ez most nem a megfelelő időpont egy latióra.

A srác idegesnek látszik. És ha őszinte akarok lenni, ez nem egy sorozatgyilkos idegessége. Az egyetlen dolog, aminek a léte veszélyben forog, azok a reményei. Sohasem láttam még egy fiút ennyire nyilvánvalóan reménykedni. Azon töprengök, vajon tudja-e magáról mindezt.

Távolság. Hagyom, hogy ő üljön le először, így tudok tartani tőle némi távolságot. Bele tudok nézni azokba a szemekbe anélkül, hogy beleszédülnék. Fontos, hogy rálátásom legyen a dolgokra.

Szeretnék többet tudni, úgyhogy többet is kell kérdeznem. Ha meg akar győzni a meséjéről, akkor sokkal többet kell elárulnia.

– Tehát azt állítod, hogy születésed óta ez az ábra nálad? – faggatom tovább.

Egy röpke pillanatig habozni látszik. Az az érzésem, hogy nem sűrűn vesz részt ilyen eszmecserekből.

Mondjuk én sem.

– Igen – mondja csendesen. Nem emlékszem, hogy valaha is másképp lett volna.

– És mégis hogyan működik ez az egész? – Képes vagy kiigazodni

rajta?

Megint csak késik egy kicsit a válasszal. Azt hiszem, már hozzászoktam. Eleinte meg voltam róla győződve, hogy mindenki így él. Úgy értem, amíg kicsi vagy, nem igazán számít, ki viseli a gondodat, mindaddig, amíg rendesen csinálják. Később pedig játéknak fogtam fel, hogy képes vagyok beleolvasni mások gondolataiba, emlékezetébe. Egy idő után már természetesnek is vettem. Tudtam, ki vagyok, hol vagyok éppen. Hét-nyolc éves korom körül kezdtem rájönni, hogy más vagyok, mint a többiek, kilenc-tízévesen pedig azt kívántam, bárcsak vége lenne.

– Igazán? – tudakolom. A gondolat, hogy kiléphetek a testemből, egészen feldobott. Hiszen az kész megkönnyebbülés!

– Hát persze feleli. Képzeld el, hogy honvágyad van, de nincs otthonod, ami után vágyakozz. Ilyen érzés. Én is szerettem volna barátokat, anyukát, apukát, kutyát de csak egyetlen napra kaphattam meg őket. Nagyon megviselt. Emlékszem rá, előfordult, hogy esténként sikítottam, zokogtam, könyörögtem a szüleimnek, hogy ne fektessenek le. Persze nem tudhatták, mi áll e mögött; azt hitték, az ágyam alatt rejtőző szörnytől félek, vagy így akarok kicsikarni még pár esti mesét. Sohasem tudtam volna értelmesen elmagyarázni nekik, nem értették volna. Csupán annyit mondtam, hogy még nem akarok elbúcsúzni tőlük, mire azt válaszolták, hogy ez nem igazi búcsú. Csak éjszakára köszönünk el egymástól. Erre azt feleltem, számomra ez ugyanaz, ők pedig gondolták, butaságokat beszélek.

Már nem találok mókásnak egyáltalán. Inkább magányosnak.

A srác pedig – mondja tovább: Végül beletörődtem az egészbe. Nem volt más választásom. Elfogadtam, hogy ilyen az életem, és nem tehetek ellene semmit. Nem harcolhattam a hullámveréssel, hát felültem a hátára.

Fel nem foghatom ezt a történetet. Nincsenek barátok. Naponta mások vesznek körül.

Annyira elszomorító ez.

– Hányszor adtad elő a sztoridat? – kérdezem.

– Egyszer sem. Esküszöm. Te vagy az első, akinek elmondom.

Csak te vagy. Miért jut most az eszembe Justin? – Miért idézem fel a jelenetet: bortól lerészegedve ül mellettem a kocsiban, és pontosan ezt – mondja nekem? – Még csak mérges sem voltam rá. Nem zavart, hogy nekem kell vezetni. Justin köszönetképpen mondta. És annyira hálás volt, amikor ezt mondta. Annyira átkozottul hálás.

Nem is akarok most erre gondolni. Helyette visszatérek A történetéhez.

– De hát, kell, hogy legyenek szüleid, nem igaz? – kérdezem. Úgy értem, mindenkinek vannak szülei.

Megvonja a vállát. Fogalmam sincs róla. Gondolom, vannak. Csak éppen senkitől sem tudom megkérdezni. Eddig még nem találkoztam olyannal, mint én. Nem is tudok róla, hogy létezne.

Nem mindig jövök ki a szüleimmel, de örülök, hogy mellettem vannak.

Várom, hátha mond még valamit arról, milyen is szülők nélkül élni, gyökerek nélkül létezni. Ám valami egészen más témával hozakodik elő.

– Én... látok dolgokat – mondja.

Megint csak várom, hogy folytassa. Hogy megmagyarázza, mit is jelent ez pontosan, mi az, amit lát. De emlékeztetem magamat: szokatlan még ez neki. Bizalmatlan és bizonytalan.

– Folytasd csak biztatom.

Megengedem neki. Elmosolyodik, most boldog. Szeretném átölelni, már csak a mosolyáért is. Tudod... tisztában vagyok veled, hogy szörnyen hangzik az egész, mégis jó, hogy annyi mindent tapasztaltam. Nehéz átfogó képet kapni az élet sokszínűségéről, ugyanabból a testből, és nézőpontból szemlélve a dolgokat. Amikor azonban minden nap változol, közelebb kerülsz az egyetemességhez. A mindennapok apró részleteihez. Ahány ember bőrébe bújsz, annyiféleképp érezheted a cseresznye ízét. A kék árnyalatait. Láthatod, hogy a fiúk felé milyen elvárásokat támasztanak. Megtanulod, ha egy szülő esti mesét mond neked, az azt jelenti, hogy jó szülő lehet, mert tudod, hogy sokan erre nem szakítanak időt. Megtanulod, mennyit ér egy nap, mert tudod, hogy mennyire különbözhetnek egymástól. Ha megkérdezed az embereket, hogy mi volt a különbség a hétfői és a keddi napjuk között, legfeljebb annyit vesznek észre, hogy más volt a vacsora. De nem nekem. Ezer nézőpontból ismerem a világot, és tisztában vagyok a sokrétegűségével.

– De így nem láthatod, mivé fejlődnek a dolgok jegyeztem meg. Nem akarom felülírni, amit mondtál. Úgy gondolom, értem is. Viszont neked sohasem volt olyan barátod, akivel tíz éve nap, mint nap találkozol. Sosem láttál megöregedni egy háziállatot. Nem tudod, milyen hektikusá válhat a szülői szeretet. És nem, hogy egy évnél, de még egy napnál tovább sem voltál párkapcsolatban.

– De rengeteg tapasztalatom van bizonygatja. Megfigyeltem mindent. Tudom, hogyan működnek a párkapcsolatok.

– A pálya széléről figyeltél? – Onnan tudod? – Igyekszem felfogni, amit

mond, de nehezen megy. A *kék árnyalatai*. Nem hiszem, hogy kívülállóként ez megtanulható.

– Én pedig azt hiszem, hogy nem veszed észre, milyen kiszámíthatóan működik némely kapcsolat.

Gondolhattam volna, hogy ide lyukadunk ki. Hogy ezt nem kerülhetem el. Végül is Justin bőrébe bújva találkozott velem. Tudja, mi az ábra. Vagy legalábbis azt hiszi.

Tisztáznom kell veled. Szeretem Justint – mondom. Tudom, hogy te ezt nem értheted, mégis így van.

– Rosszul teszed. Voltam benne, ismerem a gondolatait.

– Egy napig voltál benne pontosítok. Egyetlen napig.

– És egyetlen napig te is láthattad, milyen lehetne Justin. Szerelmesebb voltál belé, amikor én voltam benne.

Nagyon nehéz ezt hallgatnom. Nem tudom, vajon igazat beszél-e. Tegnap azt feleltem volna erre, hogy igen. Ma viszont, a sütőzés miatt, inkább nemmel felelnék.

Újból a kezemért nyúl. De most nem hagyom. Túl sokat jelentene ebben a helyzetben. Nem. Nem akarom.

Ledermedt.

– Nekem van barátom folytatom. Tudom, hogy neked ez nem tetszik, és vannak pillanatok, amikor nekem sem tetszik a viselkedése. De ez a valóság. Kezdem elhinni, hogy ugyanaz a személy vagy, akivel most már szám szerint az ötödik külsőben találkozom. Vagyis veled együtt én is kezdek megzakkanni. Azt állítod, hogy szeretsz, mikor nem is ismeresz igazán. Egy hete találkoztunk. Ennél azért többre van szükség.

– De hát nem érezted azon a napon? – A tengerparton? – Nem volt csodálatos minden?

De. A bensőmben egyetlen szó visszhangzik: *igen!* – Valóban csodálatos volt. Ám ez csak egy érzés. Nem több. Tényekről továbbra sincs szó.

Viszont hazudni sem akarok. Ezért azt – felelem. De igen. De nem tudom, ki iránt éreztem szerelmet. Még ha te voltál is az, be kell látnod, hogy az előzmények Justinnak tulajdoníthatóak. Egy idegen iránt nem éreztem volna ugyanígy. Nem lett volna annyira tökéletes minden.

– És ezt honnan tudod?

– Sehonnan. Mégis így van.

Nem kellett volna lelépnem Justintól. Nem kellett volna füllentenem neki, hogy eljöhessek ide. Túl veszélyes, mert semennyivel sem tudtam

meg többet. Még mindig sok a kérdőjel.

Lenézek a telefonomra. Nemrég jöttem csak, most mégis kezdem úgy érezni, hosszú ideje itt dekkolok.

– Vacsorára haza kell érnem – mondom a srácnak. És még igaz is. Ha időben vissza akarok érni, most kell elindulnom.

Arra számítok, hogy ellenkezni fog, marasztalni akar. Justin ezt tenné. Erősködne, hogy mindenképpen maradjak vele.

De A hagy elmenni.

– Köszönöm, hogy ilyen messzire elvezettél – mondja.

Most – mondjam azt, hogy szívesen? – Mit jelentene ebben a helyzetben? – Jelentene valamit egyáltalán?

– Látlak még? – kérdezi.

Nincs szívem nemet mondani. Mert a szívem egy darabja maradni akar, és maradni is fog, míg nem jövök vissza érte.

Bólintok.

– Be fogom neked bizonyítani ígéri. És megmutatom, milyen is valójában.

– Micsoda?

– A szerelem.

Ne. Attól én félek.

Félek az egészsőtől.

De nem – mondom el neki. Helyette elbúcsúzom ám ez a búcsú korántsem örökre szól.

Kilencedik fejezet

Jól emlékszem, hogyan reagáltak a többiek, amikor összejöttünk Justinnal, amikor egy pár lettünk. Azt gondolták, nem érdekel a véleményük, pedig nagyon is érdekelt.

Rebecca szerint jobbat is kikaphattam volna. Azt mondta, hogy Justin képtelen bárkivel is törődni, mert saját magával sem törődik igazán. Azt mondta, megérdemelném, hogy olyasvalakivel legyek, aki összeszedettebb. Erre azt feleltem neki, hogy nem ismerek senkit, aki bármennyire is összeszedett, őt is beleértve. Rebecca válasza az volt, hogy ezt most meg sem hallotta. Azt is mondta, hogy okosabb vagyok, mint azt hiszem, de a rossz döntéseimmel ennek az ellenkezőjéről győzködöm magam folyton. Erre azt feleltem, akárhogy is, de *szeretem* Justint, amin mindketten meglepődtünk. Én kötöttem az ebet a karóhoz, Rebecca pedig visszavonult.

Preston örült nekem. Amikor megkérdeztem tőle, miért, azt mondta: „Azért, mert rátaláltam valami értelmes dologra.” Szerinte Justin nem érdemtelen a szeretetemre, mivel Preston szerint, mindenkinek jár a szerelem. Szüksége van rád, ami eleve nem egy rossz dolog fejtegette. Helyet kell találnunk, ahová a szeretetünket letehetjük. Emlékszem mennyire megtetszett ez a gondolat el is képzeltem, hogy a bennem lévő szeretetet tárolnom kell valahol, én pedig úgy döntöttem, hogy Justinban őrzöm egy részét.

Steve azt mondta, hogy Justin rendes fazon.

Stephanie nem volt biztos benne.

Nem hinném, hogy bármelyikük Prestont is beleértve egy hónapnál többet szavazott volna meg nekünk Justinnal. bármennyi volt is a szeretet, amit elraktároztam Justinban, végső soron elillant, elporladt, nem lett viszonzva.

És ha ez volt a Justinra adott reakciónk, elképzelni sem tudom, mit szólnának, ha beszámolnék nekik A-ról.

Nem hagy nyugodni a gondolat:
Ha ez lehetséges, mi lehetséges még?

Beérek a suliba, a szekrényemhez megyek, és csak ott ébredek rá, hogy elfelejtettem megkeresni Justint.

Aztán, ami még különösebb: nem indulok a keresésére. Hanem inkább megvárom, mennyi időbe telik, míg ő jön utánam.

Az első és második óra között nem jön.

Ebédidőig elő sem kerül.

Ebédnél Preston és Rebecca között ülök, de ahelyett, hogy leülne velem szemben, Justin jó messzire húzódik tőlünk. Ebéd végeztéig nem is szól hozzám.

És akkor is csak annyit mond: Annyira fáradt vagyok. Tudom, hogy nem én leszek, aki felébreszti őt.

Azon kapom magamat, hogy A-n töprengek vajon kinek a testében, és hol ébredt ma? – Ugyanakkor az is megfordul a fejemben, hogy mindazok, akikkel A-ként találkoztam, most valahol együtt röhögnek rajtam. Nem hiszik el, hogy egy lány ilyen hülye lehet, mint én. Újból és újból felidéznek az arcomat, és biztatják egymást a még nagyobb átverésre.

De hiszen az nem lehet, – mondom magamban.

Akkor mégis mi ez az egész?

Ebéd után megnyitom a postafiókomat, és találok is egy új e-mailt. Tőle jött.

Rhiannon,

Ma éppenséggel rám ismernél, ugyanis James ikertestvéreként ébredtem. Azt reméltem, ettől talán rájövök a létezésem nyitjára, de nem sikerült. Szeretnék újra látni!

A

Nem tudom, mit kellene válaszolnom erre.

Átverés, vagy tényleg ez az igazság?

Igen, újból látni akarom A-t.

Igen, attól tartok, tényleg így érzek.

És nincs semmi, de semmi értelme.

Miért, másnak talán több értelme van ? – kérdezem magamtól számtalanszor aznap délután. Preston homoszexualitása miért nagyobb szenzáció, mint a mi heteroszexualitásunk?

Mire fel borult ki Stephanie apja, amikor ő néhányszor randizott a fekete bőrű Aaronnal? – Annak van-e értelme, hogy Justinnal a legszorosabb testi kapcsolatban vagyunk, mégsem tudunk kinyögni egy épkézláb mondatot, amikor összefutunk a suliban a folyosón? – Mi értelme itt ülnöm az órán, és tanulnom a békák szaporodásának ciklusosságáról, amikor a dolgozatírás után többé már nem lesz szükségem erre az ismeretre? – Mi értelme annak, hogy Mr. Myer élete a békák szaporodásának magyarázatával telik, holott a társaim többségét ez a téma nem érdekli?

Mi értelme, hogy egyesek megkapnak mindent, amit akarnak, csak azért mert szépek? – Vajon kedvesebbé, vagy legalább egy kicsivel szerényebbé válunk, ha minden nap valaki más testében kell ébrednünk?

– Mi az ábra?

Justin a szekrényemnél talált rám, amint épp mélyen elgondolkodtam.

– Semmi különös – felelem. Csak ábrándozom egy kicsit.

Meg se hallja.

– Figyelj – mondja nekem. Mi dolgod van most?

Vége a tanításnak. Fogalmam sincs, mit fogok csinálni.

Elmehetnék ma is a Starbucksba, hogy találkozzam a tegnapi fickó ikertestvérével. Habár, honnan tudhatnám, hogy valóban van ikertestvére? – És ha megint ugyanaz a fickó jön, aki tegnap is? – Hogyan lehet ezt egyáltalán kideríteni?

Hirtelen gyanakodni kezdek.

Fura ez az egész.

Holnap meg majd azzal a mesével áll elő, hogy egyenesen hármaskörműk.

Vagy, hogy végül is ugyanabban a testben maradt.

Megszólal bennem a vészcsengő. Érzem, ahogy előttem a harag. Nagyon bepöccenek. Okkal. Vagy talán ok nélkül?

– Figyelsz te rám egyáltalán?

Nem, egyáltalán nem figyelek. Pedig kellene. Mert Justin a párom, ennek ellenére fogalma sincs, mi zajlik bennem.

– Semmi dolgom – felelem.

Mindketten tudjuk, mi következik most. De Justin nem – mondja. Azt akarja, hogy én – mondjam ki.

Legyen hát.

– Lógjunk együtt egy kicsit?

– Ja. Persze. Mindegy.

Hozzánk megyünk. A *Trónok harca* egyik régebbi epizódját akarja megnézni. Ebben hal meg valaki? – kérdezem, ahogy elkezdődik. Nagyon vicces vagyok. Ebben a sorozatban ugyanis mindegyik részben meghal valaki.

– Okostojás – mondja Justin.

Megnézem az e-mailjeimet. A-tól nem érkezett új.

Mintha a hallgatásommal arra készíteném, hogy magába szálljon.

– Tedd már elszólal meg Justin. Csak zavar.

Elteszem. Aztán csak ülök ott. Az egyik szereplőnek betörik a fejét.

Nem szerelmeskedünk.

Már három epizód is lement, és indulni készülök, amikor Justin váratlanul kifakad.

– Baromira utálok az orvosokat! – Ettől egy kicsit zavarba jövök. A *Trónok harcában* nem szerepelt doktor pedig nagy szükség lett volna rá.

– Talán van rá valamilyen okod? – tudakolom.

– Igen, van. Hagyják, hogy meghaljon a nagyanyám. Majd jól megkínózzák a kezelésekkkel, mi meg fizethetünk érte. A végén meg úgyis meghal. Mindig ezt csinálják. A kórházak a beteg embereket kihasználva jutnak pénzhez, érted? – Imádják a tortúrát.

– Beteg a nagymamád? – kérdezem tőle.

– Igen. Papa tegnap este felhívott bennünket. Rák, és elég komoly.

– És te jól vagy?

– Mi az, hogy jól vagyok-e? – Nem én vagyok rákos.

Persze úgy értettem, hogy: *Akarsz róla beszélni?* – De a válasz elég nyilvánvaló. Justin nem kér az együttérzéséből. Nem akarja, hogy tudjam, mennyire szomorú. Csupán arra kellek neki, hogy levezesse rajtam a dühét. Tehát teszem a dolgom. Hagyom, hogy ordítva szidja az orvosokat, meg a nagyapját, aki dohányzik, mégsem ő lett rákos. Hagyom, hogy kritizálja a szülei reakcióját. Dühös rájuk, mert nem hagynak csapot-papot, és rohannak egyenesen a nagymamához, holott ő az, aki legszívesebben odarohanna. De ezt nem fogja mondani. Nekem nem. És magának sem.

Maradok, amíg megnyugszik. Maradok, amíg témát vált. Maradok, amíg úgy nem dönt, hogy megnézi a negyedik részt is.

Mellette leszek, amikor szembe akar nézni az egésszel. Justin jól tudja ezt, és pillanatnyilag ez a legtöbb, amit tehetek érte.

* * *

Amikor hazaérek, anya a szokott helyén ül, és nézi a híradót a szokott csatornáján. Ha rossz hírt olvasnak be egy lány eltűnt, egy fiú beszorult egy kútba sajnálkozva mormolja, *Ó, jaj!* – vagy *Jaj, istenem, ez borzasztó!*

Elképzelem a csinos hírbemondót, ahogy benéz ebbe a szobába, az anyámra, aki a széken ül, és ugyanezt – mondja. Mert hát, nem esett bele anyám a saját élete kútjába? – Nem tette magát láthatatlanná, mintha ő is eltűnt volna? – Liza régebben még noszogatta anyánkat mondogatta neki,

hogy járjon el otthonról, mi több, szerezzen barátokat. De most, hogy rajtam a sor, rájöttem, hogy én már lemondtam róla. Valószínűleg az egyetlen módja, hogy boldoggá tegyem őt, ha békén hagyom. Apám is ezt teszi, már hosszú évek óta, és úgy tűnik, számára ez megfelel.

Fel kellene hívnom Lizát, és beszámolni róla, hogy mennek a dolgok itthon.

Te pont olyan örült vagy, mint ő. Valószínűleg ezt kapnám válaszul.

De én tudom, hogy anya nem örült. Csak épp már nem számít neki semmi.

Elvan a tévéműsoraival, szerintem.

Szeretnék újra látni!

Nem emlékszem, hogy Justin valaha is mondta volna ezt nekem. Bár neki nem is kellett, nem igaz? – Úgy értem, sohasem volt kétséges, hogy újból találkozunk. Ebben sohasem kellett kételkednie.

* * *

Írok egy e-mailt:

A,

csak akkor találkozhatunk, ha igaz, amit állítasz.

Rhiannon

Végül nem küldöm el.

Tizedik fejezet

Felébredek, és írok egy másik e-mailt:

A,

nos, ma kinek a testében ébredtél?

Ostoba kérdés, de a te esetedben mégsem az. Ha egyáltalán beszélhetünk normalitásról a te esetedben.

Tegnap nehéz napunk volt. Justin nagymamája megbetegedett, ő meg ahelyett, hogy bevallotta volna, mennyire izgul miatta, még a szokásosnál is elviselhetlenebb volt. Próbálok segíteni neki, de nem hagyja.

Tudom, mi a véleményed Justinról, és azzal is tisztában vagyok, hogy hallani sem akarsz róla. Ezt megígérhetem. Mégsem hiszem, hogy beérnéd ennyivel.

Mesélj nekem a napodról!

Rhiannon

Ezt viszont elküldöm. Megpróbálok úgy tenni, mintha egy normális e-mailt küldtem volna egy normális barátnak. Aztán azon vagyok, hogy legyen egy normális napom, ami részben azzal telik, hogy ki kell találnom, milyen is egy normális nap valójában. Először még működik is. Elmegyek a suliba. Ott vagyok az órákon. Elmegyek ebédelni, és leülök Justin mellé. Aki teljesen közömbösen viselkedik.

Ebéd után vetek egy pillantást a postafiókomra.

Rhiannon,

Ma is nehéz napom van. Rossz helyen vagyok ennek a lánynak a testében. Utálja a világot. Utálja magát. Állandó konfliktusban él a világgal és önmagával. Nagyon durva helyzet.

Ha rólad és Justinról, vagy bármi másról van szó, szeretném, ha őszinte lennél velem. Még ha fáj is.

Persze jobb lenne elkerülni a fájdalmat.

Szeretettel,

A

Megpróbálok visszatérni normalitáshoz. Nem azon morfondírozni, hogy hol lehet most A, és ma hogy néz ki. Justinnak dolga van, úgyhogy sulis után egyedül vagyok. Újból megnyitom az e-maileket, és találok is ott egy segélykiáltást.

Sürgősen beszélnünk kell. A lány, akinek ma a testében vagyok, öngyilkosságra készül. Nem viccelek.

Megadott egy telefonszámot. Azon nyomban hívom.

Tudom, hogy ez nem vicc. Biztos vagyok benne, hogy egyesek képesek tréfát űzni az efféle dolgokból, de tudom A nem olyan.

Egyszerűen csak tudom.

Egy lány szól bele a telefonba. Halló? – Egy kicsit még hasonlít is a hangunk.

– Te vagy az? – kérdezem.

– Igen, én.

– Megkaptam az e-mailedet. Nahát.

– Igen. Ez van.

– Hogyan jöttél rá?

– A naplójában van minden leírta, hogyan végezne magával. Nagyon... szemléletes. És megtervezett. Nem is bírom végigolvasni olyan érzékletesen írja le a halál módozatait. Mintha már régóta kutakodna ebben a témában. És kikötött magának egy határidőt is. Hat napon belül meg kell tennie.

Régi érzések támadnak fel bennem. A lány, aki egyszer én voltam, határozottan érdeklődik a téma iránt. Megpróbálok a jelenre koncentrálni.

– Szegény lány – mondom A-nak. Mihez kezdesz most?

– Egyelőre fogalmam sincs róla.

Most nagyon elveszettnek tűnik ez a lány. Letaglózódnak.

– Nem kellene elmondanod valakinek? – javaslom neki.

– Nem vagyok felkészülve erre az egészre, Rhiannon. Tényleg.

Én is éreztem már így, akartam mondani. De túl ijesztő lett volna.

– Hol vagy most? – kérdeztem végül.

A megmondta a város nevét nincs is messze. Közlöm vele, hogy azonnal indulok.

– Egyedül vagy otthon? – tudakolom.

– Igen. Az apja csak hét körül ér haza.

– Mi a pontos cím? – kérdezem. Majd miután megmondja, elköszönök. Hamarosan ott leszek.

Nem ismerem ezt a lányt. A alig árult el valamit róla. De talán épp ezért könnyebb rájönnöm a hiányzó részletekre.

Tudom, hogy nem kellene, mégis arra gondolok, ez a lány akár én is lehetnék, hogy ha nem találkoztam volna Justinnal.

Igen, ilyen rossz volt. Vagy csak annak látszott. Már nem is tudom. Nem tudok különbséget tenni. Viszont meg voltam róla győződve, hogy senki nem fog törődni azzal, hogy élek vagy már meghaltam. A nagyon egyszerű temetésemről bonyolult fantáziáim támadtak: csak a rokonaim lesznek ott. Nem lesz az első sorban zokogó fiú. Nem lesz senki, aki úgy mondana búcsúbeszédet, mintha igazán ismerne.

Tudtam, hogy úgysem teszem meg. De azt is tudtam, hogy akár meg is tehetném. És dédelgettem is magamban a gondolatot. Hogy megtehetem.

Legtöbbször, amikor azt hisszük, hogy a halált keresünk, valójában szeretetre vágunk.

Velem is ez volt a helyzet. Mert akkor jött Justin, és megtestesítette mindazt, amit kerestem. Justin meggyászolt engem, és ez további gyászoló barátokhoz vezetett. Benépesítettem a temetésemet, amíg aztán már egyáltalán nem akartam a saját halálomat.

De rájövök, hogy nem mindig van így.

Rájövök, hogy vannak lányok, akik ezt nem kapják meg.

Rájövök, hogy most épp az egyikük felé tartok. Nem abból jöttem rá, amit A mondott, hanem abból, ahogyan mondta. Benne bujkál a félelem.

Felismerem.

Bár rövid az út, megpróbálok előrukkolni egy tervvel.

Egyáltalán nem A-n jár az eszem. Hanem azon töprengek, hogy A, aki annyi testben élt már, miért nem tudja, mi tegyen. Nem ér meglepetésként,

hogy többet tudok, mint A.

Csak vezetek, miközben száguldanak a gondolataim.

* * *

Megtalálom a házat. Átlagos. Becsengetek. Az ajtócsengő is hétköznapi.

Nyílik az ajtó, és attól a pillanattól, hogy meglátom, tudom, hogy ő is egy bujkáló lány, aki kétségbeesetten próbál eltűnni. Ennek jeleit a testén hordozza meggyötört és megtört. A beteg embereknek keményen kell játszaniuk, hogy egészségesnek látszanak, különösen azután, hogy már nem is érdekli őket, hogy ki, mit lát rajtuk.

Az egyetlen különbség a szeme. A szemei még mindig elevenen csillognak.

Ebből tudom, hogy ez nem a lány.

Most már biztosra veszem, hogy tényleg megtörténik. Nem csak egy átverés. Hanem az igazság. Rengeteg érzés, de a középpontjában ott vannak a tények.

Köszönöm, hogy eljöttél – mondja A.

Bevezet a lány szobájába. Szánalmas odúvá züllesztette, mintha szándékosan alakított volna ki magának egy ilyen lepusztult életteret. A ruhái mindent elborítanak, nem lehet megkülönböztetni a tisztát a használttól. A tükreét betörte. A falakról minden potyog, leszakad. Akár felvághatja a csuklóját, és vérrel felírhatja a falra: CSESZD MEG.

Ez itt nem rendetlenség. Hanem dühkitörés.

Az ágyon egy jegyzetfüzet hever. Kinyitom. Tudom, mire számíthatok, mégis mellbe vág, amit benne találok.

Hogyan lehet megdöfni magadat.

Hogyan lehet vérző sebet vágni magadon.

Hogyan lehet fuldokolni.

Hogyan lehet leesni.

Hogyan égesd meg magad.

Hogyan mérgezd meg magad.

Hogyan lehet meghalni.

Ezek itt nem hipotézisek. Nem túldramatizálása a dolgoknak. Ezek az érzelmi megnyilvánulásai testet öltött formában. Hogy megszabaduljon az érzelmektől.

Tévéúton jár. Legszívesebben megráznám. El akarom mondani neki,

hogy távolodjon el a temetés gondolatától.

És a végén ott van a határidő. Gyakorlatilag holnap.

A nyugodtan áll mellettem, míg nézelődöm. Most vetek rá egy pillantást.

– Ez bizony komolynak tűnik – mondom. Nekem is megfordult már a fejemben pár gondolat... de korántsem ilyen ijesztőek.

Idáig álltam, kezemben a füzetel. Most leteszem. Aztán magamat is nyugalmi állapotba helyezem. Le kell ülnöm. Az ágy szélén foglalok helyet. A leül mellém.

– Meg kell állítanod Kelsea-t – mondom. Én, aki oly kevés dologban vagyok biztos, ebben határozottan.

– És mégis hogyan tegyem? – kérdezi A. Van hozzá jogom? – Nem neki kellene inkább eldöntenie ezt?

Nem erre számítottam tőle. Ez annyira nevetséges. Sértő.

– Akkor mi legyen? – teszem fel a kérdést, és nem törődöm vele, hogy a hangomon érződik a felindultság. Hagyod meghalni? – Csupán azért, mert te nem akarsz beleavatkozni?

Erre a kezébe veszi a kezemet. Megpróbál lecsillapítani.

– Még azt sem vehetjük biztosra, hogy komolyan gondolja-e a határidőt. Lehet, hogy csak így akar megszabadulni a gondolataitól. Leírja, aztán már nem is kell megtennie.

Nem. Ez csak kifogás. Erre most nincs időnk. Ezt magad sem hiszed, ugye? – Akkor nem hívtál volna ide.

Nem válaszol, ami csak megerősít abban, hogy igazam van.

Lesütöm a szemem, és látom a kezét az enyémben nyugodni. Hagyom, hogy érezzen, engedem, hogy a lelki támasznál többet jelentsen ez nekünk.

– Milyen különös jegyzem meg.

– Micsoda?

Megszorítom a kezét, majd elengedem. Hát ez.

Nem érti. Mire gondolsz?

Bár ez a helyzet más, mint a többi, bár vészhelyzet áll fenn, ő mégis úgy néz rám. Érzem a felém áradó érzéseit. És fogadom is őket.

Megpróbálom elmagyarázni: Nem olyan, mint múltkor. Úgy értem, másmilyen a kezed. Te is más vagy.

– Nem, nem vagyok az.

Bárcsak hihetnék neki. Nem jelentheted ki ezt ilyen egyszerűen – mondom. Igen, belül ugyanaz maradtál. De a külső is számít.

– Bárki szemén keresztül is nézlek, ugyanannak látlak. És ugyanúgy

érzek irántad.

Ha ez lehetséges, mi lehetséges még?

El sem tudom képzelni, milyen lehet így élni.

A megkér, hogy képzeljem el. Tudom ő az. De akkor is nehéz.

Visszatérek a kijelentéséhez, mely szerint nem kellene beavatkozni a lány életébe. Te nem folysz bele az alteregóid életébe, ugye? – kérdezem tőle. Akiknek a bőrébe bújsz.

Megrázza a fejét.

Ám van itt egy ellentmondás, nem igaz? – Te csak ki-be járkálsz az életükben – mondom.

– Pontosan.

– De akkor... mi történt Justin esetében? – Mitől lett az más?

– Tőled.

Nem tudom elfogadni a választ. Nem áll össze a kép.

– Ennek így semmi értelme – felelem.

És akkor, mintegy válasz helyett, odahajol hozzám és megcsókol. Nem számítok erre. Nem vagyok felkészülve az ajka érintésére, annak kicserepesedett durvaságára. Nem számítok rá, hogy lágyan megérinti a nyakamat.

Nem vagyok benne biztos, kivel csókolózom.

Egyáltalán nem.

Mert ha ez A, aki megcsókolt engem a parton, ez egy dolog. De ha ez a lány, az egészen más. Ez a lány nem akarja, hogy megcsókoljam. Ez a lány nem egy tündérmese szereplője, akit meg lehet gyógyítani egyetlen csókkal. Ennek a lánynak annál jóval több segítségre van szüksége. Tudom jól.

Egy perccel később elhúzódok tőle, és még jobban össze vagyok zavarodva.

– Nagyon furcsa ez így szólalok meg.

– De miért?

Érzem, hogy ennek nyilvánvalónak kellene lennie. Mert most lány vagy? – Mert nekem még mindig ott a barátom? – Mert éppen valaki öngyilkosságát tárgyaljuk ki?

– Számít ez bármit is a lelked mélyén?

Tudom, milyen válaszra vár. De az nem lenne igaz.

– Igen – mondom neki. Számít.

– És mi zavar leginkább?

– Minden. Amikor megcsókollak, nem is téged csókollak meg. Tudom, hogy belül jelen vagy, én mégis az alteregódat csókolom. Most is érzek a mélyben, de a szomorúságot is érzem. Kelsea-t csókolom, és sírni szeretnék.

– De én ezt nem akarom.

– Tudom. Mégis ez történik.

Nem tudok tovább az ágyon maradni. Nem tudok ebben ,i beszélgetésben maradni. Nem azért jöttem, hogy magunkról beszéljünk. Idejöttem, mert meg kell mentenünk ennek .1 lánynak az életét.

Felállok, és megpróbálok visszatérni idejövetelem valódi okára.

– És ha Kelsea rosszul lenne az utcán, mit tennél? – kérdezem.

A csalódottnak látszik. Nem tudom megmondani, vajon ,ízért, mert más irányba tereltem a beszélgetést, vagy mert tudja, hogy komoly döntést kell hoznia.

– Az más feleli.

Nem elég jó a kérdés. És ha arra készülne, hogy megöl valakit? – erősködöm.

– Megakadályoznám.

Aha. Akkor hát? – Mi a különbség?

– Ez az ő élete. Nem pedig másé.

– De attól még gyilkosság.

– Ha tényleg erre készül, nem tehetek ellene semmit.

Ha A nem valaki más testében volna, megpróbálnék beleverni némi józan észet, mert a logikája nem helytálló. Nem teheted meg, hogy előbb segítségért kiáltasz, utána viszont kívülálló maradsz.

– Vagyis magyarázkodik ha akadályokat gördítünk elé, az segíthet. Ha bevonunk másokat, az is segíthet. Orvoshoz kellene vinnünk Kelsea-t.

– Igen, ez pontosan olyan betegség, mint a többi.

Látom, hogy kezdi kapiskálni a dolgokat. De még mindig fura számomra, hogy soha nem kellett ezzel foglalkoznia ezelőtt.

– Kihez fordulhatnék? – kérdezi.

– Talán az iskolai pszichológushoz? – vetem fel.

Rápillant az órájára. A sulis már bezárt. És csak éjfél van időnk, emlékszel?

– Ki a legjobb barátja Kelsea-nek? – tudakolom.

De hát épp ez a probléma, nem igaz? – A azt állítja nincs senki.

– Jár valakivel? – próbálkozom tovább.

- Nem.
- Na, és a lelki segélyvonalak?
- Ha felhívnánk őket, nekem adnák a tanácsokat, nem pedig neki. Még azt sem tudhatjuk meg, hogy holnap emlékszik-e majd bármire is, vagy lenne-e egyáltalán hatása. Hidd el, átgondoltam ezeket a lehetőségeket.
- Akkor marad az apja, ugye?
- Azt hiszem, ő már egy ideje nem foglalkozik igazán Kelsea-vel.
- Mindig is úgy éreztem, hogy valóságos szakértője vagyok a közömbös szülőknek. Nemrég pedig tettem egy érdekes megállapítást: még ha úgy látszik is, hogy nincsenek képbén, azért nem tűntek el teljesen. Mert akkor tényleg leléptek volna.
- Rá kell vened, hogy kezdjen el megint apaként viselkedni. Mert meg lehet csinálni. Talán nem könnyű. De lehetséges.
- És mégis mit – mondjak neki? – kérdezi A.
- Mondd azt: „Apa, meg akarom ölni magamat.” Kertelés nélkül. Ez azonnal felrázná az én szüleimét. Tudom jól.
- És ha megkérdezi, hogy miért?
- Mondd el neki, hogy nem tudod, miért. Ne ígérj meg semmit. Holnaptól Kelsea-nek kell végigcsinálnia.
- Mikor találtad ki ezt?
- Volt rá időm vezetés közben feleltem, holott a nagy i észét most rögtönöztem.
- És ha az apát nem érdekli az egész? – Ha nem hisz neki?
- Akkor fogd a slusszkulcsot, és menj el a legközelebbi kórházba. Vidd magaddal a naplódát is!
- Tudom, hogy sokat kérek tőle.
- De azt is tudom, hogy meg fogja tenni.
- Még mindig ott ült az ágyon. Elveszetteknek látszik és gondterheltek.
- Gyere ide – mondom neki miközben visszaülök mellé. Bátorítón átölelem. Ahogy ránéz az ember, azt hinné, hogy ez a lány összeroppan egy öleléstől. Pedig erősebb, mint amilyennek látszik.
- Nem tudom, képes leszek-e végigcsinálni suttogja.
- Én viszont tudom, hogy igen – felelem. Biztos vagyok benne.

Még egyszer átbeszéljük az egészet. Aztán mindketten tudjuk, hogy ideje indulnom. Ha akkor érne haza az apja, amikor még itt vagyok, az tovább

bonyolítaná a helyzet.

Nehéz most itt hagynom őt. Nehéz volt belefolyni ennek a lánynak az életébe, most meg egyszerűen kisétálni belőle.

Nos, Kelsea – mondom neki, és elképzelem, hogy hall engem örülök, hogy megismertelek. És nagyon, nagyon remélem, hogy rendbe fogsz jönni.

Pedig honnan is vehetnénk ezt biztosra?

Tizenegyedik fejezet

Amikor hazaérek, úgy érzem, el kell terelnem a gondolataimat. Felmegyek a netre, és belemerülök az idióta honlapok világába mint mindig, amikor az agyam képtelen bármilyen komolyabb tevékenységre. Nem számítok rá, hogy rábukkanhatok bármilyen velem kapcsolatos dologra. Így aztán, amikor mégis megtörténik, meg vagyok döbbenve.

Csak egy új ablak. Egy kattintás. És ott van: Steve kitalált unokatestvére, Nathan bámul rám.

AZ ÖRDÖG KÖZÖTTÜNK VAN!

Először azt gondolom, hogy csak egy csínytevés. De hát hogyan? – Ez nem valamilyen gimis honlap. Ez egy baltimore-i újság. Nem egy jó hírű újság, de azért mégis.

Ez itt határozottan Nathan. Fia bizonytalan volnék a fotóban, a neve is szerepel a cikkben: *Nathan Daldry, 16*. Azt állítja, hogy hat éjszakával ezelőtt megszállta az ördög. Éjfél után ébredt fel a kocsijában, az út mentén. Fogalma sincs, mi történt vele.

Nekem viszont van. Azon az éjszakán táncoltam vele.

Furcsa zsidbadtsággal olvastam a cikket. Nathan nem az egyetlen, aki azt állítja, hogy „elrabolták”. Mások is beszámolnak róla, hogy az ördög betört a testükbe, és gonosztettekre vette rá őket.

Kivéve, hogy Nathan nem határozza meg, milyen gonoszságokat művelt. Feltételezi, hogy mindaz, amire nem emlékszik, rossz.

Az ördög. Azt írják róla, hogy A maga az ördög.

De az ördög nem segített volna Kelsea-nak. Az ördög nem lett volna annyira rémült.

Nem tudom, hogy A kicsoda-micsoda, de az biztos, hogy nem az ördög.

Nathanre gondolok, a nyakkendőjére. Ahogy ott téblábolt a buliban. Eltöprengök, vajon mennyi volt benne A-ból, és mennyi önmagából. Eltöprengök, vajon miből gondolja, hogy megszállta az ördög. Úgy tűnik, jó nagy cirkusz lett ebből az egészből, és mintha még a tisztelendő is beszállt volna, mint Nathan szóvivője. Nathan ennyire vágyna a figyelemre? – Vagy tényleg nem tudja?

Vacsora után még keresgélek a neten egy kicsit. Nathan története kitudódott. Ha A pont éjfél előtt távozott belőle, a srác minden bizonnyal nem emlékszik sem rám, sem a bulira. Vagy a bulira mégis emlékezett, és csak megjátszotta az amnéziát a rendőrnek, aki az út szélén talált rá?

Bárcsak tudnám Kelsea vezetéknevét, hogy utánajárjak, mi lett vele. Nem mintha ma este frissítené az online státuszát, közhírré téve, hogy „Minden oké.” Nem tudom igazán elképzelni, min megy keresztül A. Hogy pontosan mit is kellene tennie. De bizonyos vagyok benne, hogy helyesen cselekszik.

Mert A nem maga az ördög. De nem is egy angyal.

A egyszerűen csak egy ember.

Azt hiszem, ebben nem tévedek. Ő is csak egy ember.

* * *

Justin meló után küld nekem egy SMS-t:

Lógjunk egyet?

Biztos, hogy nem. Úgyhogy visszaírok neki, hogy fáradt vagyok.

Nem is válaszol.

Egész éjjel Kelsea-re gondolok, azon töprengök, mi történt vele, miután A eltűnt.

Reggel aztán már nem bírom tovább. Rájövök, hogy még mindig megvan a vezetékes telefonszámuk. Felhívhatnám, hogy megbizonyosodjam, minden rendben. Megjátszhatnám, hogy ez egy téves telefonhívás. Csak hallani akarom egyikük hangját, hogy kiderítsem

belőle, mi a helyzet náluk.

Reggel kilenc van. Nem veszik fel.

Megint hívom a számot. Ébren kellene már lenniük. A telefoncsörgéstől mindenképpen.

Tehát nincsenek otthon.

írok A-nak:

A,

remélem, tegnap rendben ment minden! – Az imént hívtam őket, de nem vették fel a telefont. Gondolod, hogy orvoshoz mentek? – Én mindenestre jó jelnek veszem.

Addig is, küldök egy linket, amit szerintem látnod kellene. Kezdenek elfajulni a dolgok.

Ma hol vagy?

R

* * *

Azt gondolom, tudnia kell róla, miket állít Nathan, és hogy az emberek ezt látják-hallják.

Azon töprengök, vajon foglalkozott-e A ezzel ezelőtt.

Aztán meglepetten veszem tudomásul, hogy én bizony elfogadom a sztorit. Persze még több bizonyítékra van szükségem. Innen pedig jön az ötlet, mi lesz a következő lépésem.

Újból keresgélni kezdek a neten.

Egy órával később érkezik egy új e-mail A-tól.

Rhiannon,

Azt hiszem, ez egy jó jel. Kelsea apja most már tisztában van vele, mi folyik náluk, és mielőtt elmentem, el is kezdett intézkedni. Szóval ha nincsenek otthon, valószínűleg épp segítséget kapnak valahol. Köszönöm, hogy ott voltál, nélküled rossz döntéseket hoztam volna.

Biztos vagyok benne, hogy tudod, de azért elmondom újból: nem én vagyok az ördög. Nathan nagyon-nagyon rosszul reagált a távozásom után valóban nem a legjobb körülmények között hagytam ott őt, és emiatt rosszul is érzem magam. Ugyanakkor hibás következtetést vont le belőle.

Ma fiú vagyok, Hugó a nevem. Egy parádéra megyek Annapolisba, a srác néhány barátjával. Tudunk ott találkozni? – Biztosan megtalálom a módját, hogy lelépjek tőlük egy időre. Szeretnék látni! – Tudasd velem kérlek, ha el tudsz jönni. Ha igen, keressük egymást te egy „vintage” Avril Lavigne-pólót viselő brazil fiút keress. Azt hiszem, rajta kívül másan nem lesz ilyen.

Remélem, látjuk egymást.

Szeretettel,

A

Annapolis messze van. Nem túl messze, de messze. Különösen akkor, ha nem vagyok biztos benne, hogy sikerül találkoznunk.

Nincs erőm futkosni senki után.

És el is kell intéznem valamit.

Tizenegy körül jött egy SMS Justintól. Szerintem most ébredhetett fel. És remélem, így is van, különben még meglát a házuk közelében.

Mit csinálsz most? – kérdezi.

Van pár elintéznivalóm, írom vissza. Később találkozunk?

Jó tíz perc múlva érkezik a válasz.

Persze.

Remek, válaszolom.

Óvatosnak kell lennem.

Annapolis, morfondírozom végig, ahogy vezetek. De aztán másfelé

kanyarodom.

Ahogy felmegyek az elülső lépcsőn, rájövök, hogy milyen nevetségesen festhetek. Jó ötletnek tűnt, holott csak egyetlen ötlet volt a sok közül. Most pedig kifejezetten örültségnek hat.

A ház körül nincsenek híradós stábok, vagy ilyesmi. Nincsenek riporterek. Senki sem veszi észre a lányt, aki vállán egy táskával a bejárati ajtó felé igyekszik.

Tudnom kell. Csak egy perc, és megtudom. Biztos vagyok benne.

Neki kellene ajtót nyitnia. Szombat van, más is lehet itthon.

Becsengetek és veszek egy nagy levegőt. Közben fejben előre lejátszom a jelenetet.

Nyílik az ajtó, és lám ő áll ott.

Ugyanaz az esetlen test. Ugyanaz a kócos fekete haj. De most nem visel nyakkendőt.

És nem látom a szemeiben a felismerést.

– Segíthetek? – kérdezi.

Adok neki egy másodpercet, hogy megnézzen magának. Úgy igazán.

Én vagyok az a lány, akivel táncoltál.

Én vagyok az a lány, aki veled volt azon az éjszakán.

Énekeltél nekem.

Ám ő semmi ilyet nem tett. Úgy néz rám, mintha sohasem látott volna. Mert még sohasem látott.

– Kisegítem a húgomat, aprósüteményeket árulok a cserkészlányok nevében – mondom, miközben állammal a vállamon lévő táska felé bökök. Érdekel valamelyik?

– Ki az? – kérdezi egy hang Nathan mögött. Az anyja, mert az anyjának kell lennie gyanakodva csoszog be a képbe.

– Sütemények a cserkészlányoktól – mondom. Van mentás, szamoas és tagalongs.

– Nem vagy te túlkoros a cserkészlányok csapatához? – kérdezi Mrs. Daldry.

– Kisegíti a húgát motyogja Nathan.

Nem ismeresz meg? – szegezném neki a kérdést legszívesebben.

De ha azt felelné, hogy nem, ugyan mit – mondjak neki? – Hogyan magyarázzam meg?

Nathan anyja megenyhül. Kérsz egy dobozzal? – ajánlja fel a fiának. Amióta a Hayes lány elköltözött, nem jutunk hozzá.

Talán egy mogyoróvajaszt – mondja.

Az anyja bólint, aztán azt feleli: Hozom a pénztárcámat.

Arra számítok, hogy Nathan talán kérdez tőlem valamit honnan jöttem, hol van a húgom, meg ehhez hasonlókat. Ehelyett kínban van, mert kettesben maradtunk. Nem kérdez, mert emlékszik a bulira, ahol együtt voltunk. Zavarban van, mert itt egy lány a házuknál.

Elkezdem dúdolni magamnak a *Carry Ont*. Egy utolsó pillantást vetek rá, hogy ezt felismeri-e.

De semmi.

A különbség ott van a szemében. Nem fizikailag. De ahogy használja őket. Abban, amit mondanak nekem. Nincs benne izgalom. Nincs vágyódás. Sem kapcsolódás.

Az anyukája közben visszatér, és fizet nekem. Átadom a dobozt, és ennyi végeztünk is. Köszönetét mond nekem. Köszönetét mondom neki.

Nathan visszamegy a szobájába. Azt hiszem, már el is felejtette, hogy ott jártam.

Visszamegyek az autóhoz.

Pizza? – üzeni Justin.

Annapolis? – kérdezi bennem egy hang.

Megnézem az e-mailjeimet, mielőtt elfordítom a slusszkulcsot.

A-tól nem jött semmi.

Nem fogok futkosni idegen városban egy Avril Lavigne-póló után kutatva.

Írok Justinnak, hogy érte megyek.

Mi tartott ennyi ideig? – kérdezi, amint odaérek.

Rájövök, hogy nem mondtam el neki, hogy távol voltam.

– Az anyám helyett kellett elintéznem dolgokat – mondom. Ez hihetőbb, mintha azt mondtam volna, hogy együtt csináltunk dolgokat.

Úgy fest, mint aki nem aludt eleget. De aztán rájövök, hogy Justin általában így néz ki. Megpróbálom felidézni, mikor láttam őt utoljára teljesen ébernek. Aztán eszembe jutott, hogy az óceánnál. Uhh.

Hát persze, hogy ott.

– Hahó szól rám. A fenébe, már meg sem hallom, amit mond nekem.

– Bocsánat – mondom. Csak fáradt vagyok. Egy kicsit kába.

– Ezt már hallottam – mondja mogorván. És tényleg, mintha tegnap is ezt mondtam volna neki. Mitől fáradtál el ennyire?

– Az élettől – mondom neki.

Rám mered.

Nem veszi be.

Pizzáért megyünk. Amint étel kerül belé, beszélni kezd.

Teszek rá nagy ívben, hogy mit csinálsz – mondja, de legalább legyen benned annyi tisztesség, hogy megmondod, meddig fog tartani. Mert ez így *bunkóság*.

Azt mondom neki, hogy sajnálom.

– Igen, igen. Tudom, hogy sajnálsz, de mit is jelent ez valójában? – Végeredményben csak mentegetőzés az egész. Pont olyan, mint amikor apám seggfejet játszik otthon, és azt mondja anyámnak, hogy velem együtt csak az idejét raboljuk, aztán visszakullog és bocsánatot kér, hogy ő nem is úgy gondolta, és már minden rendben, felejtjük is el az egészet. Anyám meg képes megbocsátani neki. Sőt, még ő kér tőle bocsánatot. Úgyhogy ezek vagyunk mi, a nagy megbocsájtó család, és én szívok a legjobban, mert nem vagyok hajlandó ebben részt venni. Elegem van ebből otthon, most meg te jössz velem. Ne akard, hogy olyanná váljunk, mint Steve és Stephanie, mert te is tudod, hogy jobbak vagyunk. Mi ketten nem játszunk, és nem takargatjuk a dolgokat a bocsánatkérések mögé. Ha nem akarod nekem elmondani, hol voltál, mit csináltál rendben van. De ha azt mondd, hogy átjössz, akkor aztán rohadtul gyere át. Ne várakoztass, mintha nem tudnád, hogy jobb dolgom is akad annál. Csak ültem ott, mint egy nagy rakás szerencsétlenség, és vártalak.

Majdnem megint bocsánatot kértem. De csak majdnem.

– Ha netán érdekelne, az apám végre felemelte a seggét, hogy meglátogassa a nagyanyámat. Mondtam neki, hogy vele mennék, mire azt válaszolta, most nem alkalmas. Erre én: „Mégis mikor lenne alkalmas, amikor már meghalt?” Persze jól felkapta a vizet. Pedig én még hozzátettem volna: „Mi az apa, csak nem kudarcot vallottál apaként és fiúként is? – Hogyan magyarázod meg ezt?” De láttam rajta, hogy

legszívesebben leütne. Sohasem emel rám kezét, de nagyon türtőztetnie kell magát.

– Jobban van a nagymamád? – kérdezem.

– Nem. *Egyáltalán* nincs jobban. Basszus...

Érthető a dühe. Muszáj lesz összpontosítanom. És amikor összpontosítok, látom Justin fájdalmát. A nagyanyja az egyetlen a családjában, akit igazán szeret. Azt szeretné, ha csak az ő vére folyna az ereiben. Tudom. Mert elmondta nekem. Nem szabad úgy tennem, mintha leperegne rólam a dühe.

– Fel kellene hívnod – mondom neki. Nem tilthatják meg, hogy beszélj vele. Az apád már ott van?

Megrázza a fejét. Valószínűleg még mindig a repülőgépen van.

Átnyúlok az asztalon a telefonért.

– Akkor előzd meg!

A szerelem gyakran arról szól, hogy kitaláljuk, mit akar a másik, és megadjuk neki azt. Ez néha nem lehetséges. Máskor viszont nagyon is. Mint például most. Nincsenek szavai, hogy megköszönje, de amikor átadom a telefont, vár egy pillanatot, így adja tudtomra, hogy helyesen cselekedtem.

Miután hívja a számot, – mondom neki, hogy ha akarja elmehetek. Arra az esetre, ha egyedül szeretne maradni.

– Nem – mondja. Maradj velem! – Szükségem van rád.

Így aztán maradok, és nézem, ahogy a nagymamájával beszélget, mintha minden rendben lenne. A súlyos betegséget nem is említi, holott valószínűleg csak ez jár a fejében.

Miután befejezte, visszateszi a telefont az asztalra, és azt mondja. Húha, ez kemény volt.

Szeretnék mellette ülni, nem pedig vele szemben. A térdéhez préselem a térdem.

– Minden rendben – mondja. Aztán felkap egy szelet pizzát, és nekilát.

Már épp megkérdezném, mit mondott a nagymamája, amikor megszólal a telefon. Steve az, és egy buliról beszél Yonni Pfisteréknél.

– Ott leszünk – mondja Justin. Majd, miután leteszi, elmagyarázza hová megyünk.

Annapolis, jár folyton az eszemben. De még a közelébe se megyünk *Annapolis*nak.

Minél többször ismétlem a város nevét, annál valószínűtlenebbé válik a

létezése.

Rebecca is ott van a buliban. Megtalál.

– Azt hiszem, a barátaink kezdenek elázni – mondja nekem.

– Akkor szerencsénk van – mondom.

Meglepetten néz rám, majd felnevet. Tényleg ezt mondtad? – Nagyszerű, gratulálok!

Ne mondd el Justinnak már a nyelvemen van. De tudom, hogy nem fogja. Esetleg Bennek beszámol róla, de ő sem fogja továbbadni Justinnak.

Én vagyok itt az egyetlen, aki szereti Justint?

– Mi az ábra? – kérdezi Rebecca.

– Csak fáradt vagyok – mondom.

– Mitől fáradtál el?

Őszintén érdeklődik. Őszintén törődik velem. Igaz barátom.

Mégsem mondok el neki semmit.

* * *

Otthagynom a bulit, mielőtt túl késő lenne felhívni Kelsea-éket.

Most felveszi valaki.

– Halló? – A hang érdes. És kimerült.

– Halló, beszélhetnék Kelsea-vel? – kérdezem. Csak épp hallani akarom a hangját. Tudni akarom, hogy jól van-e.

– Ki keresi?

Gyorsan kitalálok egy nevet. Mia vagyok. Az egyik barátja.

– Nos, Kelsea nincs most itt. És nem is fogja felvenni a telefonját néhány napig. Ha hagysz neki üzenetet, biztos vagyok benne, hogy visszahív. Csak adj neki egy kis időt.

Megkockáztatom a kérdést: És jól van? – Egy kissé... aggódom miatta.

– Segítséget kap egy bizonyos helyen feleli a hang. Minden rendben lesz. Szünetet tart; új terep ez neki. Tudod, sokat számít, hogy keresik a barátai. Jól tetted, hogy telefonáltál.

Nem fog többet elmondani nekem, de nem baj. Eleget megtudtam így is.

– Köszönöm. Még azt akarom mondani neki, hogy helyesen cselekedett. De nem akarom, hogy megjegyyezzen magának.

Már így is én vagyok az a barát, aki nem is létezik.

Későn érek haza. Elkísérem Justint az ajtajukig, biztos, ami biztos. Azon töprengök, hogy ébren van-e még az anyja.

– Köszöni – mondja csendesen. A nagyanyám egy bámulatos hölgy, és rólad is csak ezt mondhatom.

– Viselkedj rendesen az anyukáddal – mondom neki.

Tisztelgésre emeli a kezét. Igen, ma'am. Majd búcsúzóul hozzám hajol és megcsókol. Meglepődöm, és ezt ő is észreveszi.

– Jó éjszakát, ma'am – mondja. Azután eltűnik a házban.

Írok egy e-mailt A-nak, amikor végre hazaérek:

Sajnálom, de nem sikerült eljutnom Annapolisba közbejött valami.

Esetleg holnap?

R

Tizenkettedik fejezet

Vasárnap van. Justin még egy ideig nem fog felkelni. Nem terveztünk mára semmit. A szüleim biztos, hogy itthon maradnak.

Szabad vagyok.

Anyának azt mondom, hogy rengeteg dolgot kell ma elintéznem, aztán e-mailt írok A-nak és megkérdezem tőle, nem akar-e az egyik elintézendő dolgom lenni.

De igen írja vissza. Egymilliószer igen.

Egyszerűen csak tenni fogom a dolgom, – mondom magamnak, ahogy felkészülök a találkozásra, és terveket gyártok.

Nem fogok agyalni rajta.

Nem fogok arra gondolni, hogy mit jelenthet.

Csak megteszem, találkozom A-val, és legyen úgy minden, ahogyan lennie kell.

A azt mondta, hogy ma lány, és Ashley-nek hívják. A házukhoz vezető útvonalat is felvázolta. Tudom, hogy várni fog, amikor megérkezem. Azt hittem, nagyjából eltaláltam a külsejét, amikor megpróbáltam elképzelni. Csinos, de nem túlságosan. Valaki, akivel barátok lehetnénk. Valaki, aki akár én is lehetnék.

De szent szar, nem ez a lány.

Kijön a házból, mire rögtön arra gondolok, hogy valamilyen videoklip forgatásába csöppentem. Mert ez a lány baromi dögös. Úgy néz ki, mint egy világsztár énekes, akit háttérénekesek, fényképészek, és egy csapat

stylist vesz körül. És egy kicsi kutya fut utána. Meg Jay-Z.

Ő az a fajta lány, akit a valóságban sohasem látsz. Persze, tehetsz úgy, mintha az ilyen lányok egyáltalán nem léteznének. Divatmagazinokban mutogatott, filterrel-retussal kreált teremtmények ők, akik láttán még bénábbnak érzed magadat.

Csakhoggy ez a lány itt *igazi*.

És tudom, hogy nem kellene, hogy zavartassam magam miatta, mert nem szépségversenyen vagyunk. Vagy mégis? – Máris kövérnek érzem magam, pedig még oda sem ért az autómhoz.

Az egyetlen dolog, ami nincs meg benne: a szép járás. Egy ilyen lánynak vonulnia kellene. De hát ma A kölcsönvette a külsejét. És ő az, aki tapos, holott lépkednie kellene.

Amikor beül az autóba, közelebből is megnézem, és felnevetek. Még a bőre is tökéletes. Legalább egyetlen ronda, túlérett pattanás lenne rajta!

– Te most szórakozol velem, ugye? – mondom neki.

Még a biztonsági övét is fenemód erotikus mozdulattal kapcsolja be. Jézus.

Látja, hogy nevetek és megkérdezi: Miért is?

Nem érti.

– Szerinted? – ugratom tovább. A-nak fogalma sincs róla, milyen átkozottul jól néz ki ma.

Védekezőn emeli a magasba a kezét. Meg kell értened te vagy az első, aki folyton más alakban lát engem. Nem vagyok hozzászokva. És tartok a reakcióidtól is.

Oké. Ez most tényleg kiment a fejemből. De hát akkor is.

– Sajnálom – felelem. Csak éppen nehéz téged elképzelnem ennek a káprázatos fekete csajnak a bőrében. Emlékeztetnem kell magamat, hogy ő te vagy.

– Tőled függ, miként látsz engem. Én egészen ki vagyok békülve a mai külsőmmel.

Ja, könnyen beszél. Pedig nem könnyű. Főleg egy ilyen csinos lány esetén.

– Nekem viszont szükségem lenne még egy kis időre, hogy hozzászokjak, rendben? – felelem erre.

Rábólint. Még ez a mozdulata is lenyűgöző. Ez így nem ér.

– Rendben van. Most pedig, hova menjünk?

Ezen elgondolkodtam egy cseppet. De nem, nem fogom megváltoztatni

a tervem a mellettem ülő test miatt.

– Mivel múltkor a tengerparton jártunk válaszolom –, most talán mehetnénk az erdőbe.

Annyi mindent át kellene gondolni.

Mialatt vezetek, mást nem igen csinálhatok, hát gondolkodom. Róla. Aról, aki most itt ül mellettem, ennek a lánynak a testében. Beszélgetünk beszámolok neki a telefonbeszélgetésünkről Kelsea apjával, meg a tegnapi buliról, ő pedig a tegnapi parádéről, amin egy meleg fiú testében vett részt, annak barátjával. De közben száguldoznak a gondolatok a fejemben. És szálnalmas dolog, de beismerem: ha A úgy nézne ki ma, mint Nathan, meg sem fordulna a fejemben egy sem. Tök normálisnak tűnne, ha kiruccannék egy sráccal.

De ez annyira más. Túlságosan is. Elég ha csak rám néz, én már érzem, hogy A ott van belül, nem könnyű elválasztani a két személyiséget. És nem könnyű elfogadni, hogy ez is része az egésznek. Vannak napok, amikor A ilyen külsőt ölt.

Nem látom, hol tudnék beilleszkedni egy ilyen fajta életbe.

Nem akarom megcsókolni. Soha nem tudnám megcsókolni.

Ez van.

De beszélgethetünk, és nem kell aggódnom, hogy túl sokat beszélek, vagy éppen túl keveset, vagy hülyeséget mondok. Az életem rendszerint az elmarasztaló ítéletek árnyékában telik; A most megpróbálja a figyelmét rám irányítani, és sokkal reálisabban is lát, mint a többiek.

Azt mondom magamnak, hogy vegyem ezt észre. Emlékezzek rá. De a mai külsejével eltereli a figyelmemet minden egyébről.

A nemzeti park felé veszem az irányt, mert tudom, hogy ott vannak piknikpadok. Kettőnkre terveztem a pikniket és még akkor is, ha Ashley láthatóan a felét eszi meg az ételnek az étkezésekkor, remélem, A meg fogja találni a módját, hogy normális adagot fogyasszon. Vannak még mások is rajtunk kívül a parkban, de igyekszem elkerülni őket. Ez a nap legyen a miénk.

Kikapcsoltam a telefonomat. Nem akarom, hogy bármi zavarjon.

– Tetszik ez a hely – mondja nekem A.

– Ezelőtt nem voltál itt? – kérdezem.

Megrázza a fejét. Nem emlékszem rá. Bár lehetséges. Egy bizonyos pontnál az egész összerosódik. Eltelik egy csomó nap úgy, hogy igazán nem is figyelek. De most figyel, tudom jól. Rám mosolyog, ahogy leállítom az autót. Nézi, ahogy a csomagtartóhoz megyek, és látom, ahogy örül, amikor kiemelem a kosarat.

A kosárhoz egy takaró is tartozik, amit az asztalra borítok, mint egy térítőt mert, ha már egyszer válogathatunk, inkább ülök egy asztalhoz, mint le a földre. Előveszem a kaját, amit vásároltam kisebb dolgokat, mint pár zacskó chips, hozzá salsaszósz, sajt és kenyér, hummusok és olajbogyók.

– Te vegetáriánus vagy? – kérdezi A.

Bólintok.

– És miért döntöttél így?

De unom már ezt a kérdést! – A húsevők húsfogyasztására miért nem kérdeznek rá soha? – És mindig valami örültséget várnak válaszképpen. Úgyhogy, elhatároztam, tényleg hülyeséget fogok mondani.

Fapofával vágtam bele: Van egy elméletem. Amikor meghalunk, az összes állat, amit életünk folyamán megettünk, bosszút áll rajtunk, és ők fognak felfalni minket. Ha tehát húsevő vagy, a purgatóriumban egy darabig elrágódnak majd rajtad egykori áldozataid.

Mulatságos volt látni, ahogy Ashley tökéletes vonásai furcsa grimaszba torzultak. Komolyan? – kérdi.

Felnevettem. Dehogyan. Csak elegendem van már ebből a kérdésből. Azért vagyok vegetáriánus, mert szerintem helytelen dolog elpusztítani érző lényeket. És a természettel szemben is nagy kitolás.

– Való igaz felelte.

Ez nem hangzik túl meggyőzően.

Talán, később majd ő is belátja, vélem.

Aztán eszembe jut: *Mi ez az egész?*

Nem szabad hosszú távon gondolkodnom. Egy nap, majd egy újabb, és a rákövetkező. Talán.

Amikor a dolgok rosszra fordulnak Justinnal, felteszem magamnak a kérdést: Mi értelme van? – Miért tesszük ki magunkat mindennek? – Miért próbálunk egy párrá préselni két embert? – Vajon azok a dolgok, amiket

nyerünk ebben a kapcsolatban, nem érnek-e sokkal kevesebbet, mint amiket elveszítünk?

És most ugyanezeket a kérdéseket teszem fel A-val kapcsolatban. Kedélyesen elcsevegünk a kedvenc ételeinkről, meg a legjobb étkezésekről, amiben eddig részünk volt, továbbá a nem-szeretem ételekről is; ő kérdez, és én szívesen válaszolok, majd én kérdezem őt, és tetszenek a válaszai. Ha ez egy randi lenne, megállapítanám, hogy szuperül mennek a dolgok. De a lényem egy része kívülről figyeli az eseményeket, és egyre csak azt kérdezi: *Mi ez az egész? – És mégis mi értelme van?*

Miután ettünk, becsomagoltuk a maradékot, visszatettük a kosárban, és a kocsihoz vittük. Aztán anélkül, hogy megbeszéltük volna, mi legyen, elindultunk a fák közé. Nincsenek ösvények, a fák között taposva keressük a járható gyalogutak

Amikor így egyedül vagyunk, sétálunk és beszélgetünk, bennem újból megfogalmazódik a kérdés: *Mi ez az egész?* – Nem tudom megválaszolni, ezért azt mondom:

– Szeretném tudni, hogy mit akarsz tőlem.

A lány nem tűnik különösebben meglepettnek. Ha Justin lenne a helyében, tudom, hogy azonnal megkapnám tőle: „Mi ütött beléd?” De A magabiztosan rávágja.

– Szeretném, ha egy pár lennénk.

Mintha ez olyan egyszerű lenne. Képtelen vagyok nem a nehézséget látni benne. Hiszen naponta más és más testet ölt. Bármelyikükkel tudok társalogni, ez biztos. De amikor felmerül a vonzalom kérdése, amikor az érzéseimnek kell majd válaszolni tudom, hogy egyik nap működne a dolog, egy másikon viszont nem. Mint ahogyan, most sem működik közöttünk a kémia. Ennek a lánynak észre kell vennie ezt.

– Tudod jól, hogy ez nem lehetséges – mondom végül, és csodálkozom, milyen nyugodt a hangom. Mi nem lehetünk egy pár.

– Nem, nem tudom.

Hiábavaló igyekezet. Mintha egy gyerekek magyaráznék, aki még elhiszi, ha hangosan kimond valamit, attól az valóra válik. Bárcsak én is tudnék hinni ebben!

– Pedig muszáj elfogadnod a tényt – felelem erre. Barátkozhatunk, haverkodhatunk, de egy pár sosem leszünk.

– De miért nem?

– Hogy miért? – Ez már tényleg felbőszít. Mert egyik reggel majd az

ország túlsó felén ébredsz fel. Mert valahányszor találkozunk, úgy érzem, egy ismeretlennel randizom. Mert nem számíthatok rád igazán. És ettől függetlenül sem tudnám veled elképzelni. Így nem.

– Ezt meg hogy érted?

– Nekem ez így túl sok. Túl tökéletes vagy. El sem tudom képzelni veled... most.

– De ez nem én vagyok miért nem engem nézel?

Őt nézem, de a lányt látom.

– Mert nem látlak mögötte téged! – csattanok fel. És ott van nekem Justin is. Rá is tekintettel kell lennem.

– Nem, nem kell.

Nagyon mérges vagyok. Bármi van is Justin és köztem, azt mégsem lehet szempillantás alatt semmissé nyilvánítani.

– Ezt majd én eldöntöm, rendben? – Hány órát töltöttél a bőrében? – Tizennégyet, tizenötöt? – Mit tudtál meg róla ennyi idő alatt? – És rólam?

– Te nem szereted Justint, csupán sajnálatból vagy vele. Hidd el nekem, láttam már ilyet korábban is. De tudod, mi történik a lányokkal, akik az ilyen reményvesztett fickók mellett maradnak? – Ők is lecsúsznak velük együtt.

Nem akarom ezt tovább hallgatni. Nem tudsz rólam semmit.

– De tudom, hogyan működnek az ilyen kapcsolatok – mondja hangosan, határozottan. Tudom, milyen Justin. Fele annyit sem törődik veled, mint amennyit te törődsz vele és amennyit én törődök veled.

Ezt már meg sem hallom. Miért is kellene?

– Ebből elég! – Hagyd abba!

De nem tud leállni. Szerinted mi történne, ha ebben a testben találkozna velem? – Ha mindhárman elmennénk bulizni? – Odafigyelne rád? – Hiszen nem is törődik veled igazán. Szerintem sokkal jobb nő vagy, mint Ashley. De te elhiszed-e, hogy Justin ellen tudna neki állni? – Hogy nem használná ki a helyzetet?

– Justin nem olyan – felelem. Mert tényleg nem.

– Valóban? – Biztos vagy ebben?

– Rendben vágtam rá. Akkor most felhívom.

Nem tudom, miért teszem ezt, de megteszem. Előveszem a telefonom. Bekapcsolom. Hívom Justin.

– Halló szól bele.

– Szia! – Túl lelkes a hangom. Megpróbálom közömbösre venni. Nem

tudom, mit tervezteél ma estére, de itt van a városban az egyik barátom, és szeretném neked bemutatni. Esetleg együtt vacsorázhatnánk, hmm?

– Vacsora? – Miért, hány óra van most?

– Még csak kettő. Mit szólsz a hat órához? – A Clam Casinóban? – Én fizetek.

– Rendben. Egész jól hangzik.

– Nagyszerű! – Akkor ott találkozunk!

Letettem, mielőtt Justin kérdezősködhetett volna a barátomról. Még ki kell találnom addig egy sztorit.

– Most boldog vagy? – kérdeztem A-t.

– Nem is tudom felelte.

– Én sem. Mert most, hogy jobban belegondolok, elég nagy örültségnek tűnik.

– Mikor találkozunk Justinnal?

– Hatkor.

– Rendben – mondja erre. Addig pedig elmesélek neked magamról mindent, te meg cserébe elmesélsz nekem magadról mindent.

* * *

Mindent.

Ott kezdem, amikor megszülettem. Az apám üzleti úton volt, anyám pedig teljesen egyedül a kórházban. Tudta, hogy lánya fog születni. Egyszer apám néhány sör után elmesélte nekem, hogyan szólongatott a nevemen, miután megszülettem. Mintha hallanom kellett volna. Vagy mintha ott lett volna a szülőszobán, és hallotta volna anyámat.

Sokat költözködtünk, amikor még nagyon kicsi voltam, de erre alig emlékszem. Az első emlékem voltaképp az, hogy Lizával elbújunk a szüleink ágya alá. Emlékszem, hogy azt mondta, maradjak csendben. Emlékszem arra, hogy látom a lábukat, és hallom a hangjukat, ahogyan minket keresnek. De nem emlékszem, hogyan találtak ránk.

Emléktöredékeket adok át A-nak, bár nem tudom, mivé állnak össze. De azt látom, hogy ő felépít belőlük valamit egy történetet. Látom, ahogyan gondosan összeilleszti az elemeket.

Megkérdezem tőle, mikor tudatosult benne először, hogy más, mint a többiek. El– mondja, hogy négy-ötéves koráig azt hitte, ez a normális feltételezte, hogy mindenki naponta új szülőkkal, másik házban, és új

testben ébred. Mert amikor még kicsi vagy, az emberek hajlandóak nap, mint nap bevezetni téged a világba. Ha rosszul csinálsz valamit, megmutatják, hogyan kell. Ha valamiről nincs fogalmad, elmagyarázzák. Nem várják el tőled, hogy tisztában legyél mindennel.

– Egyáltalán nem volt bonyolult – mondja nekem. Nem gondoltam magamra sem fiúként, sem lányként. Azt hittem, egyik napon fiúnak kell lennem, más napokon meg lánynak. Csak a ruha volt más. Ami az első gondot okozta számomra, az a holnap fogalma. Mert egy idő múlva kezdtem észrevenni, hogy az emberek állandóan a holnapról beszélgetnek holnap ezt csináljuk, meg majd azt csináljuk. Együtt. És ha vitatkoztam ezen, furán néztek rám. Mindenki másnak létezett a másnap, amit együtt szándékoztak eltölteni. Kivéve engem. Azt mondtam, nem lesztek itt, mire azt felelték, dehogynem. Aztán másnap felébredek, és persze, hogy nincsenek ott. Az új szüleimnek pedig fogalmuk sem volt, miért vagyok annyira feldúlt.

Megpróbálom elképzelni, hogy keresztülmegyek mindezen, de nem igazán megy. Nem hiszem, hogy valaha is hozzá tudnék szokni ehhez.

A folytatja: Egy idő után felmerült bennem, hogy vagy az emberekkel van baj vagy velem. Vagy megjátsszék, hogy másnap is együtt leszünk, vagy én vagyok az, aki elmegy onnan.

– Megpróbáltál kitartani az igazad mellett? – kérdeztem.

– Biztosan. De már nem emlékszem rá. Említettem neked, hogy sírtam, és ellenkeztem. De amúgy is. Ki emlékszik arra, mi történt vele ötévesen?

Tudom, mire gondol. Én emlékszem rá, hogy anyám elvitt a nővéremmel együtt a cipőboltba mielőtt elkezdődött volna az ovi. Emlékszem, akkoriban tanultam meg: zöld lámpánál indulhatunk, pirosnál pedig meg kell állni. Kiszíneztem őket a füzetemben. A sárgánál a tanárunk kissé tanácstalan volt, hogyan is magyarázza meg a jelentését, míg végül abban maradtunk, tekintsünk rá úgy, mintha az is piros lenne.

– Emlékszem, milyen gyorsan megtanultam a betűket. Meg is leptem vele alaposan a tanáraimat. Aztán meg azon lepődhetek meg, hogy másnapra mindent elfelejtettem.

– Nem hiszem, hogy egy ötéves egyáltalán észrevenné, hogy kiesett egy nap az életéből.

– Talán.

Azon tűnődöm, kiknek a testét vette kölcsön egy-egy napra A? – Mit érezhették másnap? – Nathan üres tekintete ugrik be hirtelen. De leginkább

Justinon jár az eszem.

– Tudod, azóta is erről kérdezgetem Justint, arról a napról, amikor beleköltöztél – mondom. Bámulatos, hogy milyen hamis emlékképei maradtak! – Elfogadja, hogy a tengerparton voltunk, de arra már nem emlékszik, ami ott történt.

– Az ikrek közül James viselkedett így. Nem tűnt fel neki semmi. Amikor azonban megkérdeztem tőle, hogy sikerült a randija veled a kávézóban, semmire sem emlékezett. A Starbucks, mint helyszín beugrott neki, de az események már nem.

– Talán tőled függ, mire fognak emlékezni másnap.

– Ez már nekem is eszembe jutott. Bárcsak tudnám!

Egy darabig némán haladunk, aztán megállunk egy kötélhágcsó előtt. Nem bírom ki, hogy ne érintsem meg. A másik felén fogja meg, és a kezemért nyúl. De én elhúzódom, és körbejárom a fát.

– És mi a helyzet a szerelemmel? – kérdeztem. Voltál már valaha szerelmes?

Vagyis arra vagyok kíváncsi: Lehetséges ez egyáltalán?

– Nem tudom, hogy az volt-e feleli A. Itt-ott megtetszett valaki, és előfordult, hogy sajnáltam őket otthagyni. Aztán volt egy-két ember, akiket megpróbáltam utána felkutatni, de nem jött össze. Brennan viszont más eset volt.

A elhallgat. A fát nézi és a kötélhágcsót.

– Mesélg róla! – kérlelem.

– Egy évvel ezelőtt történt. Egy moziban dolgoztam, a srác meg eljött a városba az unokatesóját meglátogatni. Amikor popcornért ment, kicsit flörtöltünk, mert... mindketten éreztük a szikrát. Egyszerű kis mozi volt, előadások alatt nem is akadt dolgom. Brennan valószínűleg lemaradt a film második feléről, mert egyszer csak kisurrant hozzám dumálni. Én meg elmeséltem neki a film tartalmát, hogy meglegyen az alibije. Végül elkérte az e-mail címemet, én pedig létrehoztam egy új postafiókot magamnak.

– Ahogyan az én esetemben is világítottam rá. Szóval Nathan jobban értett ehhez, mint gondoltam.

– Pontosan. Még akkor este írt nekem, és csak másnap utazott haza Mainbe, ami igencsak kapóra jött nekem, hiszen így a kapcsolatunk online keretek között maradhatott. A moziban névvel ellátott kítűzőt kellett viselnünk, így aztán a keresztnévem adott volt, kitaláltam hozzá egy

vezetéknévet, és felállítottam egy hamis profilt az alteregóm képeivel. Úgy emlékszem, Iannek hívták.

Meglep, hogy A fiúként volt szerelmes egy másik fiúba. Talán mert egy lány hangján meséli el ezt a történetet. Vagy talán azért, mert feltételezem, hogy egy lány emlegeti a fiúbarátját. Tudom, hogy nem kellene fennakadnom ezen, mégis ilyen gondolatom támad.

Miután kifejezem a meglepetésemet, megkérdezi tőlem, hogy számít-e ez valamit. Azt – felelem neki, hogy nem. És amíg elmondja a történet többi részét megpróbálta online tartani vele a kapcsolatot, de a srác találkozni akart, A vis/ont tudta, hogy ez nem lehetséges, és szakított igyekszem meggyőzni magam, hogy *tényleg* nem számít. És úgy vélem, hogy neki valóban mindegy. Nekem azonban nem annyira.

A befejezi a történetet: Megfogadtam, hogy többé nem bonyolódok virtuális kapcsolatokba. Mi értelme, ha a végén nem fordul át valóságosba? – Nem adhatom meg ezt az esélyt senkinek, legfeljebb hamis reményt táplálhatok bennük.

– Na meg belebújhatsz a szerelmük bőrébe egy napra. De még az sem garantált jegyeztem meg.

– Úgy van. Viszont szeretném, ha nem felejtened el, hogy veled kivételt tettem. Téged nem akarlak megtéveszteni. Te vagy az első, akinek elmeséltem a történetemet.

Tudom, hogy ennél nagyobb bókot nem kaphattam volna A-tól. Mégis tudni szeretném, mivel érdemeltem ki ezt. Honnan tudja A, hogy én vagyok számára a megfelelő? – Miből jött rá?

– Fura, hogy azt hiszed, az emberek nem szoktak álprofilok mögé rejtőzni – mondom neki. Fogadni mernék, hogy ezt sokan megteszik, anélkül, hogy aztán valaha is felfednék az igazságot. És még csak nem is ébrednek minden nap másik testben.

Erre felkapja a fejét. Ezt meg hogy érted?

Alig két hete, hogy megismertelek, gondolom. Bárcsak le tudnám leplezni magam ilyen rövid idő alatt. De még ha A azt gondolja is, hogy megérdemlem, én távolról sem hiszem, ő megérdemelné. Nem a személye miatt egyik miatt sem. Hanem mert még nagyon korai.

Értem én, hogy A életében különleges szabályok vannak. De az én életemben is vannak szabályok.

Egyenesen a szemébe nézek. Nem vagyok dühös, és akarom is, hogy tudja, hogy nem vagyok dühös. De komolyan gondolom: Figyelj, teljes

őszinteséget azért ne várj tőlem. Azért mert te megbízol bennem, nekem még lehetnek fenntartásaim. A bizalmat ki kell érdemelni.

– Igazad van – mondja erre. Bár én látom rajta, hogy kissé csalódott.

– Örülök, hogy így gondolod nyugtázom. De most beszéljünk másról. Például arról az időszakról, amikor harmadikba jártál.

Nincs értelme folytatni ezt a témát. Külön-külön kell beszélnünk magunkról még egy ideig.

Persze kiderül, hogy annyira nem különbözünk egymástól. Mindketten félünk a tanároktól. Mindketten tévedtünk már el vidámparkban. A tesóinkkal gyerekkorunkban többször is keveredtünk hajtépős-fogkirúgós bonyodalmakba. Ugyanazokon a tévéműsorokon nőttünk fel, lévén egykorúak vagyunk. Csak, míg mindketten Hannah Montana testében és Hannah Montana életében szerettünk volna felébredni, A-nak tényleges esélye volt rá, hogy az álma valóra válhat.

Kérdezem az eddigi évekről és napokról: mire emlékszik? – Az eredmény akár a pillanatfelvételek sorozata apró történések folyton cserélődő arcokkal. Az első hó, az első Pixar film, az első gonosz háziállat, az első verekedés a suliban. És olyan dolgok is, amikről nem is gondoltam eddig, hogy számítanak a hálószobák mérete, a furcsa diéták, amikre a szülők a gyerekeiket fogják, a templomban éneklés, még akkor is, ha egyetlen dallamot vagy szót sem ismersz. Fellépő allergiák, betegségek, tanulási nehézségek, dadogás. Ezekkel együtt élni. Nap mint nap.

Megpróbálok lépést tartani vele. Megpróbálok előrukkolni az én első élményeimmel, az engem ért meglepetésekkel. De az övéihez képest valahogy nem tűnnek olyan nagy számnak.

A családról is beszélgetünk. Megkérdezi, hogy utálom-e az anyámat.

– Nem, dehogy – mondom neki. Szó sincs erről. Szerelem őt, de örülnék neki, ha jobban igyekezne. Ha nem adná fel még.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet. Hazamenni ugyanazokhoz a szülőkhöz minden nap.

– Nincs senki, aki nála jobban fel tudna dühíteni, viszont nála jobban nem tud szeretni senki. Tudom, hogy ennek így nincs sok értelme, de ez van. Naponta okoz nekem csalódást azzal, hogy csak ül ott. De azt is tudom, hogy bármit megtenne értem, ha kell.

Furcsa ezt hangosan kimondani. Sohasem mondtam még anyámnak, de még csak nem is gondoltam erre a jelenlétében. De talán kellene. Nem

tudom.

Bár félek a választól, megkérdezem A-tól, hogy itt él-e a környéken, vagy távolabbra is képes eljutni. Más szóval tudni akarom, mi lesz, ha egy nap olyan messze ébred, teszem fel egy másik kontinensen, hogy nem tudunk találkozni.

– Ez nem így működik – mondja nekem. Őszintén szólva, nem tudom, miért van ez így, de sohasem ébredtem még távol attól a helytől, ahol előző nap elaludtam. Mintha egy módszer szerint működne csak épp még nem jöttem rá, mi az. Egyszer megpróbáltam kimatekozni a testek közötti távolságok alapján. Hátha rábukkanok valami szabályszerűsége. De abszolút zagyvaság lett a végeredmény. Véletlenszerű, de korlátozott módon.

– Szóval, nem fogsz innen elmenni? – kérdezem.

– Úgy nem, hogy egész máshol ébredek. De ha a test, amiben vagyok elutazik valahova akkor én is megyek vele. És akkor az lesz az új kiindulási pontom. Így kerültem ide, Marylandbe is. Az a lány tanulmányi kiránduláson volt Washington, D. C.-ben, de a csoportjuk csak egy olcsó helyen tudott megszállni a városon kívül. Másnap reggel pedig már nem Minnesotában ébredtem. Még mindig Bethesdában voltam.

– Nos, akkor mostanában inkább ne menj semmilyen tanulmányi kirándulásra, rendben? – Tréfára veszem a dolgot, pedig nagyon is komolyan gondolom.

– Igenis nincsenek tanulmányi kirándulások vágja rá. Aztán az én utazásaimról kérdez, mire elmondom neki, hogy amióta letelepedtünk Marylandben, igazából nem jártam semerre. Még Washington, D. C. is messze van nekünk. A szüleim ki sem mozdulnak innen.

Megkérdezi, hová szeretnék menni. Azt – felelem, Párizsba. Ami elég ostobán hangzik, mivel szinte minden nő oda vágyik.

– Én is mindig oda szerettem volna eljutni – mondja A.

– És Londonba.

– És Görögországba!

– És Amszterdamba.

– Igen, Amszterdamba.

Körbesétáljuk az erdőt, miközben megtervezzük, hová is utazzunk a világban. Egyik fát hagyjuk el a másik után

– mintha eddigi életünk éveit elevenednének meg bennük. Visszatérünk az autóhoz és még több chipszet és olajbogyót veszünk magunkhoz. Aztán

kicsivel messzebb sétálunk, és közben beszélgetünk tovább. Már nem tudom, hány történet kering körülöttünk de csak jönnek és jönnek, felelgetnek egymásnak, egyikből fakad a másik.

Még sohasem beszélgettem így senkivel, gondolom. Aztán rájövök, hogy A hasonlóképp fejezte ki magát. Te vagy az első, akinek ezt elmondtam.

Igen, A az első, akinek elmondtam a történeteim nagy részét. Mert ő az első, aki végighallgatott, figyelt és őszinte érdeklődést mutatott.

Ami lehet, hogy nem fair Justinnal szemben. Mert hányszor próbáltam meg elmesélni ezeket Justinnak?

Csak a parton. És csak azon a napon.

Justinra gondolva eszembe jut a hülye vacsorameghívás. Így pillantást vetek a telefonomra és látom, hogy már órák teltek el azóta. Negyed hat van.

Nem maradt idő lemondani.

Jobb lesz, ha indulunk – mondom A-nak. Ne várakoztassuk meg Justint.

Egyikünk sem akarja már ezt. Inkább itt maradnánk.

Úgy érzem, hibát követek el.

Úgy érzem, épp egy nagy hibát készülünk elkövetni.

Tizenharmadik fejezet

Megpróbál beszélgetni velem az úton, és én is megpróbálok válaszolgatni, de azt hiszem, mindketten belemerülünk abba, amit épp tenni készülünk. Szörnyű, hogy így be akarjuk csapni Justint. És még szörnyűbb, hogy majd' belepusztulok, hogy megtudjam, miként fog reagálni. Azt viszont nem igazán tudom, mit várjak el tőle. Ha ráhajt Ashley-re, nem lesz igazam, de gazdagabb leszek egy tapasztalattal, amit másképpen nem tudnék megszerezni. Ha pedig mégsem hajt rá Ashley-re, akkor igazam lesz, ám bebizonyosodik, mekkora hülyeséget csináltam.

Úgy látszik hamar hozzászoktam Ashley káprázatos külsejéhez, mert megdöbrent, milyen reakciót vált ki a megjelenése a Clam Casinóban. Chrissy B üdvözlö minket, aki a sulinkba járt. Tavalý végzett, és zenei karrierről álmodozott. Akkor jár hozzá a legközelebb, valahányszor egy vendég megrendeli a *Happy Clamday to You* specialitást, mire neki és a személyzet többi tagjának el kell énekelniük a *Happy Clamday* dalt, míg valaki elfúj egy üres kagylóhéjra állított gyertyát. Szóval elég morbid hely, de a kaja jó.

Chrissy B vetett egy pillantást Ashley-re, és varázsütésre a teljes figyelme a lány felé fordult. Sohasem láttam még, hogy ilyen gondosan és magabiztosan nyújtotta volna át az étlapot. Mintha ott sem lennék, addig észre sem veszek, míg rá nem köszönök, és megkérdezem tőle, vajon befutott-e már Justin. Chrissy B határozottan bosszúsnak látszik, amiért válaszolnia kell nekem. Amikor nemmel felel, kijelentem, hogy várunk még. Justin ugyanis nem szereti, ha előbb leülök, mint ő szerintem azért,

mert akkor maradnunk kell, és szokásához híven nem gondolhatja meg magát.

Amíg várunk rá, észreveszem, hogy bámulják az emberek Ashley-t. Ha A észre is veszi, a lány megőrzi a nyugalmát. De nekem akkor sem tetszik. Néhány fickó, annyira mohón, olyan nyíltan bámulja milyen jogon teszik ezt? – A nők közül páran imádják ezt, míg mások vérig vannak sértve tőle. Bármit érezzenek is, kimutatják. Ashley helyében úgy érezném magam, mint egy befőttesüvegbe zárt pillangó.

Justin körülbelül tíz perccel utánunk érkezik, azaz csupán öt perccel később.

Először engem vesz észre, és elindul felénk. Ahogy meglátja Ashley-t, megtorpan. A többi pasihoz képest nem jön belőle azonnal elő a ragadozó. Viszont padlót fog. Totál padlót fog.

Szia – mondom. Kínos a helyzet, mert általában csókkal köszöntjük egymást De A előtt nem akarom. Ashley – mondom, ő Justin. Justin, ő Ashley.

Ashley kézfogásra nyújtja a kezét pedig ez egyáltalán nem jellemző rá -, én meg majdnem felnevetek az idegességtől. Justinnal kezét ráznak. Közben a pasim alaposan végignézi a barátnőmön.

Kövessetek az asztalotokhoz! – csicsergi Chrissy B, mintha végre jelenése lenne egy amatőr színtársulat színpadán.

Ahogy áthaladunk, még többen megbámulnak minket. Ha meg kellene tippelniük, közülünk kik alkotnak egy párt, biztos, hogy Ashley és Justin lenne a nyerő. Én itt csupán a felesleges harmadik vagyok.

Nem tudom, mit – mondjak vagy tegyek. Fogalmam sincs, mit is – mondjak Ashley-ről Justinnak. És most, hogy itt vagyunk, már nem akarom, hogy összehaverkodjanak. Nem akarom, hogy Justin beleessen ebbe a lányba. Hogy úgy nézzen rá, ahogyan rám soha. Nem akarom, hogy így alázzanak meg.

Szóval szólalt meg Justin, amint Chrissy B szétterítette az étlapokat, aztán magunkra hagyott minket, hadd válasszunk. Honnan ismeritek egymást?

Nem jut más eszembe, csak az igazság, amit nyilvánvalóan nem lehet elmondani.

A viszont nem habozik: Ó, ez egy vicces történet! – mondja olyan hangon, mint aki erről már meggyőződött, és körülbelül tíz másodperc alatt minket is meg fog győzni. Az én anyukám és az övé a legjobb

barátok voltak a középiskolában. Aztán mi elköltöztünk, amikor nyolcéves voltam. Az anyám ki nem állhatta a hideget, úgyhogy elmentünk L. A.-be. Az apám a filmiparban dolgozott, anya pedig könyvtáros lett a belvárosi könyvtárban. Nem hittem, hogy hatással lesz rám a környezet, de mégis ez történt. Tízéves koromban, azt mondtam a mamámnak, hogy reklámokban akarok szerepelni nem színésznő akartam lenni, hanem reklámokban feltűnni! – És attól kezdve kaptam néhány kisebb szerepet, aztán beválogattak különféle tévéműsorokba, sorozatokba. Eddig semmi különös, de pár lépéssel mindig előrébb vagyok. Na, és pár évente anyukámmal ellátogatunk ide, hogy találkozzunk a rokonokkal meg a régi barátokkal. Rhiannonnal rendszeresen összefutunk, de mostat útban kimaradt néhány alkalom, ugye? – Három vagy négy éve nem láttuk egymást?

– Igen – mondom, mert éreztem, hogy mondanom kell valamit. Azt hiszem, három éve.

A remekül lódított. És láthatóan ráhajtott Justinra. Látom ám, ahogyan a lábát Justinéhoz dörzsöli. Ő nem viszonozza, de nem is húzódik el tőle.

Ez nem lehet igaz, – mondom magamban.

Tudtam, hogy nem versenyezhetek Ashley-vel. Mit tettem? – Kiszúrtam magammal.

Nem is vádolhatok mást, csakis magamat.

– Melyik műsorban lehet téged megnézni? – kérdezi Justin.

Erre Ashley elkezd arról hadoválni, hogy holttest volt egy orvosi oknyomozó műsorban, egy realityben pedig a bulizok között szerepelt. És ami az elképesztő simán elhiszem neki. Elképzelem kiterítve a halottkém asztalán, vagy ahogy tréfálkozik és iszogat egy D kategóriás hírességgel.

– De L. A. álnok és hamis hely vallja be Ashley, miután végzett a beszámolójával. Ezért örülök, hogy igazi barátaim is vannak, mint Rhiannon.

Megszorítja a kezemet. Megnyugtatónak találom.

Megérkezik a vacsoránk, Ashley elkezd különböző fickókról beszélni, beleértve Jaké Gyllenhaalt, akivel egy vidéki kastélyszállóban futott össze. Ahogy erről a találkozásról beszél, állandóan megérinti Justin kezét. Ezt nem találom megnyugtatónak.

Szerencsére Justin elhúzódik, és visszatér a homártekercséhez. Megkérdem Ashley-t, hogy vannak a szülei. Maradékalan választ ad. Justin nem mutat túlzott érdeklődést a szülők iránt, ami nem is baj.

Aztán végzünk az evéssel, Justin kezei újból szabadok, mire Ashley újult erővel dobja be magát. Védekezőén Justin kezéért nyúlok. Mintha csak a homártekerccset fognám. Nem rázza le a kezemet, de értetlenül nézi, mit is csinálok. Megpróbálom hozzáérinteni a lábam az övéhez, de rossz szögben vagyok. Úgy tűnik, mintha az asztal alól szednék fel egy lepottyant szalvétát.

– Minden rendben van itt? – áll meg fontoskodva az asztalunknál Chrissy B, és majd' felfalja Ashley-t a szemeivel.

– Minden oké! – dorombolja a lány.

Ki vagy te? – morfondírozok.

Chrissy B boldogan elüget.

A számlát akarom kérni. Véget akarok vetni ennek az egésznek. Justin nem néz rám. Nem lát engem. Nem kapja meg a vészjelzéseimet.

Meg kell nyugodnom. Ha túl rámenősnek vagy akár érzelgősnek tűnök, az csak jobb színben fogja láttatni Ashley-t.

– Kimegyek a mosdóba jelentem be. Megérintem Justin karját. Erre rám néz, a pillantása azt mondja: Nincs szükséged az engedélyemre, hogy a mosdóba menj, Rhiannon.

Nem is kell pisilnem. Viszont szembe kell néznem a tükörképemmel, hogy rájöjjek, mit is akarok igazán. Legszívesebben vizet fröcskölnék az arcomra, hogy magamhoz térjek... de félek, hogy valaki bejön és meglátja, mit csinálok, úgyhogy tovább bámulom a tükörképemet. Látok egy lányt, aki nem csúnya ugyan, de sohasem fog úgy kinézni, mint Ashley. Látom a lányt, akihez Justin már hozzászokott. Látok egy lányt, aki egy cseppet sem izgalmas, és aki arra bátorítja a barátját, hogy keressen magának egy jobb csajt.

Annyira hülye vagyok. Annyira, de annyira hülye.

Azért meg különösen hülye, mert kettesben hagyom őket.

Kezet mosok, jöllehet nem értem hozzá semmihez. Aztán visszanyomakodok az asztalunkhoz. Látom rajtuk, hogy elmélyülten beszélgetnek. Valami történik.

Közbelépek. Vissza sem ülök melléjük, ott állok, és azt mondom A-nak: Ebből elég. Fejezd be!

– Nem is csinálok semmit! – üvölti Justin. De én látom rajta a bűntudatot. A barátnőd az, aki nem tud uralkodni magán.

– Elég volt, nem akarom hajtogatnom mindkettőjüknek.

– Rendben van – mondja Ashley. És sajnálom.

– Sajnálhatod is! – kiabálja Justin. Jézusom. Én nem tudom, hogy mennek a dolgok nálatok Kaliforniában, de itt nem viselkedhetsz így.

Teljesen kikelt magából. Szeretném tudni, mi történt. Aztán inkább nem akarok tudni róla.

– Mennem kell – mondja. Azután, legnagyobb meglepetésemre megcsókol. Szeretném azt hinni, hogy ez nekem szól, de nem. Tudom, hogy Ashley-nek szól.

Így már nem akarom.

– Kösz, kicsim – mondja. Holnap találkozunk.

Ennyi volt. Vissza se néz. Még azután is bámulok utána, hogy eltűnt.

Ezt mind én tettem. Csak magamnak köszönhetem. Felállítottam a csapdát, aztán jól belesétáltam.

Ashley-re nézek, ahogy visszaülök. Úgy fest, mint aki szemtanúja volt egy autóbalesetnek. Vagy talán ő maga volt a vezető.

– Sajnálom – mondja újból.

– Az én hibám – mondom. Tudnom kellett volna. Mondtam neked, hogy te ezt nem érted. Nem érthetsz meg minket.

A pincérnő visszajön, és megkérdezi, kérünk-e desszertet. Nemmel felelek, és csak a számlát szeretném. Már ott van nála.

– Majd én – mondja A.

– Nem is a te pénzed jegyzem meg. Én fizetek.

SMS-ezek Justinnak, és bocsánatot kérek tőle. Megígérem, hogy amint hazaérek, felhívom. Azt kívánom, bárcsak korábban lelépett volna Ashley. Legyen már vége ennek a napnak! – Hálát érzek, amiért A holnap egy másik testben fog ébredni. Hálás vagyok, hogy soha többé nem kell látnom Ashley-t.

Csakis úgy tudok továbbra is ragaszkodni A-hoz, hogy gondolatban leválasztom Ashley-től, és mindarról, ami az étteremben történt. De még úgy is kárt okoztunk. Bár A bántott engem... mégis hagyta, hogy bántsam magam. Ami majdnem ugyanaz.

Amikor visszaérünk az autómhoz, újból elmondja, mennyire sajnálja. Már értem, miért bosszantja fel Justint, amikor ezt hajtogatom neki.

Egy idő után feladja. Rájön, hogy azt szeretném, ha csendben maradna.

Végül odaérünk a házához.

– Nagyon jól éreztem magam – mondja. Egészen addig.

– Igen visszhangzom. Addig.

– Justinnal minden rendben lesz. Biztosra veszem, hogy ezt az őrült kaliforniai tyúkot látja bennem. Ne aggódj emiatt!

Értelmetlen. Értelmetlen, amit mond.

– Majd beszélünk – mondja még.

Ha egyenesen idejöttünk volna az erdőből, vajon mi történne most? – Vajon megcsókolnám, annak ellenére, hogy ő Ashley? – Vajon akkor is legyőzhetetlennek éreznénk magunkat?

Igen, majd beszélünk ismétlem. Bár fogalmam sincs, milyen mondanivalónk lenne egymás számára.

Nem tudok most A miatt aggódni.

Vissza kell kapnom Justint.

Tizennegyedik fejezet

Nem várom meg, míg hazaérek. Miután elhajtok Ashley házától, befordulok néhány sarkon, majd lehúzódok az út szélére, és felhívom Justint.

Mivel nem válaszolt az SMS-emre, aggódok, hogy majd nem veszi fel. De felvette.

– Mi a helyzet? – mondja. A háttérben hangosan szól a tévé.

– Igazán sajnálom – mondom.

– Nem a te hibád. Fogalmam sincs, hol szedted össze ezt a fekete lotyót, de hadd áruljam el neked, hogy egyáltalán nem a barátod. Egy kicsit sem az.

– Tudom. És hülye voltam, hogy téged is belekevertelek. Egyedül kellett volna megoldanom.

– Magán kívül volt. Teljesen.

– Azt feltételezte, kikezdhet veled.

– Ez nem mentség. Komolyan. Micsoda egy ribanc.

Nem is ő volt, szerettem volna mondani. Nem is vele találkoztál.

– Reggel látjuk egymást – mondja Justin. Ami nála azt jelenti, hogy lezárta a témát.

Igen, reggel – mondom neki. És bocs megint.

– Elég. Minden rendben.

Nem, nincsen.

* * *

Azon töprengök, talán nem egyedül Ashley életét rabolták el. Lehet, hogy már az enyémet is. Talán a valódi dolgokra kellene koncentrálnom, nem pedig fantáziálnom. Még akkor is, ha A tényleg létezik, nem lehet mindig mellettem. Justin az, aki mindig velem van.

Aggódok, hogy Justin dühös lesz rám a történetek miatt, de nem, mert egyértelműen Ashley-re fúj. Amikor osztályfőnöki előtt belebotlunk a barátainkba a folyosón, alig várja, hogy beszámoljon nekik mindenről.

– Rhiannonnak van ez a ribanc kaliforniai barátnője, aki tegnap este teljesen rám kattant. Pedig Rhiannon is ott volt! – Ez durva. Nagyon jó csaj, és alig tudta levenni rólam a kezét. Végül azt mondtam neki: „Mégis mit művelsz?” És Rhiannon azonnal közbelépett, és elküldte a francba. Esküszöm, teljesen kivetkőzött magából az a tyúk.

– Haver! – mondja Steven.

– Igen. Erről beszélek.

Én tudom, hogy a pasik így beszélnek. És az is tudom, hogy ebből az egészből azt akarja kihozni, hogy ő engem választott. Mégis úgy fest a dolog, hogy Justin dicsekszik ezzel a sztorival. Mintha az lenne a lényeg, hogy az a dögös ribanc le akart feküdni velem.

Nem akarok mondani semmit, legyen minél előbb vége a beszámolóknak. De Rebecca nem hagyja annyiban, rászáll Justinra.

– Miből gondolod, hogy ribi volt? – kérdezi. Mi van, ha csak szeret flörtölni?

– Ne fárasszál már, Rebecca! – tört ki Justin. Ott sem voltál. Nem láttad azt a fekete lotyót akció közben... pedig elképesztő volt.

– Most meg fekete lotyó? – Igazán, Justin? – Nem akarom, hogy rám nézzen, mégis felém fordul. Elmeséled nekünk, mi is történt valójában?

– Justinnak igaza van – mondom. A barátnőm teljesen kivetkőzött önmagából.

Rebecca most már nem csak Justinra mérges, hanem bennem is csalódott.

– Ez olyan édes, Rhiannon. De tényleg.

Justin rászzegezi a tekintetét. Rebecca, te ott sem voltál. És képzeld, bárkit nevezhetek fekete lotyónak, aki fekete, és úgy viselkedik, mint egy lotyó. Ezek tények.

– Duma! – Fekete, na és? – Ennek semmi jelentősége a sztoridban, te seggfej! – És fogadni mernék, ha a saját szemszögéből mondaná el a történetet, bebizonyosodna, hogy nem is lotyó.

– És az rendben van, hogy minden előzmény nélkül leseggfejezel engem?

– Egy, én már évek óta seggfejnek nevezlek. Kettő, felhívom a figyelmedet, hogy nem fehér seggfejnek neveztelek el, mert, bár biztos vagyok benne, hogy fehér emberként feljogosítva érzed magad sok mindenre, én inkább kihagyom ezt a megkülönböztető jelzőt, egy másik kedvéért, miszerint univerzális seggfej vagy.

– Jó, rendben szólok közbe. Kifejtettétek a véleményeteket. Elég volt!

– Igen, ember – mondja Bennek Justin. Állítsd le a barátnődet, oké?

Tudom, hogy ezt azért – mondja, hogy ha lehet, még dühösebbé tegye Rebeccát.

– Pedig igaza van szólal meg Ben. Egy igazi seggfej vagy.

Rosszul érzem magam, mert Justinra ösztűz zúdul, és meg ha rosszul fejezte is ki magát, a történet, amit elment, igaz. Mert Ashley valóban ráhajtott. És bár az én beleegyezésemmel tette, Justin mit sem tudott erről. Abban a hiszemben van, hogy az egyik barátnőm megpróbálta lenyúlni tőlem ezért az ő szemében Ashley valóban egy ribanc. Kétség nélkül.

– Ha nem váltotok témát most azonnal, akkorát fíngok, amekkorát ebben a suliban még soha senki – szólal meg Steve. Én figyelmeztettelek benneteket.

Rebecca erre meghátrál, illetve úgy tesz. Abból, ahogyan rám néz, leszűröm, hogy csak elhalasztja a vitát.

Rajzórán egyenesen odajön hozzám.

– Miért hagyod, hogy Justin így beszéljen? – Hogy vagy képes csak ülni ott, és nézni, ahogy mindenkit megaláz?

– Rebecca, meg kell értened...

– Nem. Ne véd már megint! – Én nem tudom, ki ez a kaliforniai barátnőd, de inkább őt kellene megvédened. Mert ha te is csak egy közönséges fekete ribancot látsz benne, akkor talán nem olyan barátnő vagy, mint amilyennek mutatod magad.

Várjunk csak. Mi van? – Min veszekszünk?

– Rebecca, miért vagy dühös? – Nem értem, min húztad fel magad.

– Azért dühöngök, mert a legjobb barátnőm egy seggfejjel jár. És nem számít, hányszor hozakodom elő ezzel, ő úgy néz rám, mintha azt mondanám, hogy a Föld kerek, ő pedig folyton azt bizonygatja, hogy nem

is, mert lapos.

– Nem Justin volt a hibás erősködöm. A csaj megpróbálta csapdába csalni. Justin joggal volt mérges.

– Ó, jaj milyen nehéz is lehetett, hogy kikezdett vele egy dögös csaj. Nem is tudom, hogyan volt képes elviselni ezt a csapást. Szegény pára!

– Nem erről van szó. Semmiképp sem mondhatok többet.

– Pedig Justin verziójában erről volt szó. Tudod, a fajgyűlölő, szexista verzióban, amit előadott nekünk a folyosón. Vagy talán észre sem vetted azokat a részeket?

– De igen, csak... nem jellemző rá. Akkor éppen dühös volt.

– Ó, tehát ha valaki ideges, akkor már bármit mondhat? – Ha olimpiai versenyszámot rendeznének a párkapcsolat miatti önfeladásból, te toronymagasan megnyernéd.

Utálom, amikor Rebecca arra használja az eszét, hogy eltorzítson dolgokat velem kapcsolatban, hogy aztán még idiótábbnak érezzem magam.

– Voltaképp mi a problémád velem és Justinnal? – kérdezek rá. Pontosan micsoda? – Nem arról van szó, hogy megütne engem. Nem bántalmaz. Nem is csal meg. Miért nem tudod egyszerűen csak elfogadni, hogy én mást látok benne, mint te? – És talán azért nem látod benne a jót, mert folyton lekezeled és szemétkedsz vele.

– Szóval még én vagyok a szemét. Nagyszerű. Akkor viszont te, kis barátom, te vagy a megfélemlített lány. „Nem ver meg. Nem bántalmaz. Nem csal meg.” Hallod te magadat, hogy miket beszélsz? – Mert ha neked ezek a minimum elvárásaid egy kapcsolatban hé, hiszen nem is vert még eddig agyba-főbe! – -, akkor én bizony nagyon aggódom miattad. És az is lehet, hogy te ezeket néhányszor már felhasználtad önigazolásul. „Ó, most nagyon rossz, Justin szörnyen viselkedik velem... de legalább nem üt meg.” Legyen már több önbecsülésed, rendben?

Épp a rajzóra közepén járunk. A feladat: le kell rajzolnunk egy alvó teknősbékát, amit Mr. K hozott be az osztályba. És a többiek valószínűleg mindent hallanak a beszélgetésünkből.

Nem beszélhetnék meg ezt máskor? – kérdezem. Ahogy kimondom, szinte könnyörgésnek hat.

Rebecca felsóhajt. Nem is tudom, miért vesződöm ezzel. Aztán megrázza a fejét, és helyesbít. Nem is, mert tudom. Mert te a barátom vagy, Rhiannon. És mert rosszul vagyok attól, ahogy végignézem, hogyan

fordulsz ki teljesen ■ magadból, csak hogy megfelelj Justinnak. Figyelj, tudom, hogy most süket fülekre találunk nálad a szavaim, de egy napon még a hasznát veszed. Segíthetnek. Ezért mondtam ci neked mindezt. Amikor szükséged lesz rá, ott lesznek neked a szavak, és itt leszek majd neked én.

Tökéletesen sikerült Rebecca mondanivalója. Túlságosan is. El akarom mondani neki, hogy van már egy életvezetési tanácsadóm, és nincs szükségem még egyre. Meg akarom mondani neki, hogy szemmel láthatóan örömet leli benne, hogy szenvedni lát engem, mert így én vagyok a páciens, ő pedig lehet mellettem az ápolónő, az orvos vagy maga az őrangyalom. Egy részem értékeli ezt, de javarészt neheztelek rá.

Visszatér a rajzához, én meg az enyémhez. A teknősbéka felébred, és megpróbál elfutni. Mr. K elkapja, valahányszor szökni próbál. Először még nevetünk rajta, de sokadszorra már bosszantó.

Amikor iskola után Justinnal lógok, említést sem tesz Ashley-ről vagy Rebeccáról. Elmegyünk hozzájuk, és videojátékkal üjtük el az időt már az elején veszíték, ezért meg kell várnom, míg befejezi a kört. Akkor aztán elindul a keze rajtam, szerelmeskedni kezdünk, és anélkül, hogy beszélne róla, tudom, hogy ma délután a beteljesülésig megyünk. Megpróbálok ráhangolódni, de folyton az jár a fejemben, hogy talán azt szeretné, ha másmilyen testem lenne például, mint Ashley-é. Majd amikor már meztelenek vagyunk, és alaposan belemelegedünk a témába, felötlik bennem: mi lenne, ha én Justin testében lennék, és Ashley-vel szexelnék. Tetszene? – Szeretném? – Nem tudtam elképzelni. Ezért aztán az ellenkezőjéről töprengem és ha A lenne most Justin testében? – Ha A volna most bennem, az ő testét borítaná izzadság, és ő csókolna? – Tudom, hogy egészen más érzés lenne. Tudom, hogy A sokkal többször nézne rám. Jobban rám hangolódna. Én is jobban érezném az ő jelenlétét. Nagyon hülye érzés volt ilyen dolgokon morfondírozni. A-t képzelni Justin helyébe. Mintha gondolatban megcsalnám Justint, még akkor is, ha vele vagyok.

És már vége is, még mielőtt beindultam volna. Justin megkérdezi tőlem, hogy folytassuk-e, de azt mondom neki, hogy miattam nem kell, rendben vagyok. Jól érzem magam. Mondhatni, nagyszerűen.

Tizenötödik fejezet

Megnézem az e-mailjeimet, mielőtt aludni térnék aznap este. Nincs üzenet Justintól. Rebeccától sem érkezett. Csak A-tól valami.

Újra látnom kell téged.

A

Azon töprengek, vajon kinek a testében van most éppen A. Elgondolkodom, vajon aludnék-e vele. Azon töprengek, hogy talán nem is kellene erre gondolnom. Azon töprengek, hogy mi a francot is csinállok.

Nem válaszolok. Látni akarom A-t természetesen.

Bár még mindig nem látom világosan, mi értelme van.

Justin szörnyű hangulatban van, amikor reggel összefutunk. Egy újabb távkioktatás az apjától. Egy újabb dolgozat a suliban, amire nem készült. És ez is csak egy olyan nap, amikor nem akar itt lenni.

Megpróbálok lecövekelni az oldalán. Panaszodom a ma délelőtti esedékes töridogám miatt. Elmondom neki, hogy sokkal jobb volt vele lógni tegnap, mint a tanulás. Azt viszont már nem – mondom el, hogy miután hazaértem, nekiálltam tanulni.

Rohadtul utálok ezt a helyet – mondja nekem. Emlékeztetnem kell magamat, hogy nem vagyok a hely része. Nem rólam van szó.

Nehéz támogatónak lenni, ha fogalmad sincs, miben támogasd a

másikat. Nehéz valakinek a rendelkezésére állni, ha az illetőt meg sem találod.

Mondom neki, hogy ebédnél majd találkozunk. Nem reagál. Miért is tenné? – Én csak a nyilvánvalót közlöm vele. Mindketten tudjuk, hogyan alakul a napunk.

Ülök az óráimon. Beszélek a barátaimmal, és akikkel jóban vagyok. Én alig vagyok tudatában a saját életemnek.

Spanyolórán hallgatom, ahogy a többiek Madrid szépségeiről beszélgetnek. Rajzórán már arra sincs erőm, hogy felemeljem az ecsetet.

Amikor matekra indulok, hirtelen feltámad bennem valami. Mintha megszólalna egy riasztó. Így ahelyett, hogy bemennék a tanterembe, visszanezék a folyosóra, és látom, hogy valaki figyel. Azon nyomban tudom, hogy A visszatért. A itt van.

Látom a szemében. Ez a srác itt az arcába hulló fürtjeivel, pólóban és farmerban bárki lehetne. De azok a szemek, az a tekintet nem lehet másé, csak A-é.

Ott is hagyom az osztályt, meg a nap további részét. Körülöttem mindenki rohan, hogy a második csengetésre beérjen a terembe. A srác nem. Én sem. Mi ketten maradunk.

Mi ketten. Nem kellene így gondolnom magunkra, hogy *mi*. De hát így érzek. Itt a folyosón, mielőtt egy szót is szólnánk egymáshoz, már kialakult az intimitás kettőnk között.

Nem tudom, hogy igazán akarom-e ezt, de úgy tűnik, nem is számít, hogy én mit szeretnék. Túllép rajtam.

Megkezdődnek a tanórák, magunkra maradtunk. Gondolatban feltérképeztem, merre lehet most Justin, és megállapítom: nincs a közelben.

Biztonságban vagyunk. Hogy mitől, nem tudom.

– Szia – mondom.

– Szia – mondja.

– Gondoltam, hogy eljössz.

– Haragszol?

– Nem, nem haragszom – felelem. Habár a mulasztott óráim száma igencsak megugrott az utóbbi időben miattad.

Elmosolyodik. Igen, ezt mások is így gondolják.

– Ma mi a neved? – kérdezem.

– A. Neked, mindig az.

– Rendben – mondom.

És ez működik is. Így, hogy nem tudom, hogy hívják ezt a srácot, A-t képzelem bele.

Szóba se kerül, hogy lelépjünk. Töriből dogám lesz, és a dolgok Justin és köztem így is rosszul állnak, nem hiányzik, hogy most eltűnjek a suliból, aztán meg hazudjak róla. A matekórát még ellóghatom, de ez minden.

Olyan fura végigsétálni vele a folyosókon. Aggódok, nehogy összefussunk valakivel. Azt hiszem, úgy kellene tennünk, mintha ezt az új tanulót vezetném körbe a suliban.

Justin órán van? – kérdezi, ahogy elérünk az angol szaktantermekhez.

– Igen. Már ha ahhoz volt kedve.

Nem akarok a folyosón maradni. Bevezetem az egyik angolos terembe, ahol leülünk hátul, úgy, hogy senki se lásson meg minket az ajtóból.

Furcsa a padokban ülni. Így nehéz lesz egymás szemébe nézni. De megtaláljuk a módját, megfordulunk.

– Honnan tudad, hogy én vagyok az? – kérdezi A.

– Onnan, ahogyan rám néztél. Nem is lehetett volna másvalaki.

Vette a lapot. Nem is tudtam, hogy a kezem arra vár, hogy kézbe vegyék, amíg A érte nem nyúl. Ezek a kezek annyira különböznek Ashley-étől és Nathanétól. Még Justinétől is, pedig termetre megegyeznek. Másképp fogja a kezemet.

– Sajnálom, ami a múltkor történt – mondja.

Nem akarok újból visszatérni rá. Annyit mondok csak: Én is hibás vagyok. Nem kellett volna odahívnom Justint.

– Mit mondott utána?

Őszinteség. Érzem, hogy őszintének kell lennem hozzá.

– Egyre csak fekete szukaként emleget.

A vág egy grimaszt. Kedves tőle.

Újból érzem a késztetést, hogy megvédjem Justint. Szerintem megérezhette, hogy csapdába akarjuk csalni. Nem is tudom. De sejtette, hogy valami átverés lehet.

– Ezért sikerült átmennie a teszten.

Nem fogja feladni. A mód, ahogyan folyton lehúzza előttem Justint, pont Justin viselkedését juttatja az eszembe.

Elhúzó a kezemet. Ez így nem fair ám.

– Sajnálom.

Bocs. Sajnálja. Sajnálom. Mindketten nagyon sajnáljuk.

– Mihez kezdesz most? – kérdezi.

Az a pillantás megint. Azok a szemek. Nincs bennük semmi bocsánatkérés. Hanem sóvárgás.

Nem fordulok el. Megpróbálok tárgyilagos lenni, nem pedig érzélgős.

– Mit akarsz tőlem, mit tegyek? – kérdezem.

– Tedd azt, ami számodra a legjobb.

Túl tökéletes, túl filmszerű, nincs kapcsolatban a tekintetéből sugárzó sóvárgással.

– Nem jó a válasz – mondom.

– Ez miért nem az?

Nem érti. Mert hazugság.

A erre pislogni kezd. Térjünk vissza az eredeti kérdésemre. Mit akarsz tenni?

Hogyan tudnám neki elmagyarázni, hogy nem az számít, én mit akarok?

– Az sohasem számít. Akarok egymillió dollárt. Soha nem akarok visszatérni a suliba, helyette egy jó állás kellene nekem. Csinosabb akarok lenni. Hawaiiion akarok élni. Nem kerül semmibe, hacsak nem akarsz költeni rá. *A Mit akarsz tenni?* – nem az, amit A-nak kérdeznie kellene. Inkább úgy szólna a kérdés, hogy *Mi az, amit megtehetek?*

Hogyan érhetem el, hogy belássa ezt? – Nem fogok eldobni mindent a bizonytalanért.

– Mi az, ami bizonytalan bennem?

Viccel. Csak viccel, ugye?

– Ezt most tényleg komolyan kérded? – tudakoltam. Magyarázzam el?

Erre leint. Különben is. Te vagy a valaha volt legfontosabb dolog az életemben. Ez is biztos.

– Csak két hete mutatok rá. Ez még bizonytalan.

– Többet tudsz rólam, mint bárki más ezen a világon.

– Én viszont nem mondhatom el ugyanezt rólad. Még nem.

– De azt te sem tagadhatod, hogy van közöttünk valami.

Nem is tagadom. De azt tagadom, hogy ez azt jelentené, amire A gondol.

– Oké, ez igaz. Amikor ma megláttalak, akkor jöttem rá, hogy rád vártam. Egy pillanat alatt átfutott rajtam valami... amiről viszont nem

tudom eldönteni, mennyire valóságos.

Nincs még vége a negyedik órának, de úgy terveztem, hogy matek helyett készülök a történelem dolgozatra eddig is ezt kellett volna tennem. Emlékeztetem magamat, hogy itt van az életem, és nem engedhetem meg magamnak, hogy elszúrjam.

– Készülnöm kell a dolgozatra – mondom A-nak. Neked pedig vissza kell térned a saját életedbe.

Ez fáj neki. Megrándul az arca, elhomályosul a tekintete. Nem akarsz már találkozni velem? – kérdezi.

Akar. Minden arról szól nála, hogy ki, mit akar.

– Igen is, meg nem is – felelem. Te azt hiszed, hogy attól a dolgok könnyebbé válnak, pedig pont ellenkezőleg: sokkal bonyolultabbak lesznek.

– Akkor többet ne is keresselek hívatlanul?

Segít, ha idejárkál? – Nem, nem segít. Csak megzavar, mert ez minden mást kevesebbnek láttat.

Ösztönösen tudom: nem járhatok úgy iskolába, hogy minden reggel azon agyalok, vajon itt lesz-e. Nem nézhetek bele minden idegen szemébe, hogy felfedezem benne őt.

Úgyhogy végül azt felelem: Egyelőre maradjunk az e-maileknél, rendben? – Érzem, ahogyan a bőre alatt pulzál a szándék. Látom, milyen erősen próbálja tartani magát előttem. De hiába. Nem választhat. Nem választhatok.

A tantermi ajtó kinyílik, és egy számomra ismeretlen tanár belép rajta. Egy pillantást vet ránk és azt mondja: Itt nem tartózkodhattok. Nem az órán kellene lennetek?

Egy lyukas óráról motyogok valamit. Felveszem a táskámat. A-nak nincsen, én pedig remélem, hogy ezt nem szúrja ki a tanár.

A folyosón elbúcsúzunk egymástól. Tudom, hogy így már nem fogom őt viszontlátni. Másvalaki lesz legközelebb. Nem ilyen. És nem lesz tele reménységgel, mint amikor ma reggel meglátott.

Még akkor is érzem a köztünk levő köteléket, amikor már messze járok.

Tanítás után Justin szekrényéhez megyek, de már nem találom ott.

Egyedül töltöm a nap további részét és az estét. A szüleim nem számítanak.

Tizenhatodik fejezet

Másnap van valami különös a levegőben. Justin alig szól hozzám. Rebecca furcsán néz rám. Még a tanáraink is azt lesik, hogy megjelenek-e az órákon, és folyton felszólítanak. Ebédidőben be kell fejeznem egy beszámolót, ezért elvonulok a könyvtárba.

Hatodik óra után Preston küld egy SMS-t, hogy menjünk el valahova sulis után, mivel már régen lógtunk együtt. Hálás vagyok, amiért valaki programot tervez velem, így beleegyezek.

Úgy döntünk, hogy az outiét bevásárlóközpontba megyünk. Prestonnak van egy unokatestvére a Burberrynél, aki üzent neki, hogy a kabát, amit kinézett, ma le lesz árazva. Preston még így sem engedheti meg magának, de legalább még egyszer utoljára felpróbálhatja, mielőtt valaki megveszi.

Azt hittem, hogy majd a kabátról fogunk beszélgetni, de alighogy beugrott az autómba és csatlakoztatta az iPodját, felharsant Robyn -, Preston így szólt: Akkor... ki vele!

Mire gondolsz? – kérdezem tőle, ahogy elhúzó a parkolóból.

Preston teátrálisan felsóhajt. Jó, akkor – mondom én. Megbízható forrásokból tudom, hogy tegnap a suliban egy meglehetősen vonzó úriemberrel sétálgattál, akit ezelőtt senki sem látott errefelé. Ráadásul bevonultatok egy üres tanterembe bár erről egyebet nem tudunk. A srác hajviseletéből ítélve megbízható forrásaim arra következtettek, hogy ötvennyolc százalék a valószínűsége annak, hogy egy csapatban játszok velem. Ez pedig az elmúlt tíz évem talán legizgalmasabb híre. Minden éjjel azért imádkozom, hogy egy csinos, borzas hajú, meleg srác tévedjen végre a sulinkba ilyen lelkesedéssel imádkozhatott Margaret is az új cicikért, vagy a nagypám mostanában az örök üdvözlésemért.

Figyelmeztetem magamat, hogy a vezetésre koncentráljak. Muszáj összpontosítanom, különben letérünk az útról.

Szóval csak óvatosan. Kis híján azt válaszoltam Prestonnak, hogy nem tudom, miről beszél. De nem lett volna értelme tagadni, hiszen megláttak bennünket. Többen is láttak.

A következő gondolatom az volt, hogy Justin hallott róla. Justin tudja.

Ezután majdnem felsikoltottam. És kis sírva fakadtam.

Végül leküzdöttem az összes késztetésemet, és csupán annyit mondtam könnyedén: Sajnálom, Preston fogalmam sincs, hogy összefutsz-e még vele. A srác talán ide fog járni, és én csak körbevezetem őt a suliban, ahogy Tiffany is tette volna. Kaliforniában élnek még az sem biztos, hogy az apja kap itt munkát. De még ha ide járna is... szóba sem került, hogy meleg-e a srác, vagy nem.

– Ó. Szegény Preston egészen leforrázottan pislogott.

– Bocs.

– Semmi gond. Azért álmodozni még lehet, nem igaz?

Meg kellene mondanom Prestonnak, hogy valószínűleg jobb is így. Talán a realitás soha nem fog megfelelni a várákozásnak, amit egy álomszerű szerelemről alkotott.

– Szóval, ki látott meg engem? – kérdezem mintegy mellékesen. Vagyis minket.

– Kara Wallace és az udvartartása. Lindsay Craig azt hitte, hogy elkaptad a srácot, de amikor láttak benneteket kijönni a teremből, mindene a helyén volt, ha érted, mire gondolok. Kara pedig nagyon örült, mert a radarja szerint a pasi nem meleg.

– Te tényleg hiszel ebben a radar-dologban?

Preston bólint. Határozottan. Van egyfajta energia, ami ide-oda száguld köztetek. Nem tudom megmondani, hogy testbeszéd-e vagy tényleges kémiai reakció. De érzed a jelenlétét. Mindkettőtökből árad, és mindketten érzékelitek.

A-ra gondolok. Arra, hogy rögtön tudtam, hogy ő az.

De aztán félresöpröm a gondolatot.

– És elterjedt már ez a pletyka? – Úgy értem, kellene aggódnom, hogy Justin fülébe jut?

– Szerinted Justint érdeklik a pletykák? – Mert szerintem meg nem az a típus.

Valóban nem az, de el tudom képzelni Lindsay-t, amit odamegy

Justinhoz, és beleduruzsolja a fülébe az elméletét: „Azt hiszem, tudnod kellene róla”, mondaná, a kis pletykafészek.

Ez meg is magyarázná a mai szótlanágát. De azt ezer más dolog is megmagyarázhatja. Ha meg elkezdenék puhatolózni, hogy mit tud a szóbeszédről, az keményen vissza is üthetne, ha kiderül, hogy Justin nem hallott semmit.

– Igazán nem kellene aggódnod emiatt bátorít Preston. Az egyedüli ok, amiért felhoztam a témát... nos, az én magam vagyok. Bánatos vagyok és keserű, jaj.

Tréfálkozik, ám ezzel még nem sikerült meggyőznie.

– Amúgy minden oké? – kérdezem tőle.

Szomorúan elmosolyodik. Jól vagyok. Habár sokkal jobban lennék, ha azt mondanád, hogy odaadtad a borzas hajúnak a telefonszámomat.

– Mi történt Aleckel?

– Neki nem borzas a haja.

– És az a fickó Massachusettsben, akivel csevegni szoktál a neten?

– Neki sem borzas. És különben sem helybeli.

– Szóval nálad a borzas haj a belépő? – Akarom mondani, kizáró ok, ha nem ilyen a haja?

– Ha van is kivétel, nem találkoztam még vele.

– Komolyan kérdezem, Preston. Valóban azt gondolod, hogy ennyit számít a „típus”? – Hogy csak egy bizonyos típusra figyelünk fel? – Nem lehetünk nyitottak a többi nagyszerű fiúra és lányra, ha épp nem az estünk?

– Lányra? – Nyitott? – Én?

– Csak azt akarom mondani, hogy ha valakit igazán szeretsz, számít ez?

– Tudom, azt szeretnéd hallani, hogy nem számít, de ne legyünk álszentek. Mindannyian be vagyunk programozva arra, hogy milyen dolgokat szeressünk és milyeneket ne szeressünk. A legtöbb dolog megállapodás kérdése, de néhányuk alapvető. Ne kérdezd, miért ennek megválaszolásához PhD-re és egy igazán erős mikroszkópra lenne szükségem mindjárt az elején. Bele tudnék zúgni egy olyan fickóba, akinek nem borzas-tépett a haja? – Igen, persze. Tudnék szeretni egy pasit, akinek Bundesliga-frizkója van? – Kétséges. Na és egy lányt Bundesliga-frizkóval? – Barátként minden további nélkül. De hogy egyéb kapcsolatban is legyek vele? – Kizárt. Teljességgel kizárt.

– És eszedbe sem jut, hogy talán jó is kiszülhet belőle? – Hogy bármi

lehetséges?

– Dehogynem. Persze. Úgy értem, miért is ne? – De a valóságban megtörténhet-e ilyen? – Nem. Bocs. Hosszú távon nem működne. Két évig bele voltam esve közös barátunkba, Benbe. Nem jelenthetjük ki, hogy bármi lehetséges. Sőt, egy heteró srácba belezúgni nem tanácsos.

Nem mondhatom, hogy a hír hallatán letértem az úttestről, mindenesetre a rádiót lekapcsoltam, hogy ne mulasszak el egy szót sem.

– Várjunk csak te szerelmes vagy Benbe?

– Szerelmes voltam Benbe. És végigszenvedtem az egészet. Ó, Jézusom, mit nem adtam volna érte, ha összejövünk! – Ez még Rebecca előtt volt. Vagyis hát, nem volt semmi.

Felidéztem magamban a két évvel ezelőtti Bent. A borzas hajával.

– De hát, tudtad, hogy Ben nem meleg – mondom. Vagy talán lemaradtam valamiről?

– Nem. Preston kibámul a kocs ablakán. Én csak próbáltam elhitetni magammal, hogy akár meleg is lehetne. És könnyebb volt felvállalnom a másságomat, ha arra gondoltam, hogy van itt valaki, akit szerethetek. Egy cél a röppályámon. Tudom, hogy ostobaság, és Ben nem érdemli meg de kénytelen voltam felvázolni magamnak valamiféle jövőképet, és közben kiemeltem őt a valóságból és beillesztettem a fantáziámba. Akkoriban kavarogtak az érzéseim, nekem pedig külön-külön éreznem kellett mindet. Végül be kellett ismernem, hogy tévúton járok. Ben nem fog varázsütésre megváltozni, nem fogja hirtelen a fiúkat szeretni, mint ahogyan én sem a lányokat.

Tudom, hogy Preston nem fogja érteni, hogy jön ez ide, mégis meg kell kérdeznem tőle: És mi van akkor, ha megváltozhatott volna? – Úgy értem, mi van, ha Ben lánnyá változhatott volna, te meg úgy is bele estél volna?

– Rhiannon, ha bele akarnék esni egy lányba, rengeteg bámulatos csaj közül választhatnék a környezetemben. Ez nem így működik.

Ostobaság volt. Ostobának érzem magamat.

– Tudom, tudom – mondom. Bocs.

– Oké. Aztán alaposan megnéz magának. Mire gondolsz amúgy?

Bár nem mondhatom el neki az igazat, körüljárhatjuk a témát, hogy ne szakadjon félbe a társalgás.

– Csak azon töprengök, hogy miért maradnak együtt a párok – felelem. Miért vonzódnak egymáshoz, és mi tartja meg a kapcsolatot? – A belső dolgoknak kell az, aki vagy, amiben hiszel. De mi van, ha a külső dolgok

is legalább ennyire fontosak? – Amikor kicsi voltam, folyton amiatt aggódtam, hogy majd egy csúnya srácba fogok beleszeretni. Olyanba, mint mondjuk Shrek. Végül arra jutottam, hogy a szerelem miatt bárkit szépnak láthatok. Hinni akarok ebben. El akarom hinni, hogy bele tudok szeretni valakibe úgy, hogy más nem is számít. De mi van, ha mégis számít?

Megérkeztünk a bevásárlóközpontba. Beállók a parkolóba. Egyikünk sem mozdul, hogy kiszálljunk.

Preston aggódó képet vág.

– Ez Justinról szól? – kérdezi. Már nem vonzódsz hozzá?

– Nem erről van szó!

– Akkor... van valaki más?

– NEM!

Preston feltartja a kezeit. Rendben, rendben! – Csak kérdezem.

– Épp ezen morfondíroztam. Ez minden.

Csalódást okozok neki. Csalódok magamban is. Mert egyszerűen csak befejezem a beszélgetést. Nyilvánvalóvá teszem, hogy téma lezárva.

Kiszállunk az autóból és a Burberry outiét felé vesszük az irányt.

Preston felpróbálja a kabátot, mire közlöm vele, hogy csodásán áll rajta. Ruhákról beszélgetünk, a suliról meg a barátainkról. De arról nem, mi is foglalkoztat igazán. Preston ezt tudja. Tudom én is.

Várom, mikor érkezik végre SMS Justintól. Vagy az van, hogy hallotta a pletykát és tudni akarja, ki a pasas, vagy pedig még nem hallotta, és majd írni fog, hogy megkérdezze, mit csinálok.

Kettő közül az egyik.

Vagy végül egyik sem.

Azon töprengök, hogy írnom kellene A-nak, de aztán lebeszélem magam. Nem szeretném túlzottan bátorítani. Nem lenne helyes, ha újból felbukkanna. Előbb tisztázni kellene magamban a dolgokat. Ami nem lesz egyszerű, tekintve, hogy az elvont fogalmakat, mint a szerelem és a vonzalom, a legnehezebb feltérképezni.

Éjfél előtt feladom, és küldök egy SMS-t Justinnak. Álmos vagyok és labilis. Nem tudok elaludni, legalább egy nyugtalanító gondomtól meg

kellene szabadulnom. Úgy határozok, hogy nem bonyolítom a dolgot.

Hiányoztál ma nekem.

Nem ír vissza másnap reggelig.

Valóban?

Tizenhetedik fejezet

Az SMS-t már akkor kapom meg, amikor a szekrényénél várok rá. Túlcsoordulnak bennem az érzelmek, így amikor egy perccel később feltűnik Justin, átszakad nálam a gát.

Feltartom a telefont. Mégis mit jelent az, hogy „Valóban?”

Nem tűnik dühösnek. Inkább zaklatott. És én vagyok az a lány, aki felzaklatja.

– Ha annyira hiányoztam neked, miért is kerültél egész nap? – kérdezi. Ha valóban hiányoltál volna, talán tehetnél volna némi erőfeszítést, hogy találkozzunk.

– Prestonnal voltam! – A bevásárlóközpontba mentünk. Csak nem azt akarod mondani, hogy eljöttél volna velünk vásárolni? – Ez komoly?

Nem tudom, miért üvöltök vele, miért veszekszem, amikor nem is akarok veszekedni.

– Nem a bevásárló körutadról beszélek. Ezt most úgy – mondja, ahogyan a meleg barátomra szokott célozni. Mindenről beszélek. Sohasem vagy itt.

Még mindig Ashley miatt haragszik rám? – Vagy mégis csak hallott valamit a titokzatos fickóról és az üres tanteremről?

– Pedig itt voltam a suliban – mondom neki. Most is itt vagyok. És csak – mondom tovább a magamét. Biztosan elfoglalt voltam. Dolgozatokat írtam, új diákot kísértem körbe, meg ilyenek. De itt voltam az épületben, és ha tényleg látni akartál, hívhattál volna.

Justin olyan erővel csapja ki a szekrényajtót, hogy a szomszédos ajtó is nagyot dörren. Megdöbbenve nézem nem a zaj, hanem az indulata miatt.

– Hallod te magadat? – Mindössze fel kellett volna hívnom téged? – Ez tényleg így működik? – Talán kérjek időpontot tőled, hogy találkozassunk? – Hihetetlen.

Megbámulnak minket a többiek a folyosón. Mi vagyunk itt a veszekedő pár.

– Sajnálom – mondom. Bár nem vagyok biztos benne, hogy mit is. Csak sajnálom.

– Törődsz te azzal egyáltalán, hogy nekem milyen szar napom volt? – Eszedbe jutott, hogy megkérdezd? – támad nekem Justin.

– Mi a baj? – kérdezem.

– Ez a beszélgetés – mondja, aztán bevágja az ajtót. Ez a baj.

Nem csak ez a beszélgetés. Rengeteg dologban tévedtem. Olyan ember lett belőlem, aki amiatt aggódik, nehogy rajtakapják, nem pedig amiatt, amit tett.

Én nem akarok ilyen lenni.

– Megbeszélhetnénk ezt a dolgot? – kérdezem halkán.

– Később találkozunk vágja rá Justin. A semminél ez is több.

Becsöngetnek, mire mindenki rohanni kezd. Néhányan vetnek felém egy pillantást, hátha összeomlók, nekik meg majd lesz miről puszogniuk.

De csalódniuk kell bennem mint ahogyan mostanában másoknak is.

Ebédnél feszült a hangulat.

Az első szünetben nem találkoztam Justinnal nem tudom, hogy ezt szándékosan tette-e, vagy az én időzítésem volt rossz. Amikor a harmadik és a negyedik óra között összefutottam Prestonnal, megkérdeztem tőle, hogy sikerül t-e megfékeznie a szóbeszédet. Próbáltam úgy tenni, mintha csak mellékesen érdeklődnék, de Preston átlátott rajtam. Biztosított róla, hogy a pletyka már elült, ahogyan ez a pletykáknál lenni szokott. Tudom, hogy ez valóban így van, és áldom a szerencsémet, hogy ez az én esetemben sincs másképp.

Le akarom foglalni magam mellett a széket Justin számára, ám amikor Rebecca, tálcával a kezében leül oda, nem tudom, hogyan kérhetném meg, hogy üljön már arrébb. Feltűnik Justin, vet egy pillantást az elfoglalt helyére, és látom, ahogy levonja belőle a maga következtetését. Végül néhány székyire tőlünk leül.

Legalább köszönhetne.

A barátaink persze észreveszik, mi történik. Észreveszik, de nem szólnak egy szót sem.

Ki kell találnom, hogyan engesztelhetném ki Justint. Ehelyett támad egy ostoba gondolatom: A sohasem tenné ezt velem. Még ha vitatkoznánk is. Vagy akár veszekednénk. A sohasem lenne ilyen nemtörődöm. Sohasem nézne levegőnek. Bárkinek legyen is a testében, A mindig megtalálja a módját, hogy kommunikáljon velem.

Tudom, hogy erre nincs bizonyítékom, mégis érzem, hogy így van.

Rhiannon?

Ez Rebecca hangja. Kérdezett tőlem valamit.

Kizökkent a gondolataimból, visszatérek a jelenbe. Átnézek Justinhoz és látom, hogy engem figyel. Észrevette, hogy elgondolkodtam valamin. Valaha azt feltételezte volna, hogy rajta jár az eszem. Most viszont kifejezéstelen arccal bámul rám, aztán elkapja a tekintetét, és beletemetkezik az ebédjébe.

Sajnálom – mondom megint. De ez alkalommal Rebeccának, amiért nem figyeltem arra, amit mondott.

Helyre kell hoznod!

Ezt ismételve magamban a nap további részében.

A úgyis el fog hagyni. A sohasem lesz az enyém. A soha nem lesz képes arra, hogy az életem normális része legyen.

Justin itt van. Justin szeret engem. Justin hozzám tartozik. Hogyan is hagyhatnám ezt figyelmen kívül?

Justin most dühös, de azért, mert össze van zavarodva, és nem más zavarta össze, mint én. Rájött, hogy valami gond van köztünk. Ismer eléggé, hogy ezt észrevegye.

Nem képződik valóban én teszem ezt vele.

Ezért kell leállnom.

Ezért kell helyrehoznom kettőnk között a dolgokat.

Nem látszik túl meglepettnek, hogy a szekrényénél talál a tanítás végén.

– Figyelj, elismerem, hogy mostanában nem voltam képbem – mondom Justinnak, mielőtt elküldene. Tudom, hogy nem figyeltem rád száz százalékban. De ennek semmi köze hozzád, esküszöm. És hálás vagyok, hogy figyelmeztettél, mert hajlamos vagyok úgy elbambulni, hogy magam sem veszem észre, érted ugye? – De már visszatértem. És most itt vagyok.

Tudni akarom, mi van veled. Az életed része akarok lenni. Szeretném, ha idővel vissza tudnánk térni a régi kerékvágásba.

– Jól, rendben van – mondja.

Nézem, ahogy a szekrényébe teszi a könyveit. A tarkója gúnyolódik rajtam. A vállai magukhoz vonnak.

– Ne menjük együtt valahova? – kérdezem.

Bezárja a szekrényt. Felém fordul.

– De igen – mondja. És a szemében, a hangjában végre megérezem. Megkönnyebbülök.

Megkérdezem tőle, hová szeretne menni.

Hozzájuk, mondja erre.

Tudom, hogy a békülős szexről azt gondolják, hogy egy-egy nagyobb veszekedés után képes kibékíteni a párt. De amit most érzek, az nem engesztelés, hanem abszolút megjátszás a részemről. Olyan átéléssel alakítom az odaadó lányt, hogy a végén még magam is elhiszem. Tudom, hogy a mozdulataim hangosan beszélnek Justinnak, és ő is így válaszol nekem. Hálás vagyok a kommunikációért, és az intenzitásért, ami az érzékeimre hat. De az elmémet más tölti be.

A forróságban, a száguldásban Justin biztonságban érzi magát, és azt mondja: Ne hagyj el!

És én megígérem. Rájövök, milyen sebezhető, és megesküszöm, hogy nem hagyom el.

Később megkérdeztem tőle, miért volt tegnap olyan rossz kedve, de alig emlékezett rá. Csak a szokásos, naponta ismétlődő dolgok, és azok terhe. Említést sem tesz arról, hogy láttak volna a suliban egy idegen fiúval, még csak nem is céloz rá. Ezt megúsztam, gondolom magamban.

Megkér, hogy maradjak vacsorára. Felhívom anyát, akinek bár nem tetszik a dolog, végül beleegyezik. Justin hazatérő anyja is ingerült lesz, amint a fia közli vele, hogy náluk vacsorázom de a bosszúsága Justin felé irányul, nem pedig felém. Azt mondom neki, hogy mégsem maradnék, hiszen utolsó pillanatban szóltunk, mire leint, hogy örömmel lát, és amúgy is régen találkozott velem. Amikor Justinnal elkezdtem randizni, úgy kezelt, mintha egy kóbor állat járna be a házukba. Most, hogy járunk már

egy ideje, előléptetett a házi kedvenc státuszba, vagyis a családhoz tartozom, de nem vagyok családtag.

Justin apja barátságosabb velem vagy inkább jó színben akar feltűnni, hogy megkedveljem. Pontosan öt perccel vacsora előtt állít be, és úgy viselkedik, mint egy régimódi családfő. Justin és én karót nyelve ülünk az asztalnál, és úgy válaszolunk az apja kérdéseire, mintha egy állásinterjún lennénk. A sulira és a házi feladatra vonatkozó semmitmondó, udvariaskodó kérdéseire hasonlóan unalmas válaszokat adunk. Megkockáztatok egy kérdést Justin nagymamájának hogyléte felől, mire azt felelik, hogy a körülményekhez képest jól van. Mindenki ledermed, úgyhogy témát váltok, és megdicsérem az ételt. Justin anyja szabadkozik, amiért nincs repeta, de hát ő nem számított rá, hogy négyen leszünk.

Kezdetben azt szerettem volna, hogy Justin otthona a második otthonom legyen, a családja pedig a második családom. De csak félig teljesült a kívánságom. Ennek főleg az az oka, hogy magának Justinnak sem igazán kell a családja. Egy részem csalódottan vette tudomásul: második esélyem, hogy szert tegyek egy tisztességes anyára, szertefoszlott. És úgy határoztam, Justin életében töltöm majd be a hiányt. Emlékszem, azt gondoltam akkoriban, ha nem érzi azt, hogy van családja, akkor majd én leszek az. Ha nem érzi, hogy van otthona, mi ketten együtt alkotunk egy otthont számára. Azt hittem, a szerelem képes erre. Azt hittem, ezért van a szerelem.

Most viszont nem tudom, mi is vagyunk mi ketten. Miféle család? – Régebben elképzelttem magunkat a jövőben összeházasodunk, aztán gyerekeink születnek aztán visszajátszottam egészen a jelenig. De már egy ideje nem teszem.

Justin a vacsora alatt végig nagyon kényelmetlenül érzi magát. És tudom, hogy én vagyok számára az, aki mindezt elviselhetővé teszi az a személy az asztalnál, aki a legtöbb örömet jelenti számára, akit a legközelebb érez magához. Amikor a vacsorának vége, és az anyjának is segítettem elmosogatni, Justint már a szobájában találom, épp videojátékot játszik. Megállítja mikor bemegyek, aztán megpaskolva a helyet, maga mellé int.

– Bocs, hogy kitételek téged ennek – mondja miközben megcsókol.

– A vacsora jó volt – felelem, pedig nem teljesen igaz.

Tudom, hogy nem fogunk elmenni a csókolózáson túl,

most, hogy a szülei a házban vannak. Így olyan lenne, mintha hallanák

minden egyes mozdulatunkat.

Átad nekem egy vezérlőt, és egy darabig játszunk. Ha szorgalmas diákok lennénk, együtt csinálnánk meg a házi feladatunkat. De most együtt nem csináljuk. Eszembe jut, ez milyen felelőtlenség. Nem gondolom, hogy ez egyáltalán eszébe jut Justinnak.

Örülök, hogy minden megy a régi kerékvágásban. Nem tudom, hiányzott-e, de pillanatnyilag ez tűnik helyesnek. Mintha A sohasem létezett volna. Csak egy történet része, amivel kábítottam magam.

Justin jobb ebben a játékban, mint én, és ez igaz mindegyik játékra, amit játszunk. Én folyton csak meghalok, ő pedig állandóan adja nekem az új életeket.

Kilenckor mentegetőzni és szedelőzködni kezdek, azt mondom neki, hogy be kell fejeznem a biosz feladatomat, nehogy baj legyen belőle. Részben azért vetem fel neki, mert

igaz, részben meg azért, mert emlékeztetni akarom, hogy neki is meg kellene csinálnia. Sokkal közelebb áll a bukáshoz, mint én.

Oké holnap látjuk egymást – mondja. És le sem veszi a szemét a képernyőről.

Kifelé menet elköszönök a szüleimtől ezt nem hagyom ki. Az anyja megint azt mondja, hogy jó volt látni engem. Az apja az ajtóig kísér.

Amikor kilépek, egyáltalán nem érzem, hogy elveszítettem volna bármit is a távozással. Mert amikor az otthonomból eljövök, egy részem mindig marad, és várja, hogy visszatérjek. Ettől érzem az otthonomnak az érzéstől, hogy egy részem mindig ott vár rám.

Ahogy odasétálok az autómhoz, nem fordulok meg, hogy lássam, ott áll-e az ablakban, hogy nézzen utánam. Tudom, hogy nincs ott.

Az a része, ami rám vár, nem annyira erős. Pláne, hogy tudja, az övé vagyok.

Mire hazaérek, már nem vagyok gondterhelt a veszekedésünk miatt. Nagyon távolinak tűnik, ami délelőtt történt.

A miatt viszont aggódom. Azt hiszem, ő az, aki valóban vár rám. Nem kapott felőlem hírt egész nap, és most úgy érzem, mintha elhagytam volna. Ami egyáltalán nem helytálló, hiszen ő az, aki elhagy engem: naponta ugrál egyik helyről és testből másik helyre és másik testbe.

De tudom, hogy én is hibás vagyok.

Megnézem az e-mailjeimet, és csaknem megkönnyebbülten állapítom meg, hogy nem érkezett új levél. Ez kimagyarázza a hallgatásomat, hiszen

A is hallgat. Bár az ő hallgatása betudható annak, hogy én kértem meg rá.

Lefekvéshez készülődöm, aztán nyolc órán keresztül alszom. Amikor felébredek, első kötelességemnek érzem, hogy megtörjem a csendet. Azt írom tehát:

A,

Bocs, hogy tegnap nem írtam neked. Szerettem volna, de nem jött össze más elfoglaltságom akadt. Nehéz volt veled találkozni, de megérte. Komolyan. Mégis azt gondolom, hogy tartsunk most egy kis szünetet, hogy leülepedjenek bennünk a dolgok.

Hogy telt a napod? – Mivel töltötted?

R

Tudom, hogy kétértelmű, ahogyan fogalmaztam *szándékomban állt írni, de most tartsunk szünetet*. Viszont pontosan kifejezi az érzéseimet. Hogy éppen hol tartok és mit gondolok az egészeztől.

Bár tudom, hogy lehetetlen, és nincs is sok értelme, mégis tudni szeretném, hol van most A.

Ez vajon azt jelenti, hogy várok rá?

Nem tudom.

Legalább azt megvárom, mi fog történni ezután.

Tizennyolcadik fejezet

Ahogy az iskolához hajtok, kapok egy e-mailt A-tól. Megnyitom, mielőtt bemegyek. Azt írja, hogy tegnap egy bevándorló lány testében volt, akinek vécéket kell pucolnia a megélhetésért, tegnapelőtt pedig nem érezte jól magát, ezért az aznapi lány otthon maradt, és tévét nézett. Ma újból egy lány bőrében ébredt, aki terepfutó bajnokságon vesz részt, úgyhogy maradnia kell, ahol van. Bár azt mondtam neki, hogy ne jöjjön ide, most mégis csalódott vagyok.

Ellent akarok mondani magamnak. Felül akarom bírálni a tétovázásomat. Azt akarom, hogy itt legyen A.

De hát nem varázsolhatom ide azt a lányt a versenyéről. És amikor atlétanőként képzelem el magamban A-t, egyszersmind leállítom magamat. Mi van akkor, ha ma Ashley-re hasonlít? – Vagy egyszerűen csak átlagos kinézetű? – Akkor mégis mit kezdenénk egymással?

Azon töprengök, hogy visszaírok neki, de ha nem arra kérem, hogy hanyatt-homlok rohanjon hozzám, akkor mégis mi egyebet írhatnék? – Nem fogok neki beszámolni

Justinról sem a veszekedésünkről, sem pedig a kibékülésről. Más meg nem igazán történt velem.

Kikapcsolom a telefonomat, és elindulok a sulifelé.

* * *

Teszem a dolgom. Igyekszem nem beszélni az órán, csak akkor ha

felszólítanak. Üdvözlöm a barátaimat, de nem kezdek hosszú csevejekbe. Justinnak megadom, amit akar elegendő mozgásteret, de elég közelség is, hogy tudja, nem mentem tőle messze. Ebédnél nem érzem az étel ízét.

Azon kapom magam, hogy Kelsea-re gondolok, a naplójára, ahogyan ecseteli benne a halál módokat. Nem mintha öngyilkosságra készülnék. Viszont hirtelen megértem, ha valaki elidegenedve érzi magát a saját életétől. Ha azt érzi, hogy a környezetéhez csupán vékony szállal kötődik, ami egy határozott mozdulattal elszakítható. Ha nem csüngök, hát sodródok. Érzem, hogy senki sem tart meg engem. Én vagyok az, aki megtart más.

A kivétel de A nincs itt.

Rebecca és Preston megpróbálnak segíteni. Minden alkalmat megragadnak, hogy felvidítsanak. Preston egy újabb vásárlás nélküli bevásárlókörrúra invitál. Rebecca megpróbál elcsábítani kávézni sulis után. Mindketten emlékeztetnek rá, hogy Daren Johnstonnál holnap este buli lesz. Biztos vagyok benne, hogy végül ott fogok kikötni.

Tervek. Rájövök, hogy azért nem tervezek semmit, mert várom, hogy kiderüljön, hol lesz holnap A, és vajon szabad lesz-e. Hétféje előtt állunk. Ha úgy alakul, el tudok menni érte, ha messze van is.

De nem. Amikor összefutok Justinnal, megálljt parancsolok magamnak. Megkérdezi tőlem, lenne-e kedvem moziba menni. Még azt is engedi, hogy én válasszam ki a filmet.

Valaha ez boldoggá tett volna. Nincs időm értesíteni anyát, hogy nem megyek haza vacsorázni. Ez már a második este zsinórban, és tudom, hogy nagyon kihúzó nála a gyufát. Úgyhogy inkább megteszem, amit akarok, azután szembesülök a következményekkel, mint hogy előbb megkapjam a szidást és még az eltiltást is mellé.

Egy darabig kocsikázunk, majd jön a Taco Bell, végül bemegyünk a moziba egy korai előadásra. Míg várjuk, hogy elkezdődjön a film, az embereket figyelem magunk körül. Legtöbbjük korunkbeli, én meg akaratlanul is arra gondolok, hogy talán A is köztük van. A versenyének már bizonyára vége. És talán úgy döntött, hogy elmegy a barátaival moziba. Nincs kizárva.

Néhány lány kiszúrja, hogy megnézem őket. A többség elfordul. Egy párán azonban állják a tekintetem, hogy kényelmetlenül érzem magamat.

Justin nyugtalan mellettem, talán érzékeli, hogy elkalandozik a figyelmem. Hozzádőlök, megfogom a kezét. Erre arrébb teszi a pattogatott

kukoricát az ölében, hogy helyet csináljon. De amikor az előzetesek elkezdődnek, elhúzódik tőlem.

A film nem olyan, mint amilyenre Justin számított. A plakát azt sugallja, hogy egy horrorfilmet fogunk látni, ami az űrben játszódik. Ám hamarosan világossá válik, hogy a legijesztőbb dolog, amivel az űrhajósok fel kell vennie a harcot, az a vég nélküli unalom, valamint az életének kilátástalansága. Justin szemhéja elkezd lecsukódni. Szeretném a vállára hajtani a fejem, de egyszer elmagyarázta nekem, hogy ha túl hosszú ideig teszem ezt, azzal csúnyán megzavarom a vérkeringését. Úgyhogy inkább bámulom tovább az embereket a nézőtéren, már amennyire lehetséges, és megpróbálom kiválasztani azt a személyt, akihez leginkább vonzódnék, ha A benne volna.

Tudom, hogy a válasz, *bármelyiküket* kell legyen.

De nem lehet *bármelyikük*.

Nem olyan egyszerű, hogy az összes fickó igen, az összes lány, pedig nem. Ez annál bonyolultabb. Bár javarészt a pasikat veszem fontolóra.

A válasz a valódi A, akit akarok itt ül mellettem.

* * *

Amikor hazaérek, apám az, aki vár rám a konyhában, és csalódottnak látszik. Azt – mondja, hogy anya már lefeküdt, és tapintatlanság volt részemről úgy kihagyni a vacsorát, hogy nem szólok előre. Hazudok, azt – felelem erre, hogy már réges-régen megmondtam anyának, hogy ma randizni fogok Justinnal. Mivel randit említettem, apám azt fogja gondolni, hogy egész idő alatt fagyiztunk és közben mélyen elmerültünk egymás tekintetében.

Be is veszi a sztorit.

Új e-mail után kutatva megnézem a postafiókomat, de nem találok semmit. És én sem írok neki, mivel még mindig nincs számára mondanivalóm.

Másnap reggel anyám közli, hogy nem hajlandó beszélni velem. Tudom, hogy ettől rosszul kellene éreznem magam, én viszont inkább

örülök, amiért nem kell vele foglalkoznom.

Kissé aggódom, hogy nem engednek el az esti buliba, ezért látványosan megcsinálom a leckémet és a házimunkából is kiveszem a részem. Apámat nagyon könnyű így leszerelni.

Mielőtt távozom, fontolóra veszem, hogy küldök egy e-mailt A-nak, és megírom, hová készülök. Aztán eszembe jut, mi is történt azzal a szegény fickóval, Nathannal legutóbb egy buliban, és inkább nem írok. Azért jó lenne tudni, hol van most. És miért nem jelentkezik.

Felveszem Justint, mert tudom, hogy ma este inni akar. Megkérdezem tőle, hogyan telt a napja, de alig tudja felidézni. Gondolom, az élete pont olyan eseménytelen, mint az enyém, és ezért is vagyunk mi együtt. Mi magunk vagyunk a program, az esemény egymás számára.

Vagy talán azért járunk bulikba, mert ott legalább történik velünk valami. Vagy nem. Két esélyes. Preston szintén vezet, ezért együtt kortyolgatjuk a Diet Coke-ot, miközben a filmről mesélek neki, amit érdekesebb kigúnyolni mint megnézni. Míg beszélek, Preston az ajtót figyeli, és várja, hogy a meleg srácokat jelző radarja működésbe lépjen. Egy ideig nem történik semmi, de aztán James Dean hasonmása lép be az ajtón. Preston ugrásra készen áll mint egy vadászkutya, aki meglátta ahogy a legmutatósabb kacsa épp aláhull az égből.

– Ez komoly? – kérdezem. Ő?

Preston bólint. Majd még egyszer.

– Akarod, hogy kiderítsem, ki ő? – tudakolom.

Preston megrázza a fejét egyszer. Majd még egyszer.

Egy perccel később Dirk Nielson szökdecsel be, a kezében slusszkulcs himbálózik. Körülnéz, észreveszi James Deant, odamegy hozzá, és csókkal üdvözl.

– Francba – mondja Preston.

– Sajnálom – mondom neki.

– Azért szép volt az öt másodperc, amíg tartott.

James Dean egy pillantást vet felénk pontosabban felém. Egyetlen másodpercig kapcsolódást érzek. De amikor mélyen a szemébe nézek, tudom, hogy nem A. Semmi jele.

Egy darabig beszélgetünk Prestonnal, aztán Rebecca és Ben csatlakoznak hozzánk. Épp a filmről mesélek nekik, amikor Stephanie, Steve-vel a nyomában, dühösen kiszáguld a konyhából. Steve kisvártatva megáll, és ordítani kezd a lány után: MI A FRANC BAJOD VAN? – ismétli

meg legalább háromszor.

Na, ezt most ki akarja lerendezni? – kérdezi Rebecca. Nem mozdul senki, mire felsóhajt, és Stephanie után veti magát. Ben és Preston pedig odamennek Steve-hez.

Körbemegyek, és látom, hogy Justin, Kara Wallace és Lindsay Craig nagy egyetértésben döntenek magukba a piát. Lindsay volt az, aki szerint én valami rosszban sántikáltam, amikor azt a srácot körbevezettem a suliban.

Megacélozom az akaratomat, és hozzájuk lépek. Szóval, mi történt Steve és Stephanie között? – kérdezem.

Egyértelműen Justinhoz intézem a kérdést, ám Lindsay válaszol rá. Stephanie kiszúrta, hogy szegény Steve pepperonit eszik, és azt mondta neki, hogy micsoda bunkóság ez tőle, amikor ő meg vegetáriánus ja, öt perce az.

Kara ezt viccesnek találja, Justin viszont vállat von, mintha már évekkal ezelőtt lemondott volna róla, hogy megértse Stephanie-t és Steve-et.

Lindsay úgy bámul rám, hogy elgondolkodom vajon rosszul öltöztem-e fel, rosszat mondtam, vagy csak rossz, hogy itt vagyok. Úgy döntök, hogy nem kérdezem meg.

Úgy tűnik, Justin odafigyel a dolgokra, nem kell őriznem, úgyhogy ki is megyek a konyhából. Megint csak kóválygok az emberek között, a barátaimat elkerülöm. Én vagyok ez a test, gondolom. Amikor a barátaim látják ezt a testet, feltételezik, hogy sokat tudnak a benne lakó személyről. És amikor ismeretlenek néznek rám, ők is gondolnak rólam valamit. Soha, senki nem kérdőjelezte meg ezeket a feltevéseket. Jellemző hozzáállás de hát valamennyien így éljük az életünket. És én sem vagyok különb. Amikor James Deant besétált ide és összenéztünk, úgy éreztem, tudok annyit róla, amennyit ő kiderít rólam egyetlen pillantásból. Egy pillanat alatt felmérjük a másikat, és ez alapján határozzuk meg egymást.

A ház nem olyan nagy. Az alagsorban nem lehet táncolni; még abban sem vagyok biztos, hogy van alagsor. A nappaliig ér a fürdőszobára várakozók sora, ezért felmegyek az emeletre, hátha találok ott egy másikat. És mert fent nyugalom van és csend.

Az előtérből nyíló ajtók mindegyike csukva van. Benyitok az elsőt és egy hálószobában találok magam. Már épp mennék is ki, amikor valaki bentről megszólal: Szia? – Segíthetek?

Benézek és látom, hogy Daren Johnston keresztbe vetett lábakkal ül az ágyán, és *A kívülállók*at olvassa.

– Ó, szia, Rhiannon – mondja. A fürdőszoba jobbra a második ajtó. Nyitva hagytam, de gondolom, valaki meg becsukta. Úgy értem, lehet, hogy van bent valaki, szóval valószínűleg kopognod kellene.

– Köszí – mondom. De még maradok. Miért olvasol te itt fent, egyedül?
– Vagyis ez a bulid, nem igaz?

Daren halványan elmosolyodik. Azt hiszem, inkább az ötlet tetszett, hogy rendezek egy bulit, mint ténylegesen emberekkel vegyem magam körbe. Mindenesetre tanultam belőle.

– Miért nem mondd meg nekik, hogy menjenek haza?

– Mert jól érzik magukat, gondolom. Nem kellene szenvedniük, csak mert én antiszociálisán viselkedem. Viszont úgy éreztem, muszáj eljönnöm onnan, ezért vagyok most itt.

Állammal a könyv felé bökök. Először olvasod?

– Á, dehogya. Vagy tizenkettedszer.

Emlékszem, amikor én olvastam Justinnal ugyanabban az angolos csoportban voltunk tavaly, és egy vasárnap délután együtt olvastuk ki náluk, az ágyán fekvé. Versenyeztünk, ki fejezi be előbb, de én lassítottam a tempómon, mert jó érzés volt egyszerre lapozni vele a könyvben, és ugyanazt a fejezetet olvasni. Miután befejeztük, Justin elmondta, mennyire lenyűgözte a sor: „Még az arany csillogása is megkopik egyszer” milyen igaznak érezte. Aztán elmosolyodott, és azt mondta: Úgyhogy, mi legyünk inkább ezüst.

És ezután napokon át Ezüstnek hívott.

– Szerinted az arany megmaradhat aranynak? – kérdezem most Darentől.

A mosolya különbözik Justinétól bölcsebb és nem olyan rámenős. Nem hiszem, hogy bármi is örökké tartana – mondja nekem. Sem a jó, sem pedig a rossz. Ezért talán nem is szabadna aggódnunk miatta, hogy mi meddig tart, hanem inkább kiélvezni amíg itt van velünk.

Benyitnak egy szomszédos ajtón, egy fickó meg beordít a szobába. Daren! – Hol bujkálsz? – Úgy hangzik, mintha egy építésvezető hívná vissza a munkásokat az ebédről.

Daren nem mozdul. Csak a rend kedvéért – mondja nekem –, nem bujkálok.

– DARRRRRREN! – bömböli valaki. Aztán kivágódik az ajtó, és James Dean besétál. Úgy képzeltem, hogy sokkal... szexibb a hangja.

– Szóval itt vagy!

– Itt ismeri be Daren.
– Gyere már bulizni!
– Majd megyek, ha végzek ezzel a könyvvel. Már csak száz oldal van vissza.

James tesz egy lépést előre, hogy felrángassa Darent az ágyról. Ekkor megszólal egy újabb hang. Charles! – Hol vagy, Charles?

– Sokkal kellemesebb volt, amikor az emberek még táviratoztak egymásnak sóhajt fel Daren.

– Szerintem Dirk keres – mondja Charles/James. Találkozunk, ha kiolvastad a könyved. Aztán az ajtóhoz ugrik és felüvölt. – JÖVÖK MÁR!

Daren nem tette le a könyvet.

– Látod, Rhiannon szólal meg, miután Charles elment. Még a hülyék sem maradnak itt örökké.

Végül csak bejutok a fürdőszobába (amit Charles meglepően rendezetten hagyott maga után, a vécén nemcsak az ülőkét, hanem még a fedelet is lehajtotta), majd visszatérek a konyhába. Bemegyek és csupán Lindsay-t és Justint találok ott, Kara úgy látszik már lelépett. Justin már elég részeg, Lindsay pedig már nagyon rámászna. Mintha megérezte volna, hogy jövök, kinyújtja a kezét és Justin vállára teszi, aztán végigsimít a mellkasán. Justin azonnal, szinte ösztönösen lerázza magáról a kezét, és eltolja őt. Lindsay most éghet mint a rongy, mert a visszautasítás egyértelmű. És a legszebb az egészben, hogy tudom, Justin még nem vette észre, hogy én is itt vagyok. Nem azért tette, mert látta, hogy figyelem őket.

Azért tette, mert hűséges hozzám.

Várom egy percig, megvárom, míg Lindsay elhúzza innen. Aztán jelzem, hogy megérkeztem. Justint különösebben nem villanyozza fel, hogy lát engem, de nem is töri le.

Elmondom neki, hogyan bukkantam rá Darenre az emeleten, miközben *A kívülállókat* olvasta.

– Szeretem azt a könyvet! – mondja Justin.

– Emlékszel, amikor együtt olvastuk? – kérdezem.

Valószínűleg túl sokat ivott ahhoz, hogy rájöjjön, miről beszélek. Legalábbis az hiszem. Ekkor felkiált: Hé, Ezüst!

Ez persze nem hangzik olyan romantikusan, mint akkor, mégis örülök,

hogy emlékszik rá.

Ellép a pulttól. Nézzünk be a többiekhez – mondja. Követem őt. Megtaláljuk a barátainkat, iszunk a bánatunkra, és már nem is érzem, hogy én lennék a lány, aki elrejtőzik a testében. Most olyan vagyok, mint Justin ez vagyok én, és így látnak engem mások. És ez rendben is van. Ennek tudata segít elnavigálni a buliban. Segít kitalálni, hogy mit kell tennem. Segít megértenem, ki vagyok igazán.

Nem keresem többé A-t. Inkább visszatérek ezekhez az emberekhez, mert közöttük a helyem.

Tizenkilencedik fejezet

Vasárnap mégis feladom, és írok A-nak. Aggódok, mert nem tudom, mi van vele.

A,

egy újabb, szokványos hétvégén vagyok túl. Elmentem egy buliba. Beszéltem pár emberrel, de egyikük sem te voltál. Összekaptam anyámmal, de túléltem. Közben csinálgatom a házi feladatomat. Ma délelőtt sokáig aludtam, aztán Rebeccával délután megnéztünk egy filmet, ami sokkal jobb volt, mint amit péntek este láttam. (Figyelmeztetés: a VAST új albuma unalmas.)

Hol/ki/hogy vagy?

R

Elküldöm, bár nem igazán tetszik a hangvétele, viszont nem tudom, hogyan változtathatnék rajta. A-t nem érdekli, mi van Justinnal, és én sem akarok beszámolni róla. Így aztán szűkszavúan tájékoztatom a hétvégémről, majd rákattintok a küldésre. Ezzel az e-maillal aztán nem fogom felcsigázni az érdeklődését.

És talán így lesz a legjobb.

Másnap reggel felébredek, és totál kiütve érzem magam.

Először azt hiszem azért, mert ruhástul dőltem az ágyba. Ez ritkán

történik meg velem, ezért furcsa látni magamon a pólómat és a farmerem. De nem ez az egyetlen dolog. Úgy tűnik, mintha egy ismeretlen ágyban ébredtem volna, pedig ez az én ágyam és az én szobám. Az órára pillantok, arra számítva, hogy hajnali négy körül járhat, ami megmagyarázná a tájékozódási zavart. De máskor is ilyenkor ébredek. Megszólal az ébresztőóráam.

Biztosan azért, mert hétfő van, gondolom.

De aztán kijavítom magamat.

Nem is, mert kedd van.

Amikor az órához lépek, hogy elhallgattassam, egy összehajtott papírdarabot találok a tetején. Még mielőtt szétnyitnám, olyan érzésem támad, mintha ezt a levelet én írtam volna. Bár arra meg nem emlékszem, hogy mi van benne.

Kedves Rhiannon,

mielőtt bármit mondanék vagy megmagyaráznék, arra kérek, hogy tedd le ezt a levelet és próbáld meg felidézni mindazt, amit tegnap tettél.

Igen, ez az én kézírásom mégis azonnal rájövök, hogy a levelet nem én írtam.

Azon nyomban tudom.

A.

Itt.

A.

Bennem.

Egész testemben reszketek. Ordítani akarok, de félek, hogy a szüleim meghallják.

Nem tudom elhinni.

Mégis elhiszem.

Tudom, hogy csupán egyetlen esélyem van arra, hogy felidézzem a történeteket, mert ahogy folytatom a levél olvasását, beugranak majd az emlékképek, vagy azok töredékei. Tehát leteszem a levelet, és visszaülök az ágyamra.

Tegnap, mondom magamban. Mi történt tegnap?

Emlékszem arra, hogy mászok. Kint vagyok a szabadban egyedül. És egy hegyet mászok meg. Látom lent a fákat.

Béke van és nyugalom.

Nem lógtam el a sulit. Ott voltam tanítási időben. Justinnal ebédeltem. Újból Ezüstnek hívtott. Pizzát evett és panaszkodott Stephanie-ra és Steve-re. Emlékszem, hogy Stephanie és Steve veszekedtek de az szombat éjjel volt a buliban. Nem pedig tegnap. Azt hiszem, tegnap nem is találkoztam velük. Nem emlékszem.

Arra sem tudok visszaemlékezni, hogy mit mondtam Justinnak. Arra emlékszem, hogy ő beszélt hozzám.

Talán nem is mondtam semmit.

Emlékszem, hogy hamar befejeztem a vacsorát. Azután feljöttem a szobámba.

Emlékszem, ahogy írom a levelet.

De aki a levelet írja, az nem én vagyok. Emlékszem a tollra a kezemben. A papírra előttem. De nem tudok visszaemlékezni arra, ahogy eldöntöm, mit írok.

Nem emlékszem, hogy gondolkodom. De arra sem emlékszem, ahogy valaki más gondolkodik helyettem.

Megint felveszem a levelet.

Ha rajtam múlna, sohasem döntöttem volna így. Remélem, ezt tudod. Fogalmam sem volt róla, hogy ez egyáltalán megtörténhet, amíg fel nem ébredtem és ki nem nyitottam a szemem.

Megpróbáltam legjobb szándékom és tudásom szerint végigcsinálni a napodat. Ágyban, maradhattam volna, otthon maradhattam volna de bediliztem volna, ha így kell kettesben, maradnom veled Úgyhogy inkább úgy tettem, mintha tegnap pont olyan, átlagos nap lett volna, mint máskor.

Remélem, hogy semmit sem változtattam, a dolgaidon, vagy a környezetemben. Ha mégis történt volna az életedben bármi változás, hidd el, nem volt szándékos, legjobb belátásom szerint döntöttem mindenben.

Nem kutakodtam a memóriádban, az emlékeid között. Nem

nyomoztam a titkaid, a legbensőbb érzéseid után sem.

Remélem, hogy nem ijesztettelek meg. Mert azt semmiképpen sem akarom.

Hangsúlyozni szeretném: nem volt más választásom. Ha szándékosan tettem volna ezt veled, az megbocsáthatatlan.

Mire emlékszel? – Most elmesélem neked, mi történt tegnap. Mindenesre érdekes lehet a saját emlékeidről mástól szerezni tudomást, nem igaz?

Amikor felébredtem, teljesen kétségbe voltam esve. Az. évek során még sohasem ébredtem olyasvalaki testében, aki iránt ennyit érzek. Nem akartam megsértem az. intimitás határait, ezért a tegnapi fehérneműidet viseled, és amikor feltárult előttem bármi, amit addig nem láttam, csukva tartottam a szemem.

Reggelinél találkoztam a szüleiddel, azután elvezettem az iskolába. Mivel jártam ott már korábban, nem volt nehéz odatalálni. Nem hiszem, hogy bárki is azt gondolta volna, hogy valami, nem stimmel velem. Csendben végigültem, az órákat. Megpróbáltam rendesen jegyzetelni, ezt ellenőrizheted is a füzetemben.

Igyekeztem elkerülni Justint. Tudtam, hogy ezt várod el tőlem. Sikerült is, mígnem ebédnél, azt javasolta, hogy menjünk pizzázni. Nem találtam egérutat. Viszont nem történt semmi különös, csak beszélgettünk. Justin haragudott Stephanie-re és Stevenre, amiért veszekedtek a buliban.

Legközelebb sulis után találkoztunk. Justin célozgatott rá, hogy csinálnunk kellene valamit, de azt mondtam neki, hogy el kell kísérnem anyukádat az orvoshoz. Csak hogy tudj róla.

(Tudom, milyen furcsa, hogy úgy mesélem el a tegnapi történeteket, mintha én lettem volna ott, holott te voltál, meg kell értened: nem éreztem azt, mintha te tetted volna a dolgokat – én tettem, kíváncsi, vagyok, vajon te is ezt fogod-e érezni.)

Mivel már jártunk az óceánnál és az erdőben is, úgy

gondoltam, legjobb lesz, ha a hegyekébe megyünk Szerettem volna kettesben lenni Justinnal... és valóban nagyon egyedül voltunk, amikor megmásztuk a hegyet. (Ha utána szeretnél nézni, merre jártunk, a telefonodon megtalálod a keresési előzményekben. Semmit sem töröltem ki.) Jó érzés volt a világtól elzártan pusztán testi erőfeszítéseket tenni, jól elfáradni. Azt akartam, hogy emlékezz rá, és arra is, hogy veled voltam. Nem tudom, hogy lehetséges-e. De – és tudom, hogy ez furcsának hangzik – mindkettőnk érzései átjártak Nem akartam, hogy bajba kerülj miattam, ezért időben hazaértem, és nagyon kellemesen, JÓ hangulatban együtt vacsorázott a család. Azután visszavonultam a szobádba, igyekeztem minél több leckét megírni, és még ezt a levelet is.

Nem láthatom majd, hogy jól vagy rosszul fogsz reagálni erre az egészre, és azt sem merem kijelenteni, hogy létezik helyes vagy helytelen reakció. Még ha nem okoztam is kárt, tudom, hogy ez, a kilengés tőlem, akár helyrehozhatatlan is lehet. Megérteném, ha soha többé nem akarnál látni, sem beszélni velem, sem pedig írni nekem. Mégis kétségbeesetten vágyom rá, hogy megengedd nekem, hogy továbbra is a közeledben maradhassak, rád hagyom a döntést

Sajnálom, ami történt, még ha nem is tehetek róla. És nem csak megírni volt nehéz ezt a levelet, hanem majd elolvasni is az lesz, tudom jól.

Szeretettel,

A

Anyám bekopog az ajtón, nehogy elaludjak. Vajon emlékszem-e rá, hogy elmondtam Justinnak, hogy orvoshoz vittem őt? – Igen, emlékszem. Határozottan fel tudom idézni, sőt még azt is elmondtam neki, hogy anyám álmatlanságtól szenved. Mert Justin elkezdett viccelődni, hogy majd

elcsórjuk a tablettáit.

Honnan tudom mindezt, ha nem voltam ott?

Csakis onnan, hogy A itt hagyta nekem. Nem számít, melyikünk irányította a testem, amíg a memóriába elraktározódnak az események.

Dühös akarok lenni. Ki akarok borulni. Nevetni akarok ezen az egészen, és nevetségesnek találni. Ezek lennének az ésszerű reakciók. Ehelyett... elszomorodom. Szomorú vagyok, amiért A-nak keresztül kellett mennie ezen. Szomorú, mert nem lehetett elkerülni. Szomorú, mert még bonyolultabbá tesz mindent. Teljes szívemből érzem, hogy A nem hazudik nekem a testem és az életem biztonságban volt, amikor az én bőrömbé bújott. Tudom A a világért sem bántana engem.

De arra is rájövök és ez eddig fel sem ötlött bennem -, hogy A könnyedén megsemmisíthet, tönkretelhet bárkit és bármit. A megtehetné volna, hogy én bármit megtegyek. Hogy szakítsak Justinnal. Hogy készítsék magamról meztelen fotókat, és küldjem el neki. Vagy hogy megszökjek.

De nem történt semmi ilyen. Tudom, hogy nem.

Mégsem folytatódhat minden a régi kerékvágásban. Nem, mert ez velem történt. Nem rázhatom le magamról úgy, mint A többi alteregója. Ők nem tudják, hogyan és miért maradt ki egy nap az életükből. De én tudom. Nem tehetek úgy, mintha nem tudnám.

Elképzelem, ahogy A várja, hogy felvegyem vele a kapcsolatot vagy éppenséggel végleg megszakítsam, mindezek után.

Megírom neki:

A,

Azt hiszem, mindenre emlékszem. Most hol vagy? – Nem akarok hosszasan írogatni, inkább találkozzunk.

R

Szinte azonnal érkezik a válasz.

R,

Annyira megkönnyebbültem, hogy hallok felőled. Most körülbelül kétórányi távolságra vagyok tőled, egy Dylan nevű fickó testében. De elmegyek, ahová csak akarod.

A

Nem akarok várni. De tudom, el kell mennem a suliba, hogy lássam, A nem okozott-e kárt akaratlanul is. Úgyhogy visszaírok neki, hogy tanítás után találkozunk a könyvesboltban. Addig várnunk kell.

A válasza tömör:

Köszönöm.

Erre már nem válaszolok. Nem szükséges. Csupán meg kell jelennem a tegnapi helyszíneken, és megfigyelnem, milyen változás áll be mindazoknál, akikkel A találkozott. Arra számítok, hogy aknamezőn kell majd lépkednem: magyarázattal szolgálnom mindarról, amit mondtam vagy nem mondtam, tettem vagy éppenséggel nem tettem. Készen állok, hogy majd letámadnak, felelősségre vonnak.

Am ennél sokkal rosszabb történt:

Senkinek sem tűnt fel, hogy ott sem voltam. Vagy nem olyan voltam, mint máskor.

Anyámmal kezdtem, aki a szokásos helyén üldögélt. Kérdezem tőle, nem vett-e észre rajtam valami szokatlant tegnap.

– Nem, nagyon jó hangulatban voltál – mondja. Kellemesen megvacsoráztunk.

Nem mutatok rá, hogy a kellemes, jó hangulatú vacsora bizony elég szokatlan nálunk. Mi több, gyanús.

De hát ő a saját világában él. Nem csodálkozom, hogy nem vette észre.

A barátainak viszont csak szemet szúrt valami. Legalább valami apróság.

De náluk sem érzem, hogy másképp kezelnének. Nem érzem, hogy megszakadt volna a folytonosság a barátságaimban.

Úgyhogy rákérdezek.

– Nem viselkedtem furcsán tegnap? – Másképp, mint ahogyan szoktam?

Rebecca azt mondja, hogy minden oké volt velem.

Preston azt mondja, hogy tegnap alig találkoztunk.

Ben úgy tesz, mintha nem hallotta volna a kérdést.

– Tudni akarod, hogy ki más? – mondja Stephanie. Steve az, aki más lett. És Justin... Azt mondja: Igen, furá voltál, de nem más.

Csak ugrat. Tudom, mikor ugrat. És ebből már azt is meg tudom állapítani, hogy jól telt a napunk, jól éreztük magunkat, nem ellenkezett, hogy a mamámmal mentem az orvoshoz, nem pedig vele haza. A nem tett semmi olyat, amivel rontott volna a dolgokon Justin és köztem. Sőt, javított rajtuk.

Megkönnyebbültem, amiért senki sem vett észre rajtam semmilyen változást tegnap. Ám ugyanezért mérges is vagyok.

Valamivel korábban jövök el a suliból, nehogy megállítsanak és kérdezősködjenek, hová is megyek.

Ahogy odahajtok a könyvesbolthoz, egyre több emlékkép ugrik be tegnapról. Főleg a fákat látom a mélyben. Érzem, milyen volt azon a hegyen állni. Belélegzem a világ illatait, ahogy tegnap is.

Jobban érzem magamat.

A nemigen beszélt nekem Dylanról, a fiúról, akinek a testével ma találkozni fogok. Mégis, amikor belépek a könyvesbolt kávéházába, kétség nem férhet hozzá, kit keresek, mivel a srác rögtön rám szegezi a tekintetét. Ismerős tekintet, mi már többször is találkoztunk. Elindulok felé.

– Szia – mondom.

– Szia feleli. Ugyanannál az asztalnál ül, mint legutóbb. Leginkább ez nyűgöz le. Mindaz, amit az utolsó randink óta történt, egyszerre rohan meg.

– Muszáj innom egy kávé közlöm vele. Össze kell szednem a gondolataimat. Mellesleg tényleg kívánom a kávé.

Nem bánja. Persze, rendben – mondja. Ma egy igazi stréber, nyafogva beszél. Mintha csak az *Agymenőkből* lépett volna elő. A pólóján semmi felirat; egyszerű, kék póló. Kíváncsi lennék, mennyi erőfeszítésbe telt A-nak felkutatni egy ilyet, amin nincs valami vicces szöveg, vagy kép. Ekkor azonban leállítottam magamat, épp elég volt ennyi mindent kikövetkeztetni az egyszerű tényből, hogy a srác úgy néz ki, mint egy kocka.

– Te is kérsz? – ajánlom fel.

– Persze.

Nem próbál meg velem jönni, én pedig örülök, hogy marad két percem egyedül, míg váraozom, rendelek, majd megint csak várok. Bámulom a kezeimet, és arra gondolok, hogy tegnap még ő bámulta. Ugyanazoknak a kezeknek tűnnek? – Vagy mert ismerős, másnak tűnik? – A pultos lány szólít, kész a rendelésem. Átnyújtja a poharakat, én az asztalunkhoz viszem őket, aztán hosszú percekig csak hallgatunk. Arra vár, hogy – mondjak valamit. Én meg arra, hogy ő szólaljon meg. De csak hallgatunk.

Végül megtöröm a csendet. Ez most pont olyan, mint a rákövetkező reggel.

Kedvesen, de nyugtalanul néz rám. Igen.

A rákövetkező reggel. Nem hiszem el, hogy ezt mondtam neki. Mert hát mit tud ő a másnap reggelekről? – Mindig máshol ébred.

Most engem néz nézi a kezeimet, az arcomat, a szemeimet. Kíváncsi vagyok, milyen volt neki a bőrömbe bújni, és friss szemmel nézni a világba.

Nyugalom. Amit épp most érzek, nem más, mint különös nyugalom. A és én olyan dolgot hajtottunk végre, ami mások számára elképzelhetetlen. Szemközt ülök valakivel, aki nem is olyan régen az én szememmel nézte a világot. A pedig olyasvalakivel ül szemközt, aki el tudja mesélni neki, milyen érzés volt eltűnni egy napra.

Felébredtem, és tudtam, hogy valami más lett – mondom neki. Tudtam, mielőtt elolvastam volna a leveledet. Nem a hagyományos értelemben vett tájékozási zavarról van szó, és nem éreztem azt, hogy kiesett volna az emlékezetemből a nap. Felébredtem, és tudtam, hogy... valami történt. Aztán láttam a leveledet, elolvastam, és kiderült belőle, hogy igazam van. Valóságos volt minden. Mielőtt végigolvastam volna megálltam, és felidéztem a tegnapi eseményeket. Mindenre emlékszem. A napi rutinon kívül előttem van, ahogy felmáztam a hegyre. Ahogy Justinnal ebédelünk. A szüleimmel vacsorázom. Még a leveled megírására is emlékszem. Mondjuk nem is nagyon értettem miért is írok levelet saját magamnak másnap reggelre? – Persze a tudatom megmagyarázta.

– Érezted, hogy ott vagyok veled? – Az emlékeidben? – kérdezi gyengéden.

Megrázom a fejem. Nem úgy, ahogyan gondolod. Nem éreztem azt, hogy te irányítanál, hogy ne lennék ura önmagámnak. Mintha velem lettél

volna, nem pedig a helyemben. Érzékeltem a jelenlétedet, de a testemen kívül.

Ha éjjel egykor bekapcsolnám a tévét, és hallanám, hogy egy lány pont ezt meséli, azt gondolnám róla, hogy elmentek neki otthonról. Hihetetlen, amiről beszélgetünk jegyzem meg végül.

Persze A számára ez nem újdonság, vagy szenzáció. Számára ez a természetes, emlékeztetem magamat.

– Azt akartam, hogy minden egyes részletre emlékezz – mondja. És most úgy tűnik, hogy az elméd engedelmesen követett. Talán magad is emlékezni akartál mindenre.

– Nem is tudom. Mindenesetre örülök, hogy így történt.

– És fel tudnál idézni érzéseket is? – Vagy csak a díszletek képei maradtak meg benned?

– Ezt hogy érted?

– Ha például azt kérdezném tőled, hogy idézd fel, mire gondoltál, amikor Justinnal ebédeltél, meg tudnád tenni?

Behunytam a szemem, és megpróbáltam visszamenni az időben és a térben. Látom, ahogy Justin pizzát eszik. Nem emlékszem, mit mond, csak arra, hogy rengeteget beszél. És arra sem emlékszem, hogy boldog voltam, vagy ingerült vagy dühös, meg ilyesmi. Csak arra, hogy akkor ott voltam.

– Semmi – felelem behunyt szemmel. Olyan az egész, mint amikor dühös leszel valakire, aztán néhány nappal később már csak arra emlékszel, hogy méregbe gurultál, de az okát már elfelejtetted. Nos, ennek pont az ellenkezője történt.

Kinyitom a szemem, és látom rajta, hogy érti, amit mondok. Azt hiszem, épp most igazoltam neki, amit már eddig is sejtett.

– Te nem tudod, hogy ez milyen érzés számunkra, ugye? – kérdezem tőle.

– Nem feleli halkan. Nem tudom.

Azután feltesz még néhány kérdést a tegnap történetekkel kapcsolatban. Rebecca megállította, hogy lemásolja a biosz házimat (nem vagyok meglepve), meg a mászás, és a vacsora alatti társalgás a szüleimmel. Elmondom neki, hogy a mászás él benne a legélénkebben. Érzek is valamit, ahogyan mesélek róla a levegőt, a szabadságot. Ezek vajon érzések, vagy ténylegesen a fizikai utóérzetek? – Nem tudjuk eldönteni.

– Milyen érdekes ismerem el. Bonyolult, különös, hihetetlen mégis

érdekfeszítő.

– Bámulatós, hogy mennyire megértő vagy, és hogy hajlandó voltál találkozni velem még azok után is... hogy ott voltam, ahol.

– Nem a te hibád. Tudom.

– Köszönöm.

Nehéz elhinni, hogy azt gondoltam, elfuthatok tőle, és ettől az egésztől, amibe kerültem. Most például teljesen természetesnek érzem.

Köszönöm, hogy nem okoztál felesleges galibát – mondom neki. Köszönöm, hogy nem vetted le a ruhámat. Hacsak nem intézted el, hogy ne emlékezzek rá.

– Nem leskelődtem, esküszöm.

– Hiszek neked. Számomra is érthetetlen, mégis elhiszek mindent, ami történt.

És mert valóban elhiszem, szeretném, ha elmondaná, számára milyen volt mit látott, amikor ő volt én. Ugyanakkor önzőségnek hat, hiszen milyen az a lány, aki öngazolását kéri a saját életének?

A persze megérzi, ahogy vívódom.

– Nos? – tudakolja.

Nem habozok tovább.

– Csak az érdekelne, hogy vajon jobban megismertél-e. Különös, de én úgy érzem, a tegnapi után többet tudok rólad. Abból, amit tettél, és abból is, amit nem tettél meg. Különös, nem? – Azt hittem, kutakodni fogsz az életemben... de ez csak egy megérzés.

– Találkoztam a szüleiddel feleli erre.

Jesszus. És mi volt a benyomásod róluk?

– Azt hiszem, mindketten gondoskodnak rólad, bár a maguk módján.

Felnevetek. Így van.

– Örülök, hogy megismerhettem őket.

– És ha majd valóban találkozol velük? – „Anya, apa, bemutatom nektek A-t. Ne higgyétek, hogy először találkoztok vele, múltkor éppen az én bőrömben volt.”

– Biztos vagyok benne, hogy nem lesz belőle gond.

És ami fura az egészben, biztos vagyok benne, hogy megkedvelnék őt. Ha beállítanék vele most így, ahogy van, anya és apa ujjongának.

Ezt azonban nem mondhatom ki. Nem lenne szép tőlem, így aztán témát váltok.

– Ilyen többet nem fordulhat elő, ugye? – kérdem tőle a biztonság

kedvéért. Nem bújhatsz bele kétszer ugyanannak a személynek a bőrébe.

Bólint. Pontosan. Többé nem történhet meg.

– Ne vedd sértésnek, de ez nagy megkönnyebbülés számomra. Nem kell úgy elaludnom, hogy másnap, ébredés után talán nem leszek ura a saját cselekedeteimnek. Egyszer meg tudtam vele birkózni, de örülök, hogy nem csinálunk rendszert belőle.

– Ezt megígérhetem rendszeresen szeretnék találkozni veled, de nem ilyen áron.

Ezt most úgy – mondja, mintha egy hétköznapi dologról lenne szó. Mintha meg sem hallanám.

Pedig hallom.

– Bepillantást nyertél az életembe – mondom erre. Szerinted, hogyan fér bele a mi kapcsolatunk?

– Meg fogjuk találni a módját.

– Ez nem válasz szögezem le. Csak egy ígéret.

– Az ígéret és a remény vezetett minket idáig. Nem a válaszok.

– Nálad a pont. Belekortyolok a kávémba. Tudom, furcsán hangzik, de... folyton ezen morfondírozok. Te igazából fiú vagy? – Vagy lány? – Például, amikor az én testemben voltál... nem érezted magad otthonosabban, mint egy fiúéban?

– „A” vagyok, és ennyi válaszolja. Mindenhol otthon érzem magam, és sehol sem. Ez már csak így működik.

Valamiért nem elégszem meg a válasszal.

– És ha megcsókolsz valakit? – erősködöm.

– Ugyanezt érzem.

– Szex közben is?

– Elvörösödik Dylan? – Most elvörösödik?

El ám, vérvörösre. Igen.

– Helyes. Mert én igen.

Nem értem, hogy a szex szó hallatán miért pirult el ennyire. De aztán rájövök, és kirobban belőlem.

– Te még nem ...?

Hadarni kezd. Nem lenne tőlem fair, ha ...

– Soha!

Még mindig vörös az egész arca. Örülök, hogy viccesnek találsz jegyzi meg.

– Bocsi.

– Volt egy lány.

Vagy úgy! – Tényleg?

– Igen. Tegnap. Amikor a testedben voltam. Nem emlékszel? – Lehet, hogy teherbe ejtettem...

– Ez nem vicces!

– Engem csak te érdekelisz – mondja. És ahogyan – mondja, egy kicsit sem hangzik viccesnek, vagy akár nemtörődömnek.

Őszinteség. Azt hiszem, ez a kulcsszavunk. Nem több, és nem kevesebb. Nem vagyok hozzászokva.

– A... kezdtem. Meg kell mondanom neki. Muszáj a realitások talaján maradnunk. És reálisan nézve a dolgot, mi nem lehetünk együtt.

– Ne most szakít félbe. Ne rontsuk el a pillanatot!

A pillanat varázsa. Már érzem is, ahogy elbűvöl, és most ez tűnik valóságosnak.

– Rendben van – felelem. Legyen így!

Ezért aztán ahelyett, hogy a jövőről beszéljünk, a tegnapot tárgyaljuk ki. Megkérdezem tőle, mi egyébre figyelt még fel, mire felsorol egy csomó dolgot, amit sohasem vettem volna észre. Egy apró vörös anyajegy a bal hüvelykujjam tövéénél. Egy emlék Rebecca hajába rágógumit dobtak. A nem győzött biztosítani arról, hogy a szüleim valóban törődnek velem. Azt feleltem neki, hogy pont kifogott náluk egy ilyen napot. Nem vitatkozik velem ám én látom rajta, hogy nem teljesen érti, miről beszélek. Mert ő még nem tapasztalta meg, milyen is együtt lenni valakivel a jobb napokon és a rossz napokon is. Nem ismeri az életnek ezt a részét. Ami újból emlékeztet engem arra, hogy nincs igazán felkészülve, hogyan kezeljen egy ilyen labilis lányt, mint én.

A vet egy pillantást az órára a telefonján, mire eszembe jut, hogy nekem is lassan indulnom kellene haza. Vacsorázni. Leckét írni. Aztán aludni. A saját életemet élni.

– Későre jár – mondom.

– Tudom.

– Akkor talán menjünk...

– De csak akkor, ha megígéred, hogy újból találkozunk. Hamarosan. Akár már holnap, ha sikerül. Ha mégsem sikerülne, akkor holnapután.

Kezdődik újra az egész, és nem tehetek semmit, hogy megállítsam. Mert nem is akarok ellene tenni. Mert amíg ilyen marad kávézgatunk, beszélgetünk nem is kell döntenünk semmi egyébéről.

– Hogy mondhatnék neked nemet? – kérdezem. Alig várom, hogy lássam, milyen alakot öltesz legközelebb.

Az őszinteség visszatér, amint azt válaszolja: Én mindig is „A” maradok.

Felállók és homlokon csókolom.

– Igen, tudom – felelem. Pont ezért akarlak újra látni.

Elképzelem, ahogy az emberek figyelnek minket, ahogy felállunk az asztaltól, eldobjuk a kávé poharakat, és elbúcsúzunk egymástól. Ez a randi jól sikerült, gondolhatják. Csupán két tini randija. Nem első nem, ahhoz túl bizalmas volt. És nem is az utolsó. Mert jól sikerült. Mert ez a stréber fiú és ez a csendes lány láthatóan szereti egymást. Nem kell beköltözni a testünkbe, hogy nyilvánvaló legyen.

Huszadik fejezet

Másnap A négyórányi távolságra van tőlem, egy lány testében. De akár negyven óra vagy negyven nap is lehetne.

Azt mondogatom A-nak, hogy mindig ott van a holnap. És ahogy ezt most leírom, szeretném is elhinni.

De nem igazán sikerül.

Előttem áll az egész nap, ezért úgy döntök, hogy elvégzek egy kísérletet. Eljátszom, hogy idegen vagyok a saját testemben.

Zuhanyozás után bámulom magam a tükörben. Hányszor tettem ezt ezelőtt? – Bámulom magamat amint a gőz kitisztul. Számtalanszor próbáltam, de képtelen voltam elérni, hogy jobban nézzek ki. És vajon ilyenkor láttam-e magamat igazán? – Csak a hibákat kerestem. Nem elég szép a hajam, durva tapintású, a megjelenésem nem elég harmonikus, nyúzottnak látszom, egyre csak hízom, formátlanodom. Sohasem az összképet veszem alapul. Nem teszek egy lépést hátra, hogy rálátásom legyen az egészre: ez vagyok én. És természetesen nem teszek egy lépést hátra, hogy rálátásom legyen az egészre, és megkérdem magamtól: ez igazán én vagyok?

Most viszont megteszem. Mennyi vagyok én a testemből? – Az arcom biztosan én vagyok. Bárki, aki megnézi az arcomat tudja, hogy ez én vagyok. Még ha vizes is a hajam, vagy épp hátrafogom. De a többi? – Ha mutatnék magamnak egy képet, ami nyaktól lefelé ábrázol, biztos volnék benne, hogy én vagyok rajta? – Felismerném magam?

Behunyom a szemem, és megkérdem magamtól, hogy néz ki a lábfejem. Alig tudom felidézni. Ugyanez a helyzet a kezemmel. És fogalmam sincs róla, milyen a hátam.

Hagyom, hogy a külsőm meghatározzon, én viszont nem tudom meghatározni azt.

Ha idegenként léteznék a testemben, ugyan mit gondolnék róla? – Kinyitom a szemem, bizonytalan vagyok. Egy idegen nem ismeri az apró sebhelyek történetét leestem a háromkerekűről, összetörtem egy villanykörtét. Egy idegent nem érdekelné, hogy egyformák-e a cicijeim, vagy a karomon lévő anyajegy szőrösebb-e, mint a karom többi része. Miért is törődne vele, hiszen csak egy idegen a testemben. Ez majdnem olyan, mint autót vezetni. Mert senki sem akar egy csotrogányt, de egy autó, azért autó marad. Nem különösebben számít, hogy néz ki, ha egyszer elvisz oda, ahova menni akarsz.

Tudom, hogy nem vagyok autó. De ahogy végigmegyek a sulin, elképzelem, hogy egy kicsi Rhiannon bennem irányítja a testemet. Ő az én valódi énem. A test csupán egy autó. És elgondolkodom. Amikor Preston beszél hozzám, olyan érzés, mintha a sofőrhez beszélne. De amikor egy fickó, akit nem ismerek, méreget az előcsarnokban, határozottan az autót bámulja. Amikor a tanár az osztályt nézi, miközben szónokol a történelemről, nem a sofőröket látja, hanem a leparkolt autókat. És amikor Justin megcsókol nem is tudom. Néha olyan érzés, mintha a sofőrt próbálná megcsókolni. Máskor meg csak az autót csókolgatja.

Mások testébe is beleképzelem magam, miközben figyelem őket. Végül arra a következtetésre jutok, hogy nem igazán vagyok kibékülve a külsőmmel, ám nem vagyok biztos benne, hogy másét jobban kedvelném. Mind furcsán idegenek, ha jobban megnézed őket.

Tudom, hogy A nincs most itt, pedig nagyon szeretném, ha a körülöttem lévőkhöz valamelyikében volna. Jó lenne, ha egyikük felém fordulna, és meglátnám magában A-t. Mert csak ő értheti az őrült gondolatmenetemet. Mert miatta jár ilyen dolgokon az eszem. Miatta akarok az autókba hatolva eljutni a sofőrökig.

Jól vagy? – kérdezi tőlem Preston ebédnél. Ma nem vagy igazán önmagad.

De – mondom neki. Inkább nagyon is magamat adom.

Felnevet. Szerintem a nevetés olyan, mint amikor a sofőr dudál, hírt ad az örömről.

Ha A most Preston testében volna, azonnal megcsókolnám.

Tudom, hülyeség. Mégis ez jutott eszembe.

Prestonnak természetesen fogalma sincs, mire gondolok. Lát engem, igen, de nem úgy, hogy abból a gondolataimat is kikövetkeztethetné.

Az autó mosolyoghat, ám ez nem azt jelenti, hogy a vezetője arckifejezését látod.

E-maileket kapok A-tól. Azt írja:

A lány, akinek a testében ébredtem ma, nem a kedvességéről híres. Egy napra meg tudnám változtatni, de az meg mit ér?

* * *

Azt írja:

Szeretnék újra az erdőben sétálni veled.

Azt kérdezi:

Mit csinálsz most?

Nem tudom, mit válaszoljak.

Nem igazán beszélek Justinnal a tanítás végéig. Azt akarja, hogy menjek át hozzájuk, de én képtelen vagyok rá. Nem tudom megmondani az okát; nem megy és kész.

Olyan régóta szeretem a testét. Rajongva, hevesen. Ha behunyom a szemem, jobban el tudom képzelni, mint a sajátomat, mert már annyiszor tanulmányoztam, felfedeztem, még hozzá olyan figyelemmel, mint a magamét soha. Justin teste még mindig nagyon vonz. Még mindig kötődöm hozzá. Ám ez akkor is csupán egy test. Csak egy test.

Ha most megcsókolom, később erre fogok gondolni. Ha most szexelnénk, utána csak az járna az eszemben.

Úgyhogy inkább nem.

Persze megkérdezi tőlem, hogy miért nem. Hogy mi dolgom van amúgy.

Semmi különös, csak épp haza kell mennem – felelem.

Neki ez nem válasz. Mérgező lesz. Mert az egy dolog, ha azt mondom neki, hogy elmegyek Prestonnal vásárolni, vagy Rebeccával töltöm az időmet. Még azt is megemészti valahogy, ha a leckére hivatkozom, vagy a mamámra.

De ha azt mondom neki, hogy valójában semmi dolgom, attól még a semminél is kevesebbnek érzi magát. Megértem őt, és nem jó érzés így viselkednem vele.

Mégsem megy. Egyszerűen képtelen vagyok rá.

Másnap A egy fiú testében ébred, és csupán negyvenöt percre van tőlem.

Dél előtt matekvetélkedőt rendeznek a suliban, úgyhogy ebédig nem tudok lelépni. Na, nem mintha annyira odalennék a matekért. Viszont rádöbbenek arra, hogy nagyon könnyen beleeshetek a csapdába: alig fogok már bejárni a suliba, csak hogy találkozhasam A-val, bárhol legyen is. Mert ha valóban erről fog szólni hamarosan az életem, akkor át kell gondolnom ezt az egészet. Egy fellángolás miatt nem áll szándékomban megbukni. És csak addig akarok távol maradni, ameddig szükséges.

Mivel ma A magántanulóként otthon tanul, elő kell rukkolnia egy tervvel, hogyan tudna meglógni. Várom az üzenetét, aztán dél körül meg is kapom a nyilvános könyvtárat célolta meg, úgyhogy nekem is mielőbb oda kellene érnem.

Nem is vesztegetem tovább az időt. Úton a könyvtár felé, megpróbálom magam elé képzelni őt ami fura, mert nem tudom, ma hogyan fest. Leginkább Nathantként ugrik be. Nem tudnám megmagyarázni, miért.

A könyvtár nagyon-nagyon csendes, amikor megérkezem. A könyvtáros megkérdezi: Tudok neked segíteni? – mire elmondom neki, hogy keresek valakit. Mielőtt megkérdezné, mégis miért nem vagyok az iskolában tanítási időben, sürgősen odébbállok, és A-t keresem a tekintetével a sorok között. Egy kilencven körüli férfi nézegeti a pszichológia rész szakkönyveit, nem messze tőle egy hasonlóan idős nő feltehetően a felesége szunyókál egy kényelmes fotelben a régi katalógusok mellett. A gyermekrésznél egy anya szoptatja a kisbabáját.

Nem sok választ el attól, hogy sarkon forduljak, amikor felfedezek az ablaknál egy sor íróasztalt. Egy vörös hajú fiú ül az egyiknél, és könyvet olvas. Teljesen belemerül, észre sem vesz, amíg oda nem érek hozzá. Rögtön kiszúrom, milyen imádnivalóan helyes, ugyanakkor dühös is vagyok emiatt magamra. Nem kellene törődnöm vele. Az számít, aki

benne van, nem pedig a külseje.

– Khm köhintek, hogy magamra vonjam a figyelmét. Te vagy az egyetlen srác az épületben, ha nem tévedek.

Arra számítok, erre elmosolyodik. Felderül az arca. Mert végre megérkeztem.

Ehelyett: Parancsolsz? – És felettébb bosszúnak látszik, amiért megzavartam az olvasásban.

Pedig biztosan ő az. Már mindenhol megnéztem.

– Te vagy az, ugye? – kérdezem.

Teljes közöny a részéről. Ismerjük egymást? – kérdez vissza.

Oké. Talán mégsem. Talán kiment a mosdóba. Talán rossz könyvtárba jöttem. Talán be kellene végre fejeznem, hogy odamegyek idegenekhez, mintha nem is lennének idegenek.

– Bocsánat mentegetőzőm. Összetévesztettelek valakivel.

– Miért, ő hogy néz ki?

Most csinálok komplett idiótát magamból. Erre a kérdésre rá kellene vágnom a választ, de hát nincs rá válasz. Nem tudom – felelem. Eddig online ismerkedtünk.

– Neked most nem a suliban kellene lenned?

Kizárt, hogy ez a srác elmúlt volna tizenhét, úgyhogy visszavágtam.

– És neked nem kellene?

– Nem bizony – mondja erre. Egy csodás lányra várok éppen.

Már épp menni készültem, ezért eltartott néhány másodpercig, mire felfogtam a szavai értelmét.

Jól felültetett. Pont ő, akiről sohasem tételeztem volna fel.

– Idétlenül viselkedsz jelentem ki.

– Bocs, én csak ...

Nem. Nem hagyom, hogy kiengeszteljen. Te... idétlen majom.

Azzal otthagytam. Igaz, nem állítottunk fel szabályokat, neki mégis sikerült megszegnie egyet.

A felállt az asztaltól. Rhiannon, kérlek. Ne haragudj!

Felém nyújtotta a kezét, de nem fogadtam el.

– Nem tehetsz ilyet mondtam. Nem fair.

Ő mindig tudni fogja, hogy én hogyan nézek ki. Én viszont sohasem fogom tudni, hogy milyen külsőre számítsak nála.

– Többet nem fog előfordulni. ígérem.

Kevés. Nem hiszem el, hogy épp az imént tetted meg – mondom. Nézz a

szemembe, és ismételd meg, hogy többet nem fordul elő.

Belenézett a szemembe. A tekintetünk összefonódott.

Most már látom őt. Persze nem a szó szoros értelmében. Nem integet felém egy apró személy a szeméből. De tudom, hogy ott van.

Megígérem – mondja.

És úgy is gondolja, tudom. Kezdi mentetetni magát előttem, ám én éreztem vele, hogy még nem nyerte vissza a bizalmamat.

– Hiszek neked – mondom aztán. De akkor is seggfej vagy míg nem bizonyítod az ellenkezőjét.

* * *

Egyikünk sem ebédelt még, ezért úgy döntünk, hogy elmegyünk enni. A azt mondja nekem, hogy a fiú anyja két óra múlva visszajön érte. Nincs sok időnk.

Bemegyünk az első, utunkba eső étterembe, egy kínaiba, ahol olyan szag terjeng, mintha épp az imént mostak volna fel.

– Szóval, milyen volt a délelőttöd? – kérdezi A.

– Csak a szokásos, tudod – mondom neki. Matekból dogát írtunk, de... ezt inkább hagyjuk. Szóra sem érdemes. Steve és Stephanie suliba menet megint összekaptak úgy tűnik, Stephanie meg akart állni a Starbucksnál, Steve viszont nem, mire önző dögnek, illetve koffeinfüggő lotyónak sikerült nevezniük egymást. Bizony. Utána persze Steve ellógta az első órát, hogy hozzon neki nagy pohár mogyorós macchiátót. Ez igazán szép volt Steve-től, viszont passzív-agresszív a hozzáállása, mert Stephanie sokkal jobban szereti a karamellás macchiátót, mint a mogyorósat. De legalább nem tett szemrehányást, hanem szépen megköszönte. Ezek után pedig minden visszakerült a rendes, ám ingatag kerékvágásba, és elkezdődött a második óra. Ennyit a nap fő szenzációjáról.

Az viszont nem árulom el, hogy amikor találkoztam Justinnal, jól leteremtett, amiért szerinte rá sem bagóztam tegnap (holott nem is beszélünk meg előre semmit). Azt ismételte, hogy reméli, csodás estém volt. Erre azt mondtam neki, hogy valóban csodás volt, mert végig matekoztam otthon. Úgy tett, mint aki nem hisz nekem, és meg van győződve róla, hogy elmentem bulizni nélküle.

Ahelyett, hogy Justinról beszélnék, a lányról kérdezem A-t, aki tegnap volt. Érzem, hogy hitelt érdemlően teszem fel a kérdést, mintha a világ

legtermészetesebb kérdése volna. Mi egyebet tettél még tegnap, amikor a lány bőrében voltál?

– Mintha csak egy gránát lettem volna – mondja A. Mindenki azt leste, mikor robban, és okoz komoly károkat. Volt ugyan hatalma a lánynak, de azt csupán a megfélemlítés generálta.

Lindsay Craigre és a kegyeltjeire gondolok. Ismerem ezt a típust. A legjobbjai a legveszélyesebbek.

– Azt gyanítom, hogy ő nagyon jó ebben.

Elképzelem A-t Lindsay-ként, vagy valamelyik másik rosszindulatú lányként. Örülök, hogy nem kellett találkoznom vele. Mert mi értelme lett volna? – Ha A egy olyan lány, esélyünk sem lett volna, hogy úgy üldögéljünk együtt, mint ahogyan most tesszük. Lehet, hogy ez csak egy olcsó kínai étterem zsírfoltos étlappal, és kerámiamacskák vigyázzák a szójaszószt az asztalokon, de mégis egyfajta szökés, és izgalmas. Fogjuk egymás kezét, nézzük egymást nincs szükségünk szavakra. Rátaláltam valakire, aki törődik velem, és pillanatnyilag elfogadok mindent úgy, ahogyan van.

– Sajnálom, hogy seggfejnek neveztelek szólalok meg végül. Én csak hiszen te is tudod, milyen nehéz megbirkózni ezzel az egésszel. És annyira biztos voltam benne, hogy nem tévedek.

– Én voltam a seggfej. Biztosra vettem, másnak is az a normális, ami nekem.

– Justin csinálja ezt néha. Tetteti, hogy nem mondtam el neki valamit, pedig de éppen előtte. Vagy addig játssza az értetlent, míg be nem dőlök neki, akkor aztán elneveti magát. Hú, de utálok.

– Ne haragudj...

– Jó, rendben van. Csak azt akarom mondani ezzel, hogy nem te vagy az első, aki átejtett. Lehet bennem valami, amiért az emberek előszeretettel ugratnak. Fordított esetben valószínűleg én is ezt tenném.

Nem akarok panaszkodni, pláne nyafogni. Nem akarom, hogy úgy hangozzék, ez a gyenge lány itt nem tud vigyázni magára. De azt is a tudtára akarom adni, hogy nem szeretem, ha valaki csúnyán viselkedik másokkal.

Az emberek játszmáznak egymással. Meg akarom kímélni magamat ettől, de én rossz testőrként őrzöm a saját szívemet. Inkább veszítek a játékban, mintsem játszom azt. Inkább engem sebezzenek meg, mint én másokat. Mert magammal tudok élni, ha engem megsebeznek. De nem

tudnám elviselni, ha én tennék rosszat másoknak.

Aggódok amiatt, hogy A vigasztalni próbál. Hogy majd azt mondja, képzelődöm csupán. Vagy, ami rosszabb, és egyben Justin elmélete is, hogy meg kellene tanulnom kezelni az ugratásokat. Mintha a humorérzésem hiánya lenne az igazi sértés.

De A nem mond semmi ilyet. Helyette kiüríti az evőpálcikák tartóját.

– Mit csinálsz? – kérdezem. A nő a kassza mögül fura pillantást vet ránk, és én nem is hibáztatom érte.

A nem válaszol. Helyette az evőpálcikákat szív alakba rendezi az asztalon, majd rózsaszínű Sweet'N Low édesítőtasakokat terít szét a szívben.

Ez túl sok. Ugyanakkor döbbenetes.

Amikor elkészül vele, büszkén mutat a szívre. Úgy néz ki, mint egy óvodás, aki épp megépített egy erődöt.

– Ez a hatalmas szív a töredékét sem fejezi ki annak, amit irántad érzek – mondja.

Felnevetek. Azt hiszem, megfeledkezett róla, hogy ez a szív tele van Sweet'N Low édesítőszerrel.

– Megpróbálok nem magamra venni a célzást – felelem.

Most megbántottnak látszik. Pedig én pontosan téged céloztalak meg vele.

– Mivel is? – Rózsaszín tasakos édesítővel?

Szacharin. Minden hamis. Ugyanakkor igazi.

A felkap egy rózsaszín csomagot, és játékosan felém dobja.

– Nem minden szimbólum ám! – kiáltja.

Nem hagyom magam. Elveszek egy evőpálcát a szívből, és kardként előrelendítem. A veszi a lapot, ő is felkap egyet, és kitöréssel támad. Én kivédem. Boldogan bolondozunk.

Megjelenik a pincér, kezében néhány tányér tart. A elfordítja a fejét, mire a mellkasa felé bökök.

– Meghalok! – kiált fel A.

– Kinek lesz a moo shu csirke? – kérdezi a pincér.

– Az az övé – mondom. És igen, mi folyton hülyéskedünk.

Miután a pincér távozik, A megkérdezi tőlem. Ez igaz? – Tényleg mindig hülyülünk?

– Jó, hát az túlzás, hogy mindig – felelem. Nem akarom elrontani a hangulatot. De azt sem akarom, hogy magával ragadjon minket a pillanat

heve.

- Mindenesetre jó jel – mondja.
- Mindenesetre jegyzem meg.

Megfeledkezem az életem többi részéről. Akaratlanul is nem kell elhessegetnem magamtól. Már ott sincs. Csak a jelen van, mi vagyunk itt ketten A-val és a pillanat, amit megosztunk. Nem emlékezetkiesésként hat, hanem mintha hirtelen megszűnt volna körülöttünk a zaj.

Az ebéd végén megkapjuk a szerencsesütijeinket. Az enyém szerint:

SZÉP A MOSOLYOD

* * *

Ez nem is jóslat jelentem ki, és mutatom A-nak.

– Nem. Szép lesz a mosolyod így már a jövőre vonatkozik – mondja nekem.

Pontosan. A jóslatnak azt kell elmondania, hogy mi fog történni, nem pedig azt, ami már van.

És őszintén, kinek nincs szép mosolya?

– Visszaküldöm – mondom.

A ledöbben. Gyakran küldesz vissza szerencsesütiiket?

– Nem. Ez az első alkalom. Ez egy kínai étterem, úgyhogy...

– Gondatlanság.

– Pontosan.

Intek a pincérnek, aki azonnal ott terem.

– A szerencsesütimben nem igazán jóslat van, hanem egy általános jellemző, ami bárkire illik – mondom neki. Ez így elég felszínies.

A pincér bólint, aztán egy halom, egyenként becsomagolt süteménnyel tér vissza.

– Én csupán egyet szeretnék – mondom neki. Egynél többet feltörni csalásnak számítana. Várjon egy pillanatig!

Szétroppantok egy második szerencsesütit, aztán megkönnyebbülve olvasom:

HAMAROSAN KALANDOKBAN LESZ RÉSZED

– Brávó – mondja A a pincérnek, miután megmutatom mindkettőjüknek a cetlit.

– Most te jössz – mondom A-nak. Gondosan kihajtogatja, és amint elolvassa felderül az arca.

– Mi az? – kérdezem.

Felmutatja.

HAMAROSAN KALANDOKBAN LESZ RÉSZED

Nem vagyok babonás. Most mégis izgatottan várom, hogy odaérjünk ehhez a fordulóponthoz. Bármit jelentsen is.

Tudom, hogy nem maradt sok időnk. Tudom, hogy A és én csak kölcsönvesszük ezt az időt valaki mástól, és nem is kizárólag magunkra kellene fordítani. Én mégis kölcsön akarom venni, ameddig csak lehet. Azt akarom, hogy A beszéljen hozzám. Én pedig hallgassam őt.

Visszatérve a könyvtárba megkérem, hogy ajánljon számomra még több könyvet. Mert tudom, hogy a válaszával egyre jobban megismerhetem őt.

Megmutatja nekem a könyvet, amit az érkezésemkor olvasott. *Feed* a címe.

A technológiai kapcsolat és az emberi kapcsolat közötti különbségről szól. Arról, hogyan halmozunk fel annyi információ, hogy közben elfelejtjük, kik vagyunk, vagy legalábbis, kiknek kellene lennünk. Ezután a polcok távoli végéhez vezet, az ifjúsági irodalomhoz, és felemeli *A könyvtolvajt*. Ezt olvastad? – Megrázom a fejem, mire folytatja. Ez egy holocaust regény, és maga a halál benne a narrátor. A halál mindenén kívül áll, mégsem tudja függetleníteni magát az eseményektől. És amikor látja ennek a kicsi lánynak a nehézségekkel teli életét, nem képes félrenézni. Tudnia kell, mi lesz vele. A visszamegy egy korábbi polchoz. Ez pedig itt egy könnyedebb olvasmány: *Destroy All Cars*. Arról szól, mekkora csalódáshoz vezethet, ha szenvedélyesen érdeklődsz valami iránt, mert a világ nagyon kiábrándító is tud lenni. De ne aggódj ez a könyv ugyanakkor vicces is. Hiszen csak így juthatunk túl a csalódásokon, nem

igaz? – A humoros oldalát is észre kell vennünk.

Egyetértek. És szeretnék is beszélgetni vele erről, de már megy is tovább. Megkértem valamire, ő pedig maradéktalanul szeretné teljesíteni. Felmutat egy könyvet, *First Day on Earth*. Tudom, hogy furcsán fog hangzani: ez egy fiúról szól, aki egy támogató csoportba jár, olyan emberek közé, akik úgy érzik, hogy idegenek elrabolták őket. És találkozik ezzel a másik fickóval, aki lehet, hogy egy idegen, de az is lehet, hogy mégsem. Valójában arról van benne szó, hogy mit jelent embernek lenni. És én mindig elolvasom, valahányszor rábukkanok a könyvtárban. Részben mert mindig felfedezek benne valami újat, másrészt meg ezek a könyvek jelentik az állandóságot az életemben. Az életem folytonos változásban van, de a könyvek nem változnak. Előfordul, hogy más szemmel látod, olvasod. De a szavak ismerős szavak. Egy olyan világot jelentenek számomra, ahol már jártam, és üdvözölnek, valahányszor visszatérek.

Megrázza a fejét. Sohasem mondtam ezt még senkinek. Még magamnak sem. Most pedig kibukott belőlem. Az igazság.

Ki akarom venni az összesei, hogy osztozzak vele az ő világában. Aztán eszembe jut: ez nem az én könyvtáram. Nem az én városom.

És te melyik könyvet ajánlod nekem? – kérdezi A.

Tudom, hogy most valami igazán okos és kifinomult olvasmánnyal kellene előrukkolnom, de azt is tudom, hogy ő is arra kíváncsi, amire én a válaszból következtetni a személyiségemre, minél többet megtudni rólam. Így aztán ahelyett, hogy azt bizonygatnám neki, hogy Jane Eyre életem olvasmánya, vagy Johnny Tremain teljesen megváltoztatott, miután elolvastam, a gyermekirodalomhoz vezetem őt. A *Harold and the Purple Crayon* keresem, mert gyerekkoromban nagy hatással volt rám a hatalom, hogy megrajzolhatod a saját világodat, és mindezt lilában. Látom, hogy a sor elején ki van téve, ezért elindulok, hogy kivegyem.

Ahogy érte nyúlok, meglepetésemre A felkiált Ne! – Csak azt ne!

– Mi kifogásod van *Harold and the Purple Crayon* ellen? – kérdezem. Ami engem illet, ez jó indok lehet a szakításra.

A láthatóan fellélegzik. Bocs – mondja. Azt hittem, a *The Giving Treet* fogod leemelni.

Mégis kinek néz engem? – Ki nem állhatom a *The Giving Treet* – mondom neki.

– Hála istennek! – Mert ez akár a szakításunk oka is lehetett volna.

Ugyanezt mondanám, ha ő választotta volna. Abban a könyvben a fának ki kell állnia magáért. A fiút pedig meg kell pofozni.

– Tessék: itt a kezem! – Itt a lábam! – utánoztam.

– Itt a fejem! – Itt a vállam!

– Igen, erről szól a szeretet! – Nem akarom elhinni, hogy a szülők ezt a könyvet olvassák a gyerekeiknek. Milyen borzalmas üzenete van!

– Ez a kölyök az évszázad legnagyobb seggfeje – mondja A.

– A világirodalom legnagyobb seggfeje. Klassz, hogy ebben egyetértünk.

Leteszem *Haroldot*, és hozzálépek. Nincs szükségem lila ceruzára, hogy elképzeljem, ami most következik.

– A szerelem azt jelenti, hogy nem veszítheted el a végtagjaidat – mondja A, és hozzám hajol.

– Pontosan – felelem, és megcsókolom.

Nincs áldozat. Nincs fájdalom. Nincsenek kérések.

Szerelem. Csak szerelem van.

Elveszek benne. Kellemesen elmerülök. Legalábbis, amíg valaki üvölteni nem kezd a közelünkben: Mégis mi folyik itt?

A másodperc töredékéig azt hittem, hogy meglátott minket a könyvtáros, és most meg leszünk büntetve. De a nő, aki ránk ordított, nem a könyvtáros vagy bárki, akit ismernék. Dühös, középkorú nőt látok magam előtt, akiből fröcsögnek a szavak. Egészen közelről sziszegi az arcomba: Nem tudom, kik a szüleid, de nem azért neveltem fel a fiamat, hogy lotyókkal fetrengjen.

Képtelen vagyok megszólalni. Nem tettem semmit, amivel rászolgáltam volna erre.

– Anya! – kiáltja A. Hagyd őt békén!

Anya. Egy pillanatig azt hiszem, ez itt A anyja. Aztán rájövök, hogy nem, az nem lehet. A-nak ugyanis nincsen anyja legalábbis nem úgy, ahogyan nekem. Nem, ő annak a srácnak lehet a mamája, akiben A ma reggel felébredt. Ő az, aki otthon tanítja a fiát. Aki elengedte a könyvtárba, most pedig ezzel kellett szembesülnie.

– Azonnal szállj be az autóba, George rendelkezik.

Arra számítok, hogy A szó nélkül engedelmeskedni

fog. Nem hibáztatnám érte, bár úgy érzem, rám támadtak. A azonban nem hunyászkodik meg, hanem belenéz George anyjának a szemébe, és azt mondja: Nyugodj meg!

Most George anyján van a csodálkozás sora. Ez az ártatlan, vörös hajú fiú valószínűleg sohasem beszélt még így az anyjával, bár el tudom képzelni, hogy jó néhányszor megérdemelte volna.

Amíg George anyja kis időre elhallgat, A megígéri nekem, hogy ki fogunk találni valamit, és később még beszélünk.

– Az egyszer biztos, hogy nem! – jelenti ki George anyja.

Megint megcsókolom. Egy csókkal, ami egyszerre jelent üdvözlést, búcsúzást, sok szerencsét és köszönetét az együtt töltött időért. Tudom, hogy ezek a dolgok benne vannak, mert én teszem bele őket. Általában ott van még két kérdés is: Szeretsz? – Működni fog ez kettőnk között? – De nem most.

– Ne aggódj suttogom aztán. Meg fogjuk oldani, hogyan lehetünk újra együtt. Előttünk a hétvége.

Ennél többet nem is tudok már mondani, mert Georgeot az anyja a fülénél fogva kezdi kirángatni a könyvtárból. A nő megsemmisítő pillantást küld felém lotyó, lotyó, lotyó de állom a tekintetét. A röhögve követi az anyját, aki erre még kíméletlenebből szorítja a fülét.

Amikor már kint vannak, integetek. A nem láthatja, de integet ő is.

Még három óra sincs. Megnézem a telefonomat, és felfedezek egy SMS-t Justintól, amiben arról faggat, hogy hol vagyok, aztán egy másik üzenetet is arról, hogy ő már mindenhol keresett engem. Visszaírok neki: nem éreztem jól magam, ezért korábban eljöttem a suliból. Tudom, hogy nem fogja felajánlani, hogy hoz nekem levest, vagy beugrik, hacsak nem akarja ellenőrizni, hogy valóban igazat mondok.

Kikapcsolom a telefonomat.

Ha bárki kérdezi, azt fogom mondani, hogy aludtam.

És várom, hogy A felébresszen.

Huszonegyedik fejezet

Péntek délelőtt a hétvégéről gondolkodom. Ebben nincs is semmi szokatlan a legtöbb ember azzal tölti a pénteket, hogy a hétvégéről gondolkodik. Persze nem azon, hogy megtalálja a megfelelő helyet egy találkára A-val.

Végül összeáll bennem egy terv. A nagybácsimnak van egy vadászháza, amit sohasem használ, ráadásul most épp Kaliforniában dolgozik. A szüleimnél pedig van egy tartalék kulcs, amely hiányát ezer év alatt sem vennék észre. Mindössze egy alibire lesz szükségem. Vagy néhány alibire.

Kapok egy e-mailt A-tól, amiben tudatja velem, hogy ma egy Surita nevű lány testében van, egészen közel hozzám. Készen állok, hogy akár a teljes tanítási napot kihagyjam végül is péntek van de A ragaszkodik hozzá, hogy csak suli után találkozzunk. Elfogadom nem tehetjük meg Suritával, hogy a tudta nélkül bajba keverjük. Ám én nem problémáznék ezen ennyit.

Justin még mindig ingerült. Látom, már jobban vagy jegyzi meg, amikor találkozunk a szekrényénél osztály előtt.

Aha. Hamar átment rajtam a vírus.

Gúnyolódik, mire én védekezem.

– Bocs, hogy nem küldtem képet a hányásomról vetem oda neki.

– Egy szóval sem kértelek számon válaszolja, majd becsapja a szekrény ajtót.

Nem fair, amit teszek. Méregbe gurulok, holott én hazudtam.

Azután még egy hazugsággal tetézem.

– Örülök, hogy rendbe jöttem, mert hétvégén meglátogatjuk a

nagymamámat. Így már nem kell félnem, hogy megfertőzöm.

Amint kimondom, eszembe jut, hogy Justin nagymamája viszont tényleg beteg.

– Mikor indultok? – kérdezi.

– Holnap – mondom. Aztán sietve hozzáteszem. De megígértem Rebeccának, hogy ma este átmegyek hozzájuk.

– Csinálj, amit akarsz motyogja Justin. Azután köszönés nélkül odébb áll, amire rá is szolgáltam.

Azért említettem Rebeccát, mert a szüleimnél is rá fogok hivatkozni vagyis, hogy ott töltöm a hétvégét. Szeretik Rebeccát, úgyhogy nem fogják bánni. Ekkor ráébredek, hogy a ma éjszakát is náluk kell töltenem, ha már egyszer ezt mondtam Justinnak.

Rajzórán megkérdezem Rebeccát, van-e valamilyen terve mára. Imádkozom, hogy ne legyen.

– Nincs – mondja nekem. Van valami ötleted?

– Mit szólnál egy ottalváshoz? – vetem fel.

Rebecca lelkesen rávágta: Szuper ötlet csajsz! – Jó régen volt, mikor utoljára néztük meg együtt a *Bajos csajokat* és a *Gyilkos játékokat*

– És a *Nulladik órát meg az Álmodj rózsaszínt*.

Ezek voltak a kedvenc filmjeink, amikor még pizsamapartikat tartottunk kiskamaszként. Örülök, hogy Rebecca emlékszik rájuk, mert nem mostanában volt. Legalábbis mi hosszú időnek érezzük. Az volt az én Justin előtti életem. Időtlen idővel ezelőtt.

– Suli után még el kell intéznem ezt-azt mondom neki. Anyuval. Mit szólnál, ha hat körül átmennék?

– Hozol piskótát? – kérdezi.

– Csak ha lesz nálatok fagyi.

Úgy beleéljük magunkat, hogy csaknem megfeledekzem a hazugságokról, amelyek körülveszik. Majdnem elfelejtem mindazt, amit nem mondtam el Rebeccának.

A-val a könyvesboltnál találkozunk. Ma egy kövérkés indiai lány. És borzasztóan érzem magamat, amiért rögtön ezt vettem észre rajta, és ezt gondolom róla. Ez itt A. A-val töltöm az időmet. A sofőrre kell összpontosítanom, nem pedig az autóra.

Úgy döntünk, hogy a parkba megyünk sétálni én közben megbámulom

Suritát, és megpróbálom elképzelni őt fiúként. Nem is olyan nehéz. Ha valakinek elég hosszú ideig nézed az arcát, könnyű elképzelni őt ellenkező neműként. Aztán leállítottam magamat, és elgondolkodom, vajon miért is teszem ezt. Nem arról van szó, hogy azért bámulom, mert el akarom képzelni őt fehér emberként. Az már túl zavaros lenne. De még mindig fiúként akarom látni, hogy A-t is fiúként láthassam benne.

Biztos vagyok benne, hogy A-nak feltűnik a dolog. Mármost az, hogy nem fogom meg Surita kezét. Egyszerűen nincsen benne a levegőben, hogy meg kellene fognom. Mert ő lány, nem pedig pasi. Nem örülök neki, hogy így érzek, mert ez nem helyes. Most azonban megoldatlan probléma marad.

A elmondja, hogy Surita a nagyanyjával él, aki nem igazán figyel rá, úgyhogy a lány később estig ki tud maradni. Ami azt jelenti, hogy ma én leszek időszükében. Meg is mondom neki, és beszámolok a hétvégére vonatkozó tervről is, hogy tudok egy helyet ahová el tudunk menni. Azt nem mondom meg, hogy mi az, és hol van. Meglepetésnek szánom.

Odaérünk a dzsungel játszóteremhez, és mivel rajtunk kívül nincsenek ott kölykök, megengedjük magunknak, hogy mi magunk legyünk gyerekek újból; mászunk, lengünk, nevetgélünk. A megkérdezi tőlem, hogy kivel lebzseltem harmadik osztályban, mire elmesélek neki néhány történetet rólam és Rebeccáról, rólam és Péterről, akibe belezúgtam, rólam és Mrs. Shedlowe-ról, az ebédfelügyelőről, aki türelmesen végighallgatott, amikor valamilyen problémával hozzáfordultam. Tudom, hogy A-nál nem kérdezhetek rá ezekre a dolgokra, ezért arra kérem, idézze fel a korábbi emlékeit. A beszámol egy Valentin-napról, amin a mamája elvitte őt az állatkertbe, egy születésnapra, ahol nagy örömet okozott azzal, hogy megtalált egy elkóborolt kutyát, és egy baseballmeccsről, ahol sikerrel végrehajtott egy hazafutást, mert a test valahonnan tudta, mikor kell elindulni, még ha A nem is.

– Apró győzelmek viccelődik A.

– De megcsináltad, sikerült – mondom. Az a nagy győzelem.

– És ez pedig – mondja A, és közelebb húzódik –, a jutalom.

Tudom, hogy meg kellene érintenem ennek a lánynak a karját. Tudom, hogy magamhoz kellene húznom őt, félrevonulnom vele, hogy átöleljük egymást. Ehelyett felkiáltok: Nézd, csúszda! –, és már indulok is felé, miközben odaintek A-nak, hogy kövessen.

Ha észrevette is, A nem mond semmit. És még ha nem is bújunk össze,

kellemesen érezzük magunkat. Kellemesen telik az idő.

Jól érzem magam. Egyetlen pillanatot kivéve, amikor beugrik a kép, ahogy Justin otthon videojátékot játszik. Érzi, hogy valami nem oké. Emiatt dühös. Pedig fogalma sincs arról, milyen messzire kóboroltam tőle.

Aztán azon gondolkodom, mit tenne A, ha nem lenne itt velem. Elveszne valaki más életében. Eltüntetné magát valakiben.

Miután csúsztunk, felvetem, hogy akkor most hintázzunk. Egymás melletti hintákat választunk, egyszerre kezdjük hajtani, egy idő után egyforma tempót veszünk fel. A kinyújtja felém a kezét, én pedig megfogom. Így hintázzunk, teljesen egyszerre, vagy húsz másodpercig. Aztán kezdünk különböző tempót felvenni, a súlyunk, az erőnk vagy a testhelyzetünk miatt a testünk különbözősége miatt -, ami megakadályozza, hogy örökké így folytatódjon.

Amikor visszatérünk a könyvesboltba, a *Feed*, a *Könyvtolvaj*, a *Destroy All Cars* és a *First Day on Barth* felé vesszük az irányt. Mindegyik könyvet megveszem.

– Annyira szerencsés vagy – mondja A.

– Azért mert jó könyveket vettem? – kérdezem.

– Nem. Azért, mert ha egyszer megvetted őket, ezentúl mindig ott lesznek neked. Nem kell majd folyton keresgélned.

Már majdnem felajánlom, hogy kölcsönadom a könyveket, de aztán rájövök, hogy ez nem lehetséges.

– De elég is ebből! – jelenti ki. Kinek van szüksége világi dolgokra, amikor az egész világ a miénk lehet?

A hangja lelkes. A talán valóban hisz ebben. Talán én tévedek, hogy vágyom dolgokra, és meg is akarom szerezni. Vagy talán A betekintést engedett nekem valamibe, amit nem akar, hogy lássak.

Nincs elég idő ezen morfondírozni. Át kell mennem Rebeccáékhoz. De A-nak és nekem ott van a holnap. Emlékeztetem magamat, hogy ott a holnap.

Ez egy reményteljes búcsú. Már az autómnál vagyok, amikor felöltik bennem, hogy megcsókolhattam volna őt, amikor elköszöntünk egymástól.

De eszembe sem jutott.

Aznap este Rebeccának feltűnik, hogy nemigen figyelek Lindsay Lohanre és Tina Feyre. Meg is állítja a filmet.

– Valami zűr van veled és Justinnal? – kérdezi. Ezen jár most az eszed?

Rögtön védekező állásba vonulok túlságosan is. Miből gondolod? – Semmi sincs velem és Justinnal.

Ahogy kimondom, rájövök, hogy véletlenül elmondtam neki az igazságot. Szerencsére nem figyelt fel rá.

– Én csak... úgy értem, jó, hogy újra itt vagy. Amióta együtt jártok, ez az első alkalom, hogy átjöttél filmezni. Már azt hittem, soha többé nem tartunk ottalvós bulit.

Most esett le nekem, mennyire megbántottam Rebeccát. Észre sem vettem az elmúlt hónapok, sőt évek alatt. Nem fog panaszkodni, vagy szemrehányást tenni, de erről van itt szó. Most már látom.

– Sajnálom – mondom, bár nem kérte. Vagy talán épp azért – mondom, mert nem kérte tőlem. Rendben vannak köztünk a dolgok. Tényleg. De nekem másra is szükségem van Justinon kívül, tudod? – Például a legjobb barátaimra.

Legjobb barátok. Olyan ez, mint egy ajándék, amit meg sem érdemiek.

De most itt vagyok, a legjobb barátnőmnél, akinek a barátságát nem tékoztam el.

– Kérsz még fagyit? – kérdezi Rebecca, és felveszi a tálját. Mert én még kérek.

– Persze – felelem. Nem azért, mert én akarok még, hanem miatta, hogy ne egyedül akarjon és egyen még több fagyit-

Ahogy ülök ott a hobbiszobában, amit ezer éve ismerek, és nézegetem Rebecca és a családja régebbi és újabb fotóit, rájövök valamire: a barátnőm bizonyára jobban ismer, mintha csak a külső alapján ítélné meg, mert az, az évek során rengeteget változik. Ez pedig segít láttatni a belsőt.

Rebecca visszajön, és elindítja a filmet. Kettesével nézzük őket, jóval éjfél után fejezzük be a mozizást, a szünetekben pedig újabb adag kaját veszünk magunk elé, vagy éppenséggel utananézünk, mi történt a fickóval, aki Aaront játszotta, hogy még mindig olyan cuki-e. (Még mindig cuki.) Az egyetlen kínos pillanat, amikor Rebecca megkérdezi tőlem, hogy mit tervezek a hétvégére. Tudom, hogy most kellene megkérnem, hogy falazzon nekem, és figyelmeztetnem, hogy a szüleim esetleg

idetelefonálhatnak. De megint a nagymamám látogatásával rukkolok elő. Erre azt mondja, hogy üdvözli őt, mire azt mondom, hogy át fogom adni.

Félálomban azon töprengök, mit művelek, amikor reggel felébred, még mindig ezen jár az agyam azt viszont tudom, hogy bármi legyen is az, meg fogom tenni.

Huszonkettedik fejezet

Az út Artie bácsi vadászházáig közel két órán át tartott, ezalatt bőven volt időm gondolkodni. Zsebemben a tartalék kulcs, és egy hátizsákot is bepakoltam a ruháimmal a Rebeccánál töltendő hétvégémre. Vagy a nagyanyámnál attól függ, ki kérdezi.

Izgatottan várom, hogy kettesben legyünk A-val. Tudom, hogy csak éjfélig maradhat, de reménykedem benne, hogy holnap is el tud jönni, bár ez még egyáltalán nem biztos. Fura, hogy amióta Justinnal randizom, egyszer sem jutott eszembe, hogy idehozzam őt. Talán mert ott van nekünk a házuk. Vagy talán, mert soha nem éreztem szükségét, hogy lelépjek vele.

Lelépnem valakivel. Elég időm van végiggondolni, hogy amit most teszek, azzal valójában megcsalom Justint. Azt hiszem, már eddig is tudatában voltam, de most fogalmazódik meg bennem először. Nem biztos, hogy helyes, amit teszek, de nem is helytelen. Érzem, ahogyan vergődöm a két pólus között. Tudom, hogy Justin mit mondana, és hogyan látná. Tisztában vagyok vele, hogy most éppen olyat készülök tenni, amit Justin sohasem tett velem.

Ráadásul még haragszom is rá, amiért észre sem veszi. Ami teljességgel igazságtalan a részemről.

Küldhetnék neki SMS-t, amint odaérek. Akár így is szakíthatnék vele. De Justin többet érdemel ennél. Mi több, magyarázatot érdemel. Csak épp, ezt az egészet nem lehet elmagyarázni.

Beleesem valakibe, akivel aznap találkoztam, amikor pont a te testedben volt.

* * *

Igyekszem korán odaérni, hogy rendbe szedjem a helyet. Szeretem Artie bácsit, de a barátnői jó okkal hagyják el őt. A vadászház voltaképp egyetlen helyiségből áll, ahová rengeteg holmi van bezúfolva többek között a vadászataiból idecipelt „trófeákat”. Amikor kisgyerekként néhányszor megfordultam itt a szüleimmel, a frászt hozta rám, ahogy a falakról az állatfejek üvegszemeikkel rám meredtek. És még most is frászt kapok tőlük, ám azóta rájöttem, hogy nem kell rájuk nézmem. Egy-két ijesztőbb példányra lepedőt borítok a többi maradhat.

Akkor derül ki, milyen korán is érkeztem, amikor a kaját elpakoltam, a padlót felsöpörtem, és nem marad más tennivalóm. Elhoztam magammal a *First Day on Earth*, de képtelen vagyok az olvasásra koncentrálni, ami nem szép dolog tőlem egy ilyen könyv esetében. Végül meggyújtok néhány illatgyertyát, amitől érezhetően több kerül a levegőbe a vanília aromájából, és kevesebb marad Artie bácsi szagából. A kellemes vaníliaillattól álomszerűvé válik körülöttem minden. Vagy talán csak fáradt vagyok.

Arra ébredek, hogy kint megáll egy autó. Rögtön éberré válók, amint meghallom az ajtócsapódást. Más nem tud erről a helyről, úgyhogy ez csakis A lehet. Kikukucskálok az ablakon, és akkor meglátom ezt a gyönyörű fickót. Egykorú velem. Ő az.

Kinyitom az ajtót, várom és nézem a fiút. Szép bőr. Szép haj. Mintha a világegyetem tudná, miről szól ez a nap. A mi napunk.

– Ma nagyon jól nézel ki – mondom, ahogy becsukja az ajtót, és közelebb jön. Arra számítok, hogy hozott magával táskát persze nem hozott. Hiszen csak ma van itt.

– Kanadai-francia apa, kreol anya magyarázza. De nem beszélek egy szót sem franciául.

– Az anyukád most nem fog ránk rontani, ugye? – ugratom.

Elmosolyodik. Kizárt.

– Helyes – mondom, és odalépek hozzá. Akkor szabad a vásár.

Beleadok mindent a csókba. A várakozás és a vágó egészségét. A mát, ami a miénk, és a holnapokat, ami bizonytalan. Megcsókolom, hogy elmondjam neki, itt vagyok. Megcsókolom, hogy elmondjam neki, ő is itt van. Megcsókolom, hogy kapcsolódjunk, egybeolvadjunk, feltöltődjünk. A érzi

mindezt, és visszacsókol, és a csókjában van még valami, amit nem tudok megnevezni. Karjai körém fonódnak, karjaim köré fonódnak, kapaszkodunk egymásba, nekifeszülünk egymásnak. Kezei nyomán a testem új formát vesz fel. Nincs közöttünk távolság. Nincs tér. Aztán kissé elhúzódok tőle, hogy levegyem a kabátját, és lerúgjam a cipőm. Ő is leveszi az övét, mire újból magamhoz vonom, a szájam alig válik meg a szájától. Az ágyra lököm és odaszegezem. Ruhástól fekszünk ott, mégis ruhátlanok érezzük magunkat. A nyakát csókolom, a fülét. Kezeit végigsimítja az oldalamon, és újból megcsókolja az ajkam. Minden porcikámmal kívánom, nincs bennem semmi ellenérzés. Úgy érzem, mintha magamba fojtottam volna az eddigi életemet, most pedig szabad folyást engedek neki. Az inge alatt kitapintom a mellkasa vonalát. Érzem az ujjaimmal, milyen forró a bőre. Felnyög, de nincs tudatában. Nem tudom a nevét, és nincs is rá szükség, mert ő itt A, és most velem van. Megosztjuk egymással a pillanatot. Végigsimít a mellemen, végig a hátamon. Finoman csókol, aztán erősen. Levesszük a felsőinket, a bőrünk összeér. Az érintésen kívül most más egyebet nem érzékelek. Ajkak a vállon. Kéz hátul az öve alatt. A karok egymás ölelésében. Láb feszül a lábnak. Gyorsan, majd lassabban. Gyorsan. Azután lassan.

– Szia – mondja.

– Szia – felelem.

Fekszem a hátamon, ő felettem lebeg. Ujjait végigfuttatja az arcomon. Keze a kulcsfontomat súrolja. Válaszolok, elkalandozok a vállán, lefelé a háta domborulatán. Újból megcsókolom a nyakát. A fülét. Aztán a füle mögött.

Nincs semmi ehhez fogható. Az egész világon nem létezik ehhez fogható.

– Mi ez a hely? – kérdezi.

– A nagybátyám vadászháza magyarázom. Még akkor sem árultam el neki, hova jön, amikor útbaigazítottam. Most épp Kaliforniában van, úgyhogy simán bejutottam.

Körülnéz. Betörtél ide?

– Be ám, méghozzá egy pótkulccsal.

Ledől. Érzem a mellkasa közepét. A kellős közepét. Aztán jobbra csúsztatom a kezem: érzem a szívverését.

– Ezt nevezem szíves fogadtatásnak – mondja, és képtelen levenni rólam a kezét.

– És ez még csak a kezdet biztosítom, majd felé fordulok, ahogyan ő is felém.

Közelség. Erről szól ez. A szexnek erről kellene szólnia.

Mert most közelség van. És nem csak a testünk van közel egymáshoz. Hanem a lényünk is. A óvatos, de én nem vagyok az. Minél közelebb akarok lenni hozzá, ezért leveszem a ruháit, aztán a magaméit is. Egészen akarom őt, és azt kívánom, hogy ő is egészen akarjon engem. Ne hunyjunk be a szemünket. Legyen minden úgy, ahogyan lennie kell.

Meztelenül csókolózunk. Meztelenek vagyunk, és kívánjuk egymást. Itt és most kell megtörténnie. Minden egy irányba mutat. Néha felgyorsult tempóban haladunk, máskor lassítunk, és ráérősen élvezzük.

Veszélyes, mert most bármit megtennék. De csakis azért, mert tudom, hogy egyáltalán nem veszélyes.

– Akarod? – suttogom.

Érzem, ahogy nekem feszül. A forróságot, a lélegzetét. Érzem a lendületet. És azt, hogy ez mind helyénvaló.

– Nem – mondja. Még nem. Most nem.

Hirtelen megdermed körülöttem a levegő. Hirtelen tudatára ébredek a világnak. Ami számunkra eddig megszűnni látszott, most valóságossá vált.

Azzal nyugtatom magam, hogy A csupán nagyon megfontolt. Ránézek. Biztos vagy benne? – kérdezem. Én akarom. Miattam nem kell aggódnod. Akarom. Én... készen állok.

Ám ő elhúzódik tőlem. Egyik kezét még mindig az oldalamon tartja, de a másikat közénk helyezi. Azt hiszem, nem kellene megtennünk – mondja.

– Rendben – felelem, bár nincs rendben, mert nem értem.

– Nem miattad – mondja nekem. És nem mintha nem szeretném.

Az álomnak vége, beindul a rémálom. Akkor? – kérdezem.

– Nem lenne helyes.

Azt – mondja, hogy nem miattam, de hát ki más miatt? – Túl messzire merészkedtem. Talán pont ez zavarja.

– Hadd aggódjak Justin miatt én – mondom. Ez most rólunk szól. Ez most más.

– De nem csupán rólunk szól. Hanem Xavier-ről is.

– Xavier?

Magára mutat. Xavier.

–Ó.

– Neki még nem volt része ebben. És nem lenne helyes... ha úgy történné

meg vele először, hogy nem is tud róla. Úgy érzem, ha megtenném, elvinnék tőle valamit, ami az övé. Nem lenne jó.

Ez most pont összhangban van azzal, ahogyan a világegyetem egész életemben kezelt engem. Küld egy tökéletes fickót, tökéletes testben. De aztán kiderül róla, hogy szűz, én meg úgy venném el a szüzességét, hogy nem is tudna róla. Nem találok szavakat.

Közelség. Úgy tűnik, annyira leragadtam a szexnél, hogy egészen megfeledkeztem róla, mi az, amit valójában keresek. Attól, hogy nem jutunk el a szexig, még nem kellene feladnom az egészet.

Erre jutottam végül.

Miután sikerült mindezt megbeszélnem magammal, visszatérek a pillanathoz, és A-hoz simulok. Egymással szemben fekszünk, egymás karjaiban, térdünk összeér.

– Gondolod, hogy a srác nagyon bánná ezt? – kérdezem.

A teste válaszol helyette. Érzem, ahogy oldódik benne a feszültség. Érzem, ahogyan üdvözöl.

– Beállítom az ébresztőt – mondom. Úgyhogy aludhatunk.

Átfordulok, mire mellkasával a hátamhoz simul, lábaival a lábaimhoz. Összezsugorodik körülöttünk az idő, a távozás kívül reked. Együtt, jó nekünk. Együtt, lelassul a légzésünk. Együtt, már nem érezzük magunkat egyedül.

A testünk ezerféleképp kapcsolódhat.

Hullámokban, hol rövidebben, hol meg hosszabban tör ránk az álmoság. Néha én virrasztók, és ő alszik. Máskor ő van fenn. Megint máskor ébrenlétünk percei egybeesnek; ilyenkor megpróbálunk beszélgetni.

– Te fiú vagy lány vagy? – kérdezem.

– Mindkettő és egyik sem feleli.

Tudom, hogy erről nem beszélünk – mondja percekkal talán órákkal később. De miért vagy vele?

Nem tudom – felelem. Valamikor azt hittem, tudom. De többé már nem.

Ez a szerelem? – kérdezem. Ám ő alszik.

Motyog valamit, ami úgy hangzik: Artie bácsikád magas?

Amikor mindketten éberebbek vagyunk, de annyira azért nem, hogy felkeljünk, A-ra nézek, és megkérdezem tőle. Melyik volt a kedvenced?

Kezét a kezemre teszi. A kedvencem?

– A kedvenc tested. A kedvenc életed.

– Egyszer, tizenegy vagy tizenkét éves koromban, egy vak lány testében voltam. Nem tudom, hogy a kedvencemnek nevezhetem-e, mindenesetre azon az egyetlen napon többet tanultam tőle, mint a többiektől az évek folyamán. Rávilágított arra, hogy mennyire tetszőleges és egyedi, ahogyan megtapasztaljuk a világot. Nem csupán azzal, hogy a többi érzékszervünk kifinomultabbá válik. De megtaláljuk a módját, hogyan navigáljunk a világban, ahogyan az megmutatkozik előttünk. Számomra hatalmas kihívást jelentett. Neki viszont ez volt az élete.

Hunyd be a szemed suttogom.

Bízom benne, hogy ő nem teszi. Érezzük egymás testét, mintha csak sötétben volnánk.

Órák múlva, vagy talán percek voltak, megszólal az ébresztőóra.

Lassan átkúszik rajtunk a nap, és mi hagyjuk. Elhalványulnak a fények, és mi szótlánul figyeljük. Ez minden, amit akarunk. Két test egy ágyban. Közelség.

Tudom, hogy menned kell – mondom. A szemem lehunyva. Érzem, ahogyan rábólint.

– Éjfélíg – feleli. Éjfélíg kell visszaérnem.

– De miért? – Miért pont éjfélíg?

Most azt érzem, hogy megrázza a fejét. Nem tudom biztosan. A testhez lehet köze, a test pedig tudja.

– Itt maradok – mondom neki.

– Holnap visszajövök ígéri.

Több idő. Több együtt töltött idő.

– Befejezném, hidd el – mondja. Befejezném a mindennapos átváltozást, ha tudnám. Csak hogy veled maradhassak.

– Csakhogy nem tudod befejezni. Tisztában vagyok veled. Nem úgy hangzik, mintha dühös, vagy csalódott lennék.

Nem vagyok sem dühös, sem csalódott.

Ez van, és kész.

Oda-odapillantunk az órára. Tudjuk, hogy itt az idő.

Várni fogok rád – mondom neki, amikor felöltözik, és menni készül.

Várni fogunk egymásra feleli. Hogy innen folytassuk.

Fogalmam sincs, mit művelek, de érzem, hogy helyesen teszem.

Búcsúzóul megcsókol. Mintha csak suliba menne. Vagy dolgozni.
Mintha már a jövőnket élnénk. Mintha már szokásunkká vált volna.

Nem tudom, hogy mihez kezdjek, miután elment. E-mailezni nem tudok,
mert itt fent nincs számítógép, sem pedig térerő a telefonhoz.

Felkapom a *First Day on Earth*t. Igaz, nem A szavai, de ő irányított
hozzájuk. Egyelőre ennyi is elég.

Túl sokat aludtam aznap. Este olvastam egy keveset, aztán az éjszaka
nagy részét álmodozással töltöttem.

Huszonharmadik fejezet

Arra ébredek, hogy nagyon hideg van. Bekapcsolom a kályhát, de akkor meg túl meleg lesz. Úgy tűnik, nincs más opcióm.

Tudom, hogy A nem fog egyhamar visszajönni, de azt is tudom, még ha ötórányi távolságra van is tőlem, meg fogja találni a módját, hogy eljusson ide. Addig meg csak el kell foglalnom magam valamivel.

Miután kiolvasom a *First Day on Earth*t, arra gondolok, bárcsak hosszabb könyvet hoztam volna magammal, vagy akár a házi feladatomat. Artie-nak nincs itt semmilyen könyve. Csak olyan magazinok régi példányai, mint a *Field & Stream*.

Végül egy régi újságban felfedezek egy keresztretjvényt. Nekiállok, de nem vagyok jó benne. Utána játszom egy darabig a telefonomon, sőt, kimegyek és járkálok a ház körül, hogy már ott fogadhassam.

Unatkozom. Egyre inkább. És ami rosszabb, szinte hallom, ahogyan Justin kárörvendően nevet rajtam: *Mégis mire számítottál?*

– *Jönni fog* – mondom erre.

– *Ja, persze.*

Nem. Le kell zárnom ezt a beszélget a fejemben. Vetek egy pillantást az órára. Egy múlt. Mostanra már itt kellene lennie.

De nem jön.

Hiába ígérte.

Ahogy telik az idő, egyre hülyébben érzem magam. Pólóban és bokszeralsóban flangálok a házban, annyira meleg van.

Végül meghallom, ahogy egy autó közelít. A bejárat elé gördül és leáll.

Elfojtott kétségeim mind elszállnak, megkönnyebbülök.

Az ajtóhoz szaladok és feltépem. Már épp ugranék A nyakába, amikor látom, hogy ez a fickó előttem nagyon öreg, és egy halott szarvas van

átvetve a vállán.

Felsikoltok.

Erre ő is felüvölt, hátrahőköl.

Sikoltozva hátrálok a faházba.

– Hát te meg ki az ördög vagy? – ordítja a férfi.

Be akarom csapni az ajtót, de nem tudom. A férfi még mindig ordít.

– Birtokháborítás! – Jézus, majdnem szívrohamot kaptam miattad.

Egyedül vagy itt?

Most rám néz. A nőt látja bennem. A lábaimat bámulja.

– Artie unokahúga vagyok – mondom. Artie a nagybácsim. Ez az ő háza. Nem vagyok birtokháborító.

Bizalmatlanul méreget, én meg csak arra tudok gondolni, hogy bárcsak letenné már azt a szarvast. Undorodom a látványtól.

– Nem szabadna itt lenned – mondja a férfi. Még akkor sem, ha tényleg Artie unokahúga vagy.

– Egy pillanat – mondom. Előkotrom a pénztárcámat, kiveszem belőle a jogosítványomat. Mire visszaérek, a férfi már visszarakta a szarvast a terepjárójába, hál' istennek.

– Nézze meg – mondom, miközben az jogosítványomat lengetem. Ugyanaz a nevünk.

– Rendben van. De akkor sem állíthatsz be ide csak úgy.

– Akár fel is hívhatja – mondom vakmerőén, hiszen tudom, hogy majdnem lehetetlen elérni Artie-t, ha meg mégis sikerülne, remélem, falazni fog nekem. Biztosan kiment a fejéből, hogy idejövök.

– Akkor most szép nagy társaságot kapsz. Egész délelőtt vadásztunk, Artie pedig megengedte nekünk, hogy nála dolgozhassuk fel a tetemetek.

A vegetáriánus elborzad bennem. De kitartok.

– Egy pillanat – mondom újra a férfinak. Bezárom az ajtót, aztán rendesen felöltözöm, és összepakolom a dolgaimat.

Mégsem mehetek még el, mert mi lesz, ha közben beállít A? – Dühös vagyok rá, amiért csak úgy itthagyott, én viszont nem kockáztathatom meg, hogy magára hagyjam őt.

Tehát maradok. Miközben egyre több férfi érkezik. Furán néznek rám, legeltetik rajtam a szemüket. Még több vadászszákmányt hoznak, és kint a ház előtt nyúzzák meg az állatokat. Újraolvastam az egyetlen könyvet. Kimegyek az autóhoz. Megpróbálok elkerülni mindenkit, de végül használnom kell a vécét.

További két órán keresztül kitartok. Azután feladom.
Túl késő van már. A nem tudott eljönni. Nekem pedig haza kell érnem.
Egész úton hazafelé dühöngök.

Ellenőrzöm a telefonomat, amint térerőt érzékel. Számítok egy e-mailre. Számítok valamilyen magyarázatra.

De semmi. A nem mond nekem semmit.

Lehet, hogy mozgássérültként ébredt ma. Vagy olyan helyre került, ahol nincs számítógép. Lehet, hogy ma autója sincs.

Mentségeket keresek számára. Még hozzá kétségbeesetten.

A legrosszabb lehetőség, hogy A megkapta, amit akart, és most vége. Ő is csak olyan, mint a többi pasi. Én meg olyan vagyok, mint a többi lány, mert bedőltem annak, hogy az én barátom más.

A nem is pasi, emlékeztem magamat.

De már ez sem számít.

Még mindig úgy érzem, hogy átverték.

Magányos vagyok.

Huszonnegyedik fejezet

Korán ébredek, és feltételezem, hogy A is korán fog kelni, hogy haladéktalanul tudassa velem, mi is történt. Magyarázatot kapok végre, miért nem tudott eljönni tegnap.

De nincs a postafiókomban semmi. Egyetlen szó sem.

A kisebb félelmek kihunynak. Átadják helyüket a nagyoknak.

Megpróbálom elkerülni Justint. Nem azért, mert rosszat tettem bár megtettem hanem mert attól tartok, hogy rögtön észreveszi rajtam.

Rebecca megkérdezi, hogy van a nagyanyám. Jól – felelem.

Állandóan az e-mailjeimet ellenőrzöm. De sehol semmi.

Először arra gondolok, hogy kihagyom az ebédet, de aztán eszembe jut, hogy mostanában úgyis elég furán viselkedek, ezért jobb lesz, ha minden megy a rendes kerékvágásban.

Szerencsére Lindsay Craig szombat éjszaka rendezett egy bulit, amiről most mindenki beszél a asztalunknál. Stephanie azt mondja, mintha látta volna Steve-et csókolózni egy lánnyal egy másik középiskolából, Steve viszont megesküszik rá, hogy nem, és csak azért láthatott ilyet Stephanie, mert részeg volt.

– Nem tudom, Steve – mondja Justin. Az a lány átkozottul csinos volt.

Nem tudnám megmondani, hogy ezzel Steve-et, vagy Stephanie-t akarja-e felcukkolni, vagy éppenséggel az én reakciómra kíváncsi.

– Elmentél a buliba? – kérdezem ostobán.

– Talán baj? – Justin gúnyolódik.

– Nem, dehogyis – mondom csendesesen.

Rebecca észreveszi ezt. Látom rajta. És hirtelen úgy érzem, ha most megkérdezné tőlem, mi a baj, elkezdenék sikítani. Ezért az ebéd végeztével sietve elhagyom az asztalt.

Belemerülök a saját haragomba. Dühös vagyok A-ra. És magamra is dühös vagyok, amiért ilyen helyzetbe kerültem, hogy hagyom magam feldühíteni.

Bemegyek az összes órámra. A tornateremben softballt játszunk. Átöltözöm a mezbe, és nem tiltakozom, amikor kijelölnek a harmadik mezőbe. Megpróbálok koncentrálni a játékra, elkerülni, hogy leégessem magam a többiek előtt. Nem is veszem észre először, hogy valaki integet. De aztán rájövök, hogy A integet nekem. Nem ismerem fel, onnan tudom, hogy ő az. Látja, hogy nézem, mire bólint egyet. Megvárom, míg vége a játszmának, majd elkéretőzök a tanártól a mosdóba, mondván, hogy nem érzem jól magamat. Nem vitatkozik, hanem beállít valakit a helyemre.

Ez a fickó egyáltalán nem úgy néz ki, mint Xavier a faházból. Metallica-felíratos póló van rajta, és a karjai annyira szőrösek, hogy szinte olyan feketék, mint a pólója. Amikor látja, hogy jövök, visszamegy a tornaterembe. A kinti pályáról nem láthatnak meg minket.

Követem.

Tudom, hogy adnom kellene neki egy esélyt, hogy megmagyarázza. Tudom, ha itt van, ez azt jelenti, hogy nem mondott le rólam. És mégis, amikor úgy köszön rám, mintha mi sem történt volna, kitörök.

– Hol a pokolban voltál? – ordítom. Mintha nem is az én hangom lenne. Sokkal dühösebben hangzik.

– Bezártak a szobámba – mondja. Borzalmas volt. Még számítógéphez sem jutottam.

Igen, ez mindent megmagyaráz. Tudom, hogy lehetséges. Tudom, hogy nem hazudik. De még mindig mérges vagyok.

– Pedig én vártam rád – mondom neki. Felkeltem. Beágyaztam. Megreggeliztem. Aztán vártam. Alig volt térerő azon a helyen. Elkezdtem olvasgatni a *Field and Stream* magazin régi számait, mert mást nem találtam ott. Aztán lépteket hallottam. Izgatott lettem. És amikor megállt

valaki az ajtónál, odaszaladtam.

Elmondom neki, ki volt az. Elmesélem, mi történt. Hogy el tudja képzelni, mit éltem át ott egyedül azokkal az emberekkel a házban. Miközben rá vártam.

– Ott akartam lenni feleli. Esküszöm, el akartam menni. De csapdába kerültem. Az a lány tele van bánattal. Szörnyű dolgot tett, ezért nem hagyhatták egyedül. Egyetlen percre sem. Féltek attól, hogy mit tenne. Ő mindent tagadott. De én nem. Én rájöttem. És ez fájdalmas volt, Rhiannon. Hinned kell nekem annyira fájdalmas volt. És még úgy is eljöttem volna. Legalább megpróbáltam volna.

De nem lehetett. Nem volt abban az állapotban, hogy elinduljon bárhová is.

– És ma reggel? – kérdezem Mr. Metallicá-ra mutatva. Miért nem írtál legalább néhány sort?

– Mert a családjá Hawaii-ra készült, és ha velük mentem volna, soha többé nem kerülök ide vissza. Úgyhogy leléptem. Három különböző busszal utaztam ide, aztán gyalog jöttem az állomástól. Leizzadtam, kimerült vagyok, és amikor visszatérek ennek a srácnak az otthonába, az vagy üres lesz, vagy jól le lesznek tolvá. De el kellett jönnöm hozzád. Csak ez érdekelt, semmi más.

A haragom ugyan elszállt, de nem az öröm foglalja el a helyét, hanem a kétségbeesés. Mintha csak most fogtam volna fel igazán, milyen abszurd is ez a helyzet.

– Mihez kezdünk? – kérdezem tőle. Hogyan lehet ezt végigcsinálni?

Meg akarom találni a választ. Tényleg. De gyanítom, hogy nincs megoldás.

– Gyere ide – mondja A, és kitárja felém a karját. Nincs válasz, nincs egyetlen megoldás sem. Megenyhülök. Egyenesen a karjaiba vetem magam. A srác izzadt és szőrös, de ez abban a pillanatban nem érdekel. Ez nem a vonzó külsőről szól. Hanem arról, ami alatta van.

Közel tart engem, az élete árán is megtart. Behunyom a szemem, és azt mondom magamban, hogy meg tudjuk csinálni. Meg tudok bocsátani neki. Képesek leszünk alkalmazkodni.

Mindketten felfigyelünk rá, ahogy nyílik a tornaterem ajtaja. Szétrebbenünk, nehogy meglássanak minket összebújva. De már késő. Az ajtó felé nézek és meglátom Justint. Megdöbbenek. Ott áll Justin. Nem akarom elhinni. Justin. Itt.

– Mi a franc? – ordítja. Mi. A. Franc?

Azt fogom mondani, hogy ő az unokatestvérem, fut át az agyamon. Az – mondom, hogy valamelyik nagynéném meghalt, ő pedig azért jött, hogy ezt elmondja nekem.

– Justin kezdem. De nem engedi, hogy végig– mondjam.

– Lindsay küldött egy SMS-t, hogy nem érzed jól magad. Most viszont úgy látom, hogy nagyon is. Bocs, hogy megzavartalak.

– Fejezd be – mondom.

– Még én fejezzem be, ribanc? – ordítja erre, és elindul felém.

Mintha megérezte volna.

Látom, ahogy A megpróbálja az útját állni. Justin – mondja.

Justin olyan pillantást vet rá, mintha egy leprással állna szemben. Neked itt nem osztottak lapot, haver.

Készülök megmagyarázni a helyzetet. De mielőtt bármit is mondhatnék, Justin teljes erőből megüti A-t ököllel egyenesen az arcába csap. A a földre zuhan.

Felsikoltok, és odaszáguldok A-hoz, hogy segítsek neki. Justin elkapja a karomat, és megpróbál feltartóztatni.

– Mindig tudtam, hogy ringyó vagy – mondja nekem.

Megpróbálok kiszabadulni a szorításából, ráüvöltök: -

Hagyd abba!

Elenged, de elkezd rugdalni a földön fekvő A-t. Sikoltozom. Nem számít, ki hallja, ha elérem vele, hogy Justin leálljon végre.

– Ez az új barátod? – kiáltja Justin. Már őt szereted?

– Nem szeretem! – sikoltom. De már téged sem szeretlek.

Kimondtam hát.

Justin megint bele akar rúgni A-ba, aki most elkapja a lábát, és lerántja őt a földre. Megpróbálok felsegíteni A-t, de nem vagyok elég gyors, és Justin állon rúgja.

Nyílik az ajtó, és a lányok a softballról belépnek a tornaterembe. Látják, hogy A mellett állok. Látják a vért a padlón. A és Justin is vérzik.

Megtorpannak és sugdolózni kezdenek. Stephanie odaszalad hozzám és megkérdezi, hogy jól vagyok-e. Justin feláll, és megpróbálja újból a földre küldeni A-t. De elvéti, mire A feltápáskodik.

– Mi folyik itt? – kérdezi Stephanie. Ki ez?

A felém botorkál, mire Stephanie megpróbálja feltartani. Rájövök, miért teszi. Justin a barátom. A csak egy kívülálló. Most hazudhatnék.

Színlelhetném, hogy Justin oldalán állok. Csupán ő tudná az igazat, és a büszkesége miatt elnézné a hazugságot.

De nem tehetem. Nem vagyok képes rá.

– Mennem kell – mondja nekem A. Találkozunk a Starbucksban, ahol először is. Amikor odaérsz.

– A! – kiáltom. Mert Justin közvetlenül mögötte van, és nyúl a válla felé. A keze lecsap, de A egy rántással kiszabadítja magát, és elrohan.

A szemem megtelik könnyel. Nem tudom, hogy bírom ki ezt az egészet. Megjelenik a tornatanárunk, és elindul felénk. Stephanie támogat, nehogy összeessek.

– Te ócska ribanc! – ordítja Justin. Mindenki hallja. Végeztem veled. Felfogtad? – Rohadtul végeztem. Ezentúl azzal kavarhatsz, akivel csak akarsz. Nem kell a hátam mögött csinálnod. Azt hiszed magadról, hogy olyan különleges vagy, mi? – Pedig nem. Egy kicsit sem vagy az.

Erre már zokogni kezdek.

– Justin, állítsd le magad – mondja Stephanie.

– Nehogy már őt védj! – rivall rá Justin. Ő az, aki ezt művelte!

A tanárnő ott áll mellettünk, látja a könnyeimet és a vért is. Kérdően néz ránk. Akárcsak Stephanie. Lindsay-nek, aki az oldalvonalról figyel, határozottan kárörvendő az arc kifejezése. Bejön egy tanár, és megpróbálja elcipelni Justint a nővérhez. Justin erre elküldi a férfit a francba, aztán kicsörtet a tornateremből. Ezután minden szempár rám szegeződik.

– Semmiség az egész – csak ennyit sikerül kinyögnöm.

Nem hisznek nekem. Ami érthető is.

Huszonötödik fejezet

Döntennem kell néhány dologban, még hozzá sürgősen. Ki kell találnom a saját verziómat a történekről, hogy esélyem legyen magam mellé állítani a többieket.

Bár én nem sérültem meg legalábbis, fizikailag nem -, mégis elkísérnek a nővérszobába. A nővér látja, milyen állapotban vagyok, ezért javasolja, hogy feküdjek le. Stephanie engedélyt kér, hogy mellettem maradhasson, de visszaküldik az osztályba. A következő szünetben beállít Rebeccával és Prestonnal, én pedig felülök a fekhelyen.

– Rhiannon – mondja Rebecca. Mondd el, mi folyik itt!

– Kiborultam – mondom neki, – mondom mindegyiküknek. Szakítottam Justinnal. Találkoztam valaki mással.

Rebecca megpróbálja leplezni a meglepetését, Preston viszont üdvivalgásban tör ki. Stephanie erre rácsap a vállára, de már nem tudja leállítani.

– Ki az? – kérdezi Preston. Mondd el, mondd már el!

Rebecca és Stephanie akár rá is szólhatnának, amiért csak így nekem szegezi a kérdést, de hát ők is kíváncsiak a válaszra.

– Nem tudom elmondani nektek – felelem. Túl bonyolult.

– Nős? – kérdezi Preston.

– Nem, jaj! – Csak... még új.

– Annyira új, hogy megéri neki betörni az iskolába, csak hogy lásson

téged? – kérdezi Rebecca.

– Ezt beszélnek? – Akarom is tudni, meg nem is.

– Mindenfélét beszélnek árulja el Stephanie. Justin mindenkinek azt mondja, hogy rajtakapott téged, amint rámásztál a fickóra. Én viszont azt mondom mindenkinek, hogy talán két perccel előttünk érhattél a tornaterembe, és csak álldogáltatok ott.

– Átöleltük egymást, amikor Justin benyitott. Ennyi volt.

– Az elég is – mondja Stephanie. Úgy értem, a pletykához. Ami Justint illeti, szerinte te vagy a sulis történetének legnagyobb ringyója. Bár őt nem igazán nevezhetjük elfogulatlan tanúnak.

Most, hogy kicsit lenyugodtak a kedélyek, ráébredek, mennyire megbántottam. Azzal, amit vele tettem. Amit kettőnkkel tettem.

Az együtt töltött idővel. Az emlékeinkkel. Leromboltam az egészet.

Rebecca bátorítóan átölel.

– Minden rendben lesz – mondja. Túljutunk rajta.

Preston és Stephanie is ezt visszhangozzák.

Lehet, hogy csak ők maradtak számomra.

A nővér megengedi, hogy a tanítás végéig ott maradjak. Amikor megszólal az utolsó óra végét jelző csengő, készülődni kezdek, ám ő leint.

Várj, míg kiürül a folyosó – mondja. Ne légy magadhoz túl szigorú.

Olyan kedves, hogy legszívesebben elmondanék neki mindent. De hát nem tudom, hogyan reagálna.

Úgyhogy várok még egy órát. Amikor a szekrényemhez érek, megtalálom a kettőnkéről készült fotókat, amelyeket Justin a szekrényében őrzött. Apró darabokra vannak tépve, de annyira, hogy ha nem tudnám, mik azok, sohasem találnám ki.

Ez az egyetlen kár, amit a szekrényemnél okozott.

De ez épp elég.

Rebecca azt akarja, hogy menjek át hozzájuk. Preston és Stephanie folyamatosan hívogatnak. Még Ben is küldött egy SMS-t, hogy megbizonyosodjon róla, jól vagyok-e.

Egy részem el akarja ismerni a katasztrófát, amit okoztam, és a barátaimnál keresnék menedéket.

De A vár rám. Tudom, hogy vár.

Visszatérek a Starbucksba. A-nak valamennyire sikerült összeszednie magát, de még mindig úgy fest, mint egy srác, akinek kiosztottak pár pofont.

Látom őt. Látom, hogy engem néz. Először is kávéért megyek, hogy adjak magamnak még egy kis gondolkodási időt.

– Most tényleg nagy szükségem van rá – mondom neki, ahogy leülök.

– Köszönöm, hogy eljöttél feleli. Mintha nem lett volna biztos benne. Mintha szívességet tennék neki ezzel.

– Valóban megfordult a fejemben, hogy nem jövök. Közelebről A még rosszabbul néz ki. Minden rendben?

– Jól vagyok bizonygatja. Bár nem úgy hangzik.

– Mi is a neved ma?

– Michael.

Megint ránézek. Eszembe jut, hogy ennek a fiúnak most épp Hawaiiion kellene lennie.

– Szegény Michael – mondom.

– Nem erre számítottam. És ő sem.

– Akkor már hárman vagyunk.

Mintha ezer év telt volna el reggel óta. Annyira dühös voltam rá. Most csak szomorú vagyok.

– Akkor hát mindennek vége köztetek? – kérdezi.

Hogyan lehetne másképp? – akarom tőle kérdezni. Justin hogyan érthetné meg, mit tettem?

– Igen – felelem. Majd csípős megjegyzést fűztem hozzá: Úgyis ezt akartad, nem igaz?

A nem állja meg szó nélkül. Nem kellene így beszélned velem. Te talán nem ezt akartad?

– De igen, csak éppen nem így. Nem ilyen botrányosan, és pláne nem a többiek előtt.

A felemeli a kezét, hogy megérintse az arcomat, de nem, most nem akarom. Elfordítom a fejem. Erre leengedi a kezét.

Ettől még szomorúbb leszek. Azért, amit teszek vele.

– Megszabadultál tőle – mondja.

Szeretném, ha csupán ennyiből állna. Csakhogy, ez nem ilyen egyszerű.

– Mindig elfelejtem, milyen keveset tudsz ezekről a dolgokról válaszolom. Hogy mennyire tapasztalatlan vagy, A. Nem, nem szabadultam meg tőle. Csak azért, mert szakítottunk, még ezer szállal kötődhetünk, és kötődünk is a másikhoz. A randizásnak vége, de attól még évekig közünk lesz egymáshoz.

Nem tudom, miért – mondom ezt neki. Miért akarok fájdalmat okozni magunknak. Talán kisebb lesz a büntudatom, ha jobban fáj?

– El kellett volna utaznom Hawaiiira? – kérdezi tőlem.

Majdnem elveszítettem őt. Rá kell ébrednem, hogy majdnem elveszítettem. Amitől a legjobban félttem tegnap, ma kis híján bekövetkezett. Megtett mindent, hogy maradhasson, erre én most megbüntetem ezért.

Le kell állnom.

– Nem – felelem -, dehogy. Azt akarom, hogy itt maradj!

A szeme felragyogott a lehetőséttől, amit kapott tőlem: bár rosszul sülték el a dolgok, végül még minden helyre jöhet.

– Veled? – kérdezi.

Bólintok. Velem. Amikor csak tudsz.

Ez lesz a legjobb, amit tehetünk. A tudja. Én is tudom. És azzal is tisztában vagyunk, hogy beérhetnénk ennél jóval kevesebbel is. Fel is adhatnánk akár.

Elkezdi kérdezgetni, mi történt, miután eljött. Elmesélem neki. Meg akarja értetni velem, hogy miért kellett elmenekülnie onnan nem akarta Michaelt még nagyobb bajba keverni. mire azt – felelem neki, hogy jogos.

Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy Michaelnek nincs esélye elrepülni Hawaiiira, úgyhogy a telefonomon ellenőrizzük, hogy ma már nem indul több járat. Felajánlom, hogy hazaviszem kocsival, így nem kell az átszállásokkal bajlódnia a buszokon valahogy nem sietek haza. Otthon ugyanis el kell mondanom majd a szüleimnek, hogy Justinnal szakítottunk, még mielőtt értesülnek róla valaki mástól.

Az úton megkérem A-t, meséljen nekem a kölcsön vett személyiségeiről. A tegnapi fogyatékos lányról, és a többiekről is.

Szabad folyást enged a történeteknek némelyik szomorú, de többségében vidám. Miközben hallgatom, rájövök, hogy neki, a hétköznapi emberekkel ellentétben, az eseményekkel kapcsolatban két dologra is emlékeznie kell. Nem csak arra, hogy kivel volt, hanem arra is, hogy ő ki volt.

Mint például az első csókja esetében. Emlékszem az én első csókomra Bobby Madigannel vakmerő tett volt a részünkről negyedikben, de hát titokban ki akartuk próbálni. Amikor Mrs. Shedlowe nem nézett oda, besettenkedtünk a fák közé. Emlékszem, milyen puhák voltak az ajkai. Emlékszem, ahogy behunyta a szemeit. Én azonban nem akartam becsukni; ha már egyszer rászántuk magunkat, én látni akartam mindent.

A elmeséli az első csókja történetét ötödikes korából. Egy alagsorban voltak, és pörgették az üveget. Ő azelőtt nem játszott még ilyet, a többi gyerek viszont nagyon is tudta, mit kell tenni. A megpörgette az üveget, mire az egy szőke lány felé mutatott. Emlékszik a nevére is, Sarah volt, és mielőtt csókolóztak, a lány rászólt, hogy tartsa csukva a száját. Megkérdezem A-t, hogy aznap kinek a bőrébe bújt, de ő csak a fejét rázza.

– Arra már nem emlékszem – mondja. Csak a lányra. Ünneplő ruhát viselt, úgyhogy talán egy buliban lehettünk. De azt már elfelejtettem, hogy én ki voltam.

– Fiú voltál, vagy lány?

– Gondolom, fiú őszintén szólva nem foglalkoztam vele.

Furcsa belegondolni: mennyi időt, hány napot töltöttünk már együtt. Én megpróbálom felidézni, ki is volt ő nap mint nap. De A?

A csak rám fog emlékezni.

Végül a telefonom térképe jelzi, hogy közelítünk Michaelék házához.

– Szeretnék veled holnap is találkozni – mondja A.

– Én is szeretnék látni téged. De mindketten tudjuk, hogy ez nem csak rajtunk múlik.

– Akkor reménykedjünk benne, hogy összejön.

Ez tetszik.

– Úgy van, reméljük a legjobbakat.

Az úton hazafelé áthat ez az érzés. De aztán eszembe jut mindaz, ami ma történt, és elromlik a jó hangulatom. Amikor hazaérek, elviselhetetlennek tartom a gondolatot, hogy beszámoljak a szüleimnek a Justinnal történekről, ezért elkerülöm őket. Anyám ordít valamit a lekésset vacsoráról, de nálam süket fülekre talál.

Felhívom Rebeccát, elmondom neki, hogy megvagyok. Ő megint arról győzköd, hogy a végén minden rendbe jön. El fog ülni a vihar.

Miután leteszem, csak bámulom a telefonomat. A fotókra kattintok, és

lám, ott van az egész történetünk Justinnal. Ezt nem tudta szétszakítani.
Tudom, hogy amit A-nak mondtam, igaz: még nincs vége.
Justin és én most csak rossz passzban vagyunk.

Huszonhatodik fejezet

Az iskola másnap brutális. Összesúgnak. Megbámulnak. Kibeszélnek. Nevetséges az egész. De igaz.

Ebben az épületben éveken át a kutya sem törődött velem. Most, hogy rosszat tettem, hirtelen felfigyeltek rám. Ez undorító.

Reggel nem érkezett e-mail A-tól, azóta pedig nem ellenőriztem. Úgy érzem, egyedül kell ezt végigcsinálnom. A nem tud nekem segíteni ebben. Inkább a barátaim, Rebecca és Preston támogatására van szükségem.

Egészen elképesztő, hányán ribancoznak le nyíltan. A lányok stikában, halkán, a fiúk viszont hangosan, nyilvánosan.

Justin nyilvánvalóvá tette, hogy a barátainknak választaniuk kell közöttünk, és ő az, akit átverték. Rebeccával és Prestonnal egyáltalán nem törődik, ezzel megkönnyíti a dolgukat. Stephanie viszont azt mondja, hogy némi távolságot kell majd tartania tőlem, amikor Justin is jelen van. Steve hasonlóképp vélekedik. Stephanie reméli, megértő leszek. Hogyne, felelem.

– Túlságosan is kedves vagy – mondja Rebecca miután végighallgatta ezt.

– Nem – mondom. Nem hiszem, hogy a kedvességem lenne a probléma.

Még én is össze vagyok zavarodva. Egy részem még mindig Justinért kiált, mintha együtt volnánk, és együtt is maradnánk.

Helyre lehet hozni, súgja ez a részem. Holott már rég eltörött.

És azt is kérdezi: feladtad Justint, pontosan miért is?

Nem tudom, mit felelhetnék erre.

* * *

Harmadik óra előtt gyors pillantást vetek a postafiókomra. Vár egy üzenet A-tól, közli velem, hogy épp hozzám tart. Visszaírok:

Azt hiszem, ma nem alkalmas.

De nem vagyok biztos benne, hogy A időben megkapja az üzenetet. Valószínűleg már elrabolta valakinek a testét, és én nem tudom megállítani.

Rebeccának azt mondom, hogy ma kihagyom az ebédet. Tudom, hogy erre majd felajánlja, hogy csatlakozik hozzám, de azt mondom neki, hogy inkább egyedül lennék, hogy megpróbáljam feldolgozni a történetet. Inkább csak elbújniék, és ez könnyebb, ha magad vagy.

Biztos vagy ebben? – kérdezi Rebecca.

Azt – felelem neki, hogy igen.

– Ne feledd, ez a legrosszabb az egészben magyarul.

– Az első nap mindig a legnehezebb.

Ez persze alig hihető egy olyan lánytól, aki most minden bizonnyal megkeresi a barátját, és együtt ebédel vele. Ellenállok a kísértésnek, hogy beszéljek, hogy ne is mondjon nekem semmit, amíg meg nem csalja Bent, az meg ki nem rúgja őt.

Nem tudom, hová menjek, miután Rebecca távozik. Valamelyik félhomályos sarok a könyvtárban megteszi. Még nem tapasztaltam, hogy egy könyvtáros elzavart volna egy lányt, amiért az egész iskola leribancozta.

Épp indulnék is, amikor mögöttem valaki rám köszön:

– Szia.

Nem vagyok abban a hangulatban, hogy bárki is kioktasson. Megfordulok és megnézem, ki az aki feltartóztat. Egy fiú. Talán elsős. Vagy inkább lány?

Értetlenül állok ott. De aztán belenézek a szemébe, és már tudom is, ki ő.

– Szia – mondom. Itt vagy hát. Miért nem vagyok meglepve?

Tudom, hogy izgatottabbnak kellene lennem, amiért A-nak megint sikerült eljönnie hozzám. De őszintén? – Egy eleve nehéz napon nekem ez

plusz feszültséget jelent.

– Ebédeljünk? – kérdezi A.

Akár. Bár nem pont ilyen elvonulásra gondoltam, azért megteszi.

– Persze – mondom. De utána tényleg vissza kell jönnöm.

– Rendben van.

Végigsétálunk a folyosón. Arra számítok, hogy majd a mellettem lévő idegent fogják megbámulni. Meglehet, nem ugyanaz a fickó, akivel a híresztelés szerint szexeltem a tornateremben (nem is lehetne őket összetéveszteni), de mégis itt van mellettem valaki, akit még nem láttak.

De nem. Még mindig én vagyok a fő attrakció.

A is észreveszi, mi folyik körülöttem. Látja, ahogyan rám néznek. Látja, ahogy elfordítják a fejüket.

– Most én vagyok az ügyeletes metálringyó magyarázom. Egyáltalán nem érdekel, ki hallja, ki nem. Némely forrás szerint még a Metallica tagjaival is lefeküdtem. Ez egyrészt vicces, másrészt nem annyira. Elhallgatok, és A-ra pillantok. Te viszont ma egészen más vagy. Nem is tudom, mit gondoljak...

– A nevem Vic. Női testbe születtem, de a nemi hovatartozásomat tekintve férfi vagyok.

A ezt nyilvánvaló tényként közli velem. Felsóhajtok, és azt mondom neki: Én ezt nem igazán értem ám.

– Nos, ez azt jelenti, hogy biológiailag nő, de ő mégis férfinak...

Ez talán nem tartozik másokra, gondolom magamban. Félbeszakítom. Várj, amíg kiérünk a suliból, rendben? – És ha lehet, inkább kövess. Szerintem most így lesz a legokosabb.

Seggfejnek érzem magam, hogy ilyet kérek tőle. De azt is érzem, hogy személyes tэрre van szükségem. Némi intim szférára.

A Philip Dinerbe viszem őt, amely úgy néz ki, mint az idősek otthona, ahol ételt is felszolgálnak. A suliból nem jár ide senki, leszámítva néhány reményvesztett hipsztert. Megállapítom, hogy tőlük nem igen kell tartanom. Épp elég bajuk van magukkal meg a világgal, én már nem érdeklek őket.

A pincérnő úgy kezel minket, mintha adóellenőrök lennénk. Amíg el nem tűnik, beszélgetni sem tudunk.

– Szóval, mi a helyzet? – kérdezi A.

– Nem mondhatnám, hogy Justint különösebben megrázta a dolog – felelem. És a lányok ugrásra készen állnak, hogy megvigasztalják. Kösz, *Lindsay*. Szánalmas. Rebecca viszont nagyszerűen viselkedik. Mint egy profi akár ügynökséget is nyithatna. Kiáll mellettem, és elmeséli a többieknek a sztorit az én szemszögemből is.

– Vagyis?

– Vagyis Justin egy igazi seggfej. És a metálossal csak beszélgettünk, más nem történt.

– Sajnálom, hogy így alakult.

– Rosszabbul is végződhetett volna. És fejezzük már be a folytonos bocsánatkérés. Nem kezdetünk minden mondatot azzal, hogy „bocs, de”.

Mondjuk ezt nem kellett volna mondanom. De már nincs erőm. Főleg egy ilyen különleges esetben, mint az övé.

– Tehát, ma lány vagy, aki valójában fiú? – tudakolom.

– Valami olyasmi.

Jaj, milyen kelletlenül válaszolt!

– Mennyi ideig tartott, míg ideértél?

– Három órába telt.

– És mit mulasztasz emiatt?

– Néhány dolgot. És egy randit a barátnőmmel.

Nem bírtam ki, hogy ne kérdezzek rá:

– És szerinted ez fair?

– Ezt hogy érted? – kérdez vissza.

– Nézd – mondom A-nak -, én örülök neki, hogy ilyen messziről eljöttél, de tényleg. Viszont alig aludtam az éjjel, nyugós vagyok, és amikor reggel elolvastam az e-mailedet, eszembe jutott: Vajon ez mennyire fair? – Nem velem vagy veled szemben. Hanem azokkal szemben, akiknek az életét elrabolod.

– Rhiannon, tudod jól, hogy mindig körültekintően járok el...

– Igen, tudom. Meg azt is tudom, hogy csak egy napról van szó. De mi van akkor, ha valami nem várt dolog jön közbe? – Ha a barátnője hatalmas meglepetéspartival készül? – Ha a labortársa kap egy karót, mert nincs ott, hogy segíthessen neki? – És még sorolhatnám. Vagy ha baleset történik, és egy kisbaba élete múlik rajta?

– Tisztában vagyok veled. De fordítva is nézhetjük a dolgot. És ha nekem kell most itt lennem valami oknál fogva? – Mert ha nem jöttem volna el,

az súlyos következményekkel járna? – Talán most fel sem tűnne, de később annál inkább.

– De az ő élete nem előrébbvaló a tiédnél?

– Már miért lenne az?

– Mert te csak vendég vagy a testében.

Ez most keményebben hangzott, mint amilyennek szántam.

– Ezzel nem azt akarom mondani, hogy te kevésbé vagy fontos, mint akiknek a testét kölcsönveszed. Szó sincs erről, hiszen most te vagy az, akit a világon a legjobban szeretek tettem hozzá.

– Valóban? – kérdezte A kétkedve.

– Nem hiszel nekem?

– Tegnap még azt mondtad, nem szeretsz.

– A metálos fiúról beszéltem, nem rólad.

A pincérnő elénk rakta a grillezett sajtot és a sült krumplit.

– Tudod, hogy én is szeretlek mondtam A, amint a nő elment.

– Tudom.

– Majd túljutunk ezen is. Kezdetben minden párkapcsolatban vannak nehézségek. Mi most szembesülünk ezzel. Nem úgy működik, mint a kirakós játék darabkái. A kapcsolatokban előbb változtatni kell az apró részleteken, hogy aztán passzoljanak az egészbe.

Párkapcsolatok. Vajon ilyen egy valódi párkapcsolat? – És ez pont A-tól kérdezem meg?

Ehelyett rámutattam, hogy az ő darabkája naponta változik.

– De csak külsőleg vitatta A.

– Ez is igaz. Felkaptam egy sült krumplit. Belefáradtam a beszélgetésünkbe, de nem tudtam, hogyan fejezhetném be, hogy A ne bántódjon meg. Azt hiszem, nekem viszont változtatnom kell a hozzáállásomon. De hát annyi minden történik egyszerre. Te sem könnyíted meg a dolgom.

– Ebéd után elmegyek feleli.

Hálás vagyok neki, ugyanakkor rosszul érzem magam emiatt.

– Nem mintha ezt akarnám bizonygatnom. De talán tényleg jobb lesz, ha most elmész.

– Értem.

– Akkor jó. Elmosolyodom. Hangnemet kell váltanom. Most pedig mesélj nekem a mai randidról. Ha már én nem lehetek ott, tudni szeretném, hogy kivel találkozol.

Azzal hátradőlök és hallgatom, ahogy a lányról, Dawnról mesél nekem Vic, ez a lánytestbe született fiú, aki a legfontosabb számára a világon olyan neki, mint az oxigén. Ez egy igazi lőve story, tiszta és egyszerű, és azon kapom magam, hogy örülök, amiért valóban létezik ilyen.

Annak ellenére, hogy most az egyszer találkozom Viccel, Dawnt pedig nem is láttam, rajtuk gondolkodom, miután A távozik. El tudom képzelni, mennyi nehézséget kell leküzdeniük, hogy együtt lehessenek. Ez ma az első dolog, aminek üzenete van számomra. Magunkra gondolok: A-ra és rám. Az emberek sok mindent el tudnak viselni, hogy elérjenek oda, ahol lenniük kell.

Emlékeztetnem kell magamat erre.

Iskola után, Rebecca, Ben és Preston elvisznek magukkal fagyizni. Szeretnék még többet megtudni a titokzatos pasimról így nevezik, és nem is gondolják, milyen találóan.

Nem árulok el túl sokat. Tiszteletben tartják. De az is nyilvánvaló, hogy kérdezősködni fognak, nekem pedig vagy további hazugságokkal kell előállnom, vagy pedig gyorsan szakítanom kell a titokzatos pasimmal is.

Ügyelek rá, hogy pontosan hazatérjek vacsorára. A csirkés krumpli fölött beszámolok a szüleimnek arról, hogy szakítottam Justinnal. Aztán legnagyobb döbbenetemre sírásban török ki. Még ha tudom is, hogy helyesen döntöttem, ráadásul miattam borult végképp a dolog, kimondva ezt így a vacsoraasztalnál, minden eddiginél világosabbá teszi, ami történt. Nem mesélek a szüleimnek semmilyen titokzatos pasiról. Úgyhogy az egész történet lényege, hogy Justin és én már nem vagyunk együtt.

Tudom, hogy sohasem szerették őt. Tudom, hogy nem fognak győzködni, hogy béküljünk ki és dolgozzuk a kapcsolatunkon. Hálás is vagyok érte. „Jól van, jól van”, – mondja apa. Anya pedig azt, hogy így lesz a legjobb. Aztán csak ülnek ott, és nézik, ahogyan sírok. Megvárják, míg lecsillapodom. Közben témát is váltanak, érdeklődnek, hogy van Rebecca.

Erre beszámolok nekik egy kitalált hétvégéről valójában a Rebeccáéknál töltött éjszakát kiterjesztem több mint két napra. Sok filmet megnéztünk. Sokat beszélgettünk. Sok emléket felidéztünk.

Justinról már nem is beszélünk.

Tudom, hogy írnom kellene A-nak. Később, az éjszaka folyamán el is

küldök neki egy e-mailt.

A,

A mai randink eléggé kínosra sikeredett, de ennek nem te vagy az oka, meg nem is én. Csak éppen összejöttek a dolgok, és ez lett belőle. Szerintem érted, mire gondolok.

Tegyünk még egy próbát de ne az iskolában, ha lehet. Nekem az úgy túl sok. Inkább találkozzunk tanítás után. Valahol, ahol az élet nem nyúl utánunk, és csak mi ketten vagyunk.

Dolgozom rajta, miként tudnám az apró részeket a helyükre illeszteni.

Szeretettel,

R

Miután oly sok embernek, olyan sokfélét hazudtam, jó érzés végre őszintének lenni valakivel, főleg úgy, hogy értékeli is az őszinteségemet. Ha A lesz az egyetlen igaz dolog az életemben, neki nem hazudhatok... még ha azon töprengök is, hogy tudnám valódivá tenni.

Huszonhetedik fejezet

Készen állok arra, hogy bárhol és bármikor találkozzak vele. De amikor végül másnap reggel kapok tőle egy e-mailt, tudatja velem, hogy egy fiú testében ébredt, akinek a nagyapja meghalt. És ma temetésre kell mennie. Nincs rá mód, hogy találkozzunk.

Vissza akarok írni, hogy sajnálatomat fejezzem ki a vesztesége miatt. De ez nem az ő vesztesége. Valójában azt a fiút sajnálom, akinek a testében van, mert nem vehet részt a saját nagyapja temetésén. Ez persze nem A hibája. De ettől még nem fair a sráccal szemben.

Nem tudom, miért zaklat fel ennyire, hogy ma nem fogok találkozni vele. Hozzá kellene már szoknom ehhez. El kellene fogadnom, hogy ilyesmi mindig benne lesz a pakliban bármikor változhat a terv. De hát olyan bizonytalan most minden körülöttem, hogy számítottam a mai találkozásra. Most pedig hülyén érzem magam, amiért valóban számítottam rá.

A suliban, a társaim között sem érzem jól magam. Valahogy olyan távoli minden. Talán önvédelemből tartom a távolságot még mindig hallom, ahogyan rólam beszélnek, és még mindig úgy néznek rám, hogy abból azt szűröm le: szörnyű vagyok. De azt is tudom, hogy itt senki sem értheti, min megyek épp keresztül. Itt senki sem szerelmes valakibe, aki vagy felbukkan, vagy nem az adott napon. El sem tudják képzelni, milyen érzés a naponta változó külsővel szembesülni. És ahelyett, hogy felsőbbrendűnek érezném magam, önelégültnek, mert nekem van valami, ami nekik nincs, azon kapom magamat, hogy irigylem őket. Ugyanarra a stabilitásra vágyom, ami Stephanie és Steve kapcsolatát jellemzi. Vagy

akár Rebeccáét és Benét. Ami valójában nem is stabilitás veszekedések, nézeteltérések, rossz napok és jó napok váltogatják egymást -, mindenestre nagyobb állandóságot jelent, mint az én járok is valakivel, meg nem is kapcsolatomat.

Tizenhat éves vagyok, morfondírozok. Túl sok ez nekem.

Az egyetlen dolog, amit nem szeretnék, hogy ha mindez néhány héttel ezelőtt történt volna, és még mindig teljesen Justinhoz tartoznék. De még ez sem egyértelmű. Mert amikor a tornateremben történtek óta először látom őt, még nyugtalanabb leszek. Nem számít rá, hogy összefutunk, mint ahogyan én sem. Matekról jön ki, én pedig pont olyan vagyok, mint bárki más a folyosón. Nem tetszik, amit látok. Justin sokkal inkább szomorúnak tűnik, mint dühösnek. Mindig is utált itt lenni, és most még jobban utál. Biztos vagyok benne, ha mégis észrevenné, a gyűlölete felém irányulna. Mivel azonban nem lát engem, nincs hová küldenie. Helyette magára hurkolja, bénultan szenved alatta.

Egy héttel ezelőtt még odaszáguldottam volna hozzá, hogy megvigasztaljam. Megpróbáltam volna feloldani a haragot, a gyűlöletet, hogy Justin lélegzethez jusson. Ezt tettem amúgy is. Erre volt szüksége, mégis mindig neheztelt rám miatta.

Elfordulok és elindulok egy másik irányba, amiről tudom, hogy Justinnak nem jó igaz, nekem sem. De nem akarom tetézni a bajt. Már így is elég nagy.

* * *

Másnap A értesít, hogy találkozhatunk. De mellé jön ez a figyelmeztetés:

Nem vagyok biztos benne, hogy ez a fickó az eseted. Elég nagydarab. Csak szeretnék felkészíteni a látványra, mert amikor legutóbb találkoztunk, korántsem így néztem ki.

Az esetem. A hirtelen az én ízlésem miatt aggódik. Nem akarom, hogy így gondolkodjon. Ez csak megnehezíti mindkettőnk dolgát. És minthogy A-ra, mint fiúra tekintek, legszívesebben megírnám neki, hogy fiúként már félig olyan is, mint az esetem. De jelent ez bármit is? – Ilyen helytelenül gondolkodnék?

Szeresd a benne lévő személyt, emlékeztetem magamat. Ez csak úgy fog

működni, ha szereted a benne lakó személyt.

Az a baj és ezen gondolkodtam ma a suliban egyfolytában -, hogy van egy elképzelésem a személyiségről. Ha pedig le kellene írnom, akkor egy vonzó fickót látok, aki csillámló szellemként ugrik egyik testből a másikba. Én ebbe a személybe vagyok szerelmes. Az álmaimban egy fehér fiú szerepel, egy sötét hajú, vékony srác. Nem egy nagydarab pasi. De nem is egy szupersztár. Csak egy hétköznapi vonzó. Még a mosolyát is magam elé tudom képzelni.

Ennek az ábrádnak meg kellene könnyítenie a helyzetemet, valóságosabbá kellene tennie számomra A-t. Ehelyett csak nehezebbé teszi, mert ez a kép az én vágyaimat tükrözi vissza, nem pedig magát A-t.

* * *

Tanítás után a Clover könyvesbolt előtt vár rám. Öltönyinget és nyakkendőket visel, amit méltányolok. De nincs mese tényleg kövér. Óriási. Nekem pedig ez komoly problémát jelent. Nem mintha csúnya volna. Voltaképpen még aranyos is abban a nyakkendőben. De hozzám képest hatalmas a fickó. Eltörpülök mellette, szinte letaglóz a látványa. És igen, nagyon nehéz szembesülnöm vele, hogy A egyik nap még Vic, egy lány testébe zárt fiú, következő alkalommal meg ez a nagydarab fickó itt előttem.

– Szia köszön, ahogy közelebb érek hozzá. Azt hiszem, mára ez a köszöntés lett a jelszavunk. Bár most nagyon furán, mélyen hangzik a szájából.

– Szia viszonzom.

Roszsabb, amikor közvetlenül mellette vagyok. Aprónak érzem magamat.

– Mi a helyzet? – kérdezi úgy, mintha a mai teste semmiben sem különbözne a többitől.

– *Próbálok megemészteni a látványt – felelem. Olyan ez, mint egy teszt. Változtassunk A külsején amennyire csak lehetséges, a múltkoréhoz képest, aztán figyeljük meg, Rhiannon hogyan reagál rá.*

Nem vagyok abban a hangulatban, hogy teszteljenek. Volt már részem

elégben.

– Nem számít, hidd el – mondja erre A. A belsőre figyelj inkább.

Értem én, hogyne érteném. De sehogy sem tudom elfogadni, hogy ez magától értetődő.

– Te könnyen beszélsz – felelem. Én viszont nem szoktam változtatni a külsőmet.

Jesszus, nehogy már veszekedni kezdjünk. Gondolom ezt annak ellenére, hogy én lépek fel támadóan.

Majd továbbgondolom: ez most olyan, mint Justinnal volt.

Nem. Nem olyan. Justinnal küzdenem kellett, folyton lehetetlen helyzetekbe kényszerített.

A nem teszi ezt.

Ahogy most sem. Simán mondhatná: „Pedig megváltoztál az a lány, akit megismertem, nagyon kedves volt, de ez a lány itt úgy viselkedik, mint egy hülye liba.”

De A nem mondana ilyet. Ezért is vagyok most itt. Kötekedés helyett A megszólal: Gyerünk! – Vagyis haladjunk, ne ragadjunk le ennél a pontnál!

– Hová? – kérdezem.

Elmosolyodik. Jártunk már az óceánnál, a hegyekben és az erdőben is. Szóval azt gondoltam... most próbáljuk ki a mozi-vacsora párosítást.

Ah. Nem egészen erre számítottam. De még mindig jobb, mint felkutatni vele egy sivatagot.

– Ez már tényleg olyan, mint egy igazi randi jegyzem meg, miközben mosolygok magamban.

– Még virágot is veszek neked, ha szeretnéd.

Egészen jól hangzik. Akkor csak rajta biztatom. Vegyél nekem virágot!

Viccelek is, meg nem is. Ám ő komolyan veszi, mert ahelyett, hogy bemenne a könyvesboltba, egy virágárus felé veszi az irányt, és vásárol egy tucatnyi rózsát. Egy kicsit örült helyzet, de az egész dolog az, úgyszólván elfogadom.

A mozi felé menet azt latolgattuk, mit is nézzünk meg, végül megegyeztünk, ha már egyszer randizunk, válasszunk egy ilyen alkalmakra bevethető superhős-filmet, amiben elegendő akció van a fiúk számára, a lányoknak pedig elegendő évődés. Alighogy felvettem a javaslatomat, rájöttem, hogy például a transzszexuálisokat nem vettem figyelembe, illetve igencsak leszűkítettem a fiúk és a lányok érdeklődési körét.

Mindenesetre A nem akadt ki ezen. Sőt, helyeselt, hogy már eddig is szeretett volna megnézni egy ilyen filmet. Az okát nem árulta el.

Amikor a mozihoz értünk, szinte üresen tátongott. Ezen a csütörtök estén csupán néhány tini lézengett ott, akik láthatóan nem izgatták magukat sem a házi feladatuk, sem pedig a másnapi sulis miatt. Alaposan megbámultak minket, miközben vihogva sugdolóztak talán A méretéről, talán rólam, a lányról, aki rózsacsokorral a kezében sétál be a moziba, mint Valentin-napon, vagy valami hasonlón.

Vicces az egész, mert A láthatóan csak nagy ügyvel-bajjal tudja navigálni ennek a természetes srácnak a testét. Ami érthető is nem szokott hozzá, alkalmazkodnia kell. Alig tud ráülni a mellettem lévő székre, aztán el is foglalja az egész karfát. Ügyetlenül megkísérli átvetni rajtam a karját, ami roppant kínos, mert így odaszorulok az izzadt hónaljához. De őszintén, szerintem ez jobban zavarja A-t, mint engem. Az előzetesek végén aztán feladja a küzdelmet, és eggyel arrébb ül, mire végre egy kis levegőhöz jutunk. Ez a közzjáték viszont egyáltalán nem illik egy romantikusnak szánt randevú menetébe.

Hogy javítson a dolgokon, A a köztünk lévő székre teszi a kezét. Tudom, hogy ez mit jelent. Én is kinyújtom a kezemet, és ahogy a film elkezdődik és a benne ábrázolt világot pusztulás fenyegeti, mi fogjuk egymás kezét. Ez akár jó is lehetne de nem az. Részben azért, mert a keze sokkal nagyobb, mint az enyém. Részben, mert rossz szögben áll a karunk. És azért is, mert A tenyere izzad, ő pedig folyton fészkelődik a székében. Végül feladom, elhúzó a kezem, a srác meg hagyja, nem nyúl utána. Kiegyeznék én azzal is, ha csak úgy nekidőlhetnék a teste igazán alkalmas volna rá. De túl messze van tőlem. Úgyhogy a film alatt javarészt a saját személyes terünkben üldögélünk. Nem bánom, de nem is érzem úgy, mintha egy randin lennék.

Mozi után egy olasz étterembe megyünk. Még mindig nem tudom, mihez kezdjek a virágokkal, és azt kívánom, bár ne kértem volna. Végül a székem alá helyezem a csokrot.

Megint arról kérdez, hogy mi újság a suliban, mire megosztom vele a legfrissebb híreket. Elmondom neki, hogy a szüleim tudnak róla, és hogy Rebecca titokzatos pasinak nevezte el őt.

– Remélem, te nem ezt gondolod rólam – mondja.

– Azért azt el kell ismerned, hogy több rejtély van benned, mint egy átlagos fickóban. Úgy értem, személyben.

– Mint például?

– Például miért is vagy te ilyen? – Honnan származol? – Miért teszed azt, amit?

– Na, igen – mondja de hát valamennyien őrzünk titkokat, nem igaz? – Talán nem azt, hogy honnan származol de igazán tudod-e, miért vagy olyan, amilyen? – Vagy hogy miért teszel meg bizonyos dolgokat? – Én nem tudom, miért születtem ilyennek de te sem tudhatod ugyanezt magadról. Mindannyian a sötétben tapogatózunk. Csak éppen az én sötétségem kicsit szokatlanabb másokénál. Már amennyit tudunk erről.

– De azért az én esetemben kevesebb a megmagyarázhatatlan jelenség. Ezt el kell ismerned.

– Akár az örületbe is kergetheted magad, ha magyarázatot keresel minden egyes jelenségre. Én nem teszem. Boldogan fogadom el a dolgokat olyannak, amilyenek. Nekem nem kell tudnom az okokat.

– De hát kell, hogy érdekeljen! – Mert engem nagyon is érdekel.

– Engem viszont nem. És ha ez működni fog közöttünk, el kell fogadnod kételkedés nélkül.

– Tehát meg sem kérdőjelezhetem? – Igazán?

– Jó, rendben. Rosszul fejeztem ki magam. A belső értékre koncentrálj! – A lelkiekre. Az egyéniségre. Bárminek is nevezd.

– Te vajon minek neveznéd? – Mit gondolsz magadról?

– Én is egy személyiség vagyok, Rhiannon. Egy olyan személy, aki történetesen naponta más és másik emberbe költözik. De ettől még a személyem ugyanaz marad.

Legyintett. Úgy érzem, csalódást okoztam neki. Beleestem ugyanabba a csapdába, mint mindenki. Nem értettem.

Abbahagyjuk a beszélgetést, és nekilátunk a vacsorának. De nem tudom levenni róla a tekintetem. Fürkészem.

– Mi az? – kapja el a pillantásomat A.

– Érdekes, hogy most nem látlak téged belül. Pedig szoktalak. A csillogást a szemedben. De most nincs ott.

Nem tudom, melyikünk a hibás. Ma este valahogy nem tudunk kapcsolódni egymáshoz, talán miattam.

– De hát itt vagyok.

– Tudom, de akkor is. Valami hiányzik. Nem érzek semmit irántad

ebben a külsőben. Nem vagyok rá képes.

– Nem baj. Azért van, mert ez a srác teljesen más, mint én. Azért nincsenek érzéseid, mert én nem ez vagyok, akit láatsz. Logikus.

– Lehetséges – felelem erre. Ám én nem ezt akarom hallani tőle. Még sohasem hallottam, hogy megtagadta volna a testet, amibe költözött. Egyszer sem mondta még nekem, hogy: „Ez nem én vagyok”. Vajon most azért – mondja, mert valóban így érzi, vagy miattam támadt fel benne az öntudat? – Látja rajtam, hogy kínosan érzem magam, ettől ő is zavarban van. Ő, aki bármihez képes alkalmazkodni, és születésétől fogva vándorol testből-testbe, most az én szememen keresztül szemléli magát, és ezért érzi magát üresnek.

Abba kell ezt hagynom. De mégis mit tehetnék? – Próbáljam meg nem észrevenni, milyen hatalmas? – Hogyan tudnám ezt figyelmen kívül hagyni? – Hogyan viszonyulhatnék hozzá úgy, mint másokhoz?

Ennyi gondolat, és egyiket sem mondhatom ki. Mert csak rontana a helyzeten.

Úgyhogy inkább a filmről beszélgetünk. Az ételről. Meg az időjárásról.

De nagyon zavaró. Zavaró, mert nem beszélünk rólunk. És még azért is zavaró, mert ráébredek, hogy tizenhat évesen, szerelmesen magunkon kívül másról nem nagyon tudunk beszélgetni.

Ez nem a testről szól, amiben ma bent vagy, akarom mondani A-nak. Inkább arról, ahol tartunk.

Nem szól hozzám, míg az autókhoz nem érünk.

– Mi a baj? – kérdezi tőlem.

– Ma nincs jó napom. Megpróbálom megszagolni a rózsákat, de már elszállt az illatuk. Előfordul az ilyesmi. Főleg most, hogy...

– Igen. Különösen most.

Ez nem egyetlen dolog, hanem minden. Ha most abban a testben volna, mint annak idején a faházban, búcsúzóul megcsókolnám. Ha a lány-fió testben ahogy nem rég, akkor nem. Ha ő volna Ashley a Beyoncé kinézetével, akkor sem. Vagy Nathan az alagsori buliból. Nem csókolnám meg. És ha megelevenedne a kép, ami bennem róla él, ez az éjszaka más lett volna. Más lenne.

Nem így kellene lennie. Velem mégis így van. Legalábbis, amíg hozzá nem szokom. Már ha egyáltalán eljutunk odáig.

Még akkor sem tudnám megcsókolni, ha akarnám. Még egy puszi sem sikerülne. Hacsak le nem hajolna hozzám.

Úgyhogy ahelyett, hogy megkísérelném, felemelem a rózsákat. Csók helyett hagyom, hogy belélegezze az illatukat, így próbálok tőle szépen elbúcsúzni.

– Köszönöm a virágot – mondom neki.

– Szívesen feleli.

– Akkor holnap – mondom.

Bólint. Igen, holnap.

Ebben maradunk.

De elég ez?

Folyton a holnapot emlegetjük. Állandóan odaígerjük egymásnak, holott nincs rá mód, hogy biztosra is vegyük.

A szüleim már alszanak, amikor hazaérek, és a csendes házban újból rám törnek a gondolatok. Vacsora és mozi. Egy kapcsolat, de akár csak egy randevú legalapvetőbb részei.

De nekünk nem sikerült, nem igaz?

Arra gondolok, talán reggel másképp fogok érezni.

De nem.

Fekszem az ágyban, és azon töprengek, vajon hol van A, és ma hogy néz ki.

Elképzelem, hogy minden reggel ezen kell majd morfondíroznom. Talán nem egész életemben. De már az is sok lenne, ha a középiskola végéig.

E-mailezek A-nak:

Mindenképpen találkozni akarok ma veled.

Beszélnünk kell.

Huszonnyolcadik fejezet

A visszaír: ma történetesen lány, Lisa a neve, és bármikor tudunk találkozni. Tanítás után, a sulinál lévő parkban adom meg az időpontot és a helyet.

Egész nap azon töprengek, hogy mit kellene tennem. Természetesen nagyon szeretném, ha A az életem része lenne. Tudom, hogy jó, és úgy törődik velem, ahogyan kevesen. Szerelmesek vagyunk. Ebben biztos vagyok. De ettől ez már egy kapcsolat? – Már azt jelenti, hogy együtt kell lennünk? – Nem szerethetünk valakit úgy, hogy nem vagyunk vele?

Suli után A egy padon ülve vár rám pontosan ott és akkor, ahogyan azt kértem tőle. A lány, akinek a testét ma kölcsönvette, rokonszenvesnek tűnik hasonló az öltözködésünk és a frizuránk is. Még mindig alkalmazkodnom kell a helyzethez, de nem vészes, mert a lány akár a barátnőm is lehetne.

Egy könyvet olvas, és észre sem vesz, míg le nem ülök mellé. Akkor aztán felnéz és elmosolyodik.

– Szia köszönt.

– Szia köszöntöm.

– Hogy telt a napod?

– Minden oké. Nem akarom rögtön rázúdítani mindazt, amin idáig gondolkodtam. Úgyhogy helyette mesélek neki a suliról, meg a holnapi szezonnyitó focimeccsről, ami miatt most mindenki izgatott még Rebecca is, aki ragaszkodik hozzá, hogy én is megnézzem, pedig nekem nincs kedvem hozzá. A megkérdezi tőlem, hogy miért nem, mire elárulom,

hogy részben Justin miatt, mert nem akarok vele találkozni, részben pedig azért, mert... különösebben nem rajongok a fociért.

– De legalább jó időt jósolnak-jegyzi meg A, majd hosszasan ecseteli, milyen idő várható a hétvégére.

Félbe kell szakítanom. Ha elkezdünk arról beszélgetni, hogy vajon vasárnap esni fog, vagy nem, sikítani fogok.

– A – mondom neki, bár még nem fejezte be a mondandóját. Beszélünk kell... dolgokról.

A erre elhallgat. És ez nem olyan, mint tegnap, amikor annyira távolinak éreztem abban a testben. Most ennek a lánynak a felszínén lebeg. Annyira ideges. Annyira ijedt.

Azt kívánom, bárcsak azt mondhatnám neki, hogy minden rendben lesz. Bárcsak elhívhatnám a focimeccsre holnap délután. Hogy találkozhasson a barátaimmal. Bárcsak azt mondhatnám neki, hogy meg akarom csókolni ezt a lányt de nem. Bárcsak azt mondhatnám neki, amit hallani akar tőlem.

Mégsem hazudhatok. Mert az őszinteség az egyetlen dolog, amit birtokolunk. Minden más bármi legyen is az csakis erre épülhet.

– Azt hiszem, nem fog működni – mondom.

Tudja, mire gondolok. Nem kérdezi meg, hogy micsoda. Nem értetlenkedik. Helyette azt mondja: Nem vagy rá képes, vagy inkább nem akarsz?

– De akarom, hidd el! – Tényleg akarom. De mégis hogyan, A? – Egyszerűen nem látom, miként lehetséges.

– Ezt hogy érted? – kérdezi.

Belefogok. Fáj, hogy meg kell tennem, mert tudom, hogy nincs hatalma felette. De be kell látnia végre, hogy én viszont magamat nem tudom kontrollálni.

– Úgy értem, hogy te naponta más alakot öltesz, én pedig nem szerethetek bele minden nap másvalakibe. Tudom, hogy ez csak a felszín, és te ott vagy legbelül, de akkor is. Megpróbáltam, akartam, és rájöttem, hogy nem megy. Ráadásul most szakítottam Justinnal, és időre van szükségem, hogy ezt feldolgozzam. Különb is, rengeteg dolog van, amit mi ketten nem tehetünk meg. Sohasem lóghatunk a barátaimmal. Még beszélni sem szabad rólad, ami engem megőriz. A szüleimmel sem találkozhatok. Sohasem alhatunk együtt éjjel, és ébredhetünk fel együtt reggel, mert akkor már nem te vagy ott mellettem. Tudod, hogy én hányszor próbáltam meggyőzni magam, hogy ezek a dolgok nem

számítanak igazán? – Aztán rá kellett ébrednem, hogy számítanak. Szembe kell néznünk végre a valósággal.

Ez a lényeg. Őszintén feltártam előtte. De úgy tűnik, ő még nem hajlandó beismerni.

– Pedig nem lehetetlen – mondja erre. Szerinted én nem tettem fel magamnak ezeket a kérdéseket? – Folyton a lehetséges megoldásokon töröm a fejem. Mit szólnál például ehhez: azt hiszem, a távolságot legyőzhetnénk, ha nagyvárosban élnénk. Egyszerűen azért, mert ott nagyobb a választék a korosztályomból, akikbe költözhetek. Nem tudom, hogyan lépek egyik testből a másikba, abban viszont majdnem biztos vagyok, hogy a távolságnak köze van ahhoz, hogy van-e megfelelő személy a közelemben, akivé egy napra válhatok. Fia tehát New Yorkban élnénk, valószínűleg nem kellene elhagynom a várost, mert rengeteg emberből választhatnék. Naponta találkozhatnánk, együtt lehetnénk. Tudom, örültségnek hangzik az egész. Tudom, hogy nem jöhetsz el csak úgy otthonról. De apránként, idővel megvalósíthatnánk. Nem ébredhetnék melletted reggelenként, de a napunkat együtt tölthetjük. Így működne az életünk. Nem átlagos élet lenne, de egyfajta módja, hogy együtt legyünk.

Az a lány akarok lenni, aki képes hinni ebben. A lány, aki el tud szakadni a megszokott életétől, és meg tudja ezt tenni. Valakiért. A megfelelő pasiért.

De most nem gondolom magamról, hogy én lennék az a lány.

Megpróbálom elképzelni. Az életet New Yorkban, egy közös lakásban. Hogy az milyen lenne.

A probléma ott van, hogy amikor az ajtó kinyílik és A belép az otthonunkba, megjelenik előttem egy kép róla. Ő az a fickó. Az a fickó, aki ő sohasem lehet.

Nem tudom elképzelni naponta változó külsővel. Az nem lenne a nekem való élet. Az egy amolyan átjáróház lenne.

Tudom, hogy nagyon szeretné. Én pedig nagyon szenvedek attól, hogy nem adhatom meg neki.

– Ebből... nem lesz semmi – mondom a lehető legkíméletesebben. Bárcsak tudnék hinni benne, de sajnos nem tudok.

– De, Rhiannon...

Elsírom magam. Ez már túl sok nekem. Szeretném, ha tudnád, ha fiú lennél, ha ugyanaz a fiú lennél minden nap, és te magad lennél az a fiú, akkor jó eséllyel életünk végéig együtt maradnánk. Nem miattad nem

megy, remélem megérted. A körülmények teszik lehetetlenné. Biztosan léteznek lányok, akinek nem jelentene problémát talán találsz is ilyent magadnak -, én azonban más vagyok. Sajnálom.

A is sír. Vagyis a lány, aki itt ül velem ezen a padon.

– Akkor ez most azt jelenti, hogy... ennyi volt? – kérdezi. Vége?

Megrázom a fejem. Szeretném, ha ezután is jelen lennénk egymás életében. De a te életed nem vezetheti vakvágányra az enyémet. Szükségem van a barátaimra, A. Iskolába kell járnom, közösségbe kell tartoznom, bálba kell járnom. Igazán hálás vagyok neked, hogy Justin már nincs mellettem. De a többi dolgról nem mondhatok le miattad.

– Szóval te nem akarsz meghozni az áldozatot miattam, amit én meghoznék miattad?

– Nem tehetem. Sajnálom, de nem.

És azt sem szeretném, hogy ő megtegye értem. Nem akarom. Nem éri meg egyikünknek sem.

– Rhiannon... – mondja A. De aztán elhallgat. Mintha most értette volna meg az egészet. És hogy mindez mit is jelent ránk nézve.

Órákon keresztül rágódhatnánk ezen a témán. Akár napokon keresztül is. Visszajárhatnánk ehhez a padhoz A mindig más és más alakot öltve. De semmi sem változna, tudom. És szerintem ezt A is kezdi már sejteni.

Odahajolok hozzá, vagyis ehhez a lányhoz, és megpuszílom.

– Most mennem kell – mondom neki. De majd találkozunk. Néhány nap múlva beszélünk, rendben? – Ha jól belegondolsz a helyzetünkbe, te is hasonló következtetésre jutsz. És később könnyebb lesz, hidd el. Aztán együtt eldöntjük, hogyan tovább. Valahogy biztos lesz. Csak éppen...

– Szerelem nem lehet belőle.

Az valóban nem. Párkapcsolat. Randizás. Ilyesmi nem.

Felállók. Indulni készülök. Nem mintha meggondolnám magamat, ha maradnék. Tudom, hogy nem fogom. De azt is tudom, hogy A-nak jobban fájna az állandó próbálkozás és az azt követő kudarc.

– Majd még beszélünk ígérem neki.

– Igen, beszélünk feleli. Ezt inkább csak úgy elismétli utánam.

Odamegyek hozzá. Nem akarom így itthagyni.

– Rhiannon, szeretlek – mondja elcsukló hangon.

– És én is szeretlek – felelem.

Tudom, hogy ez is valami. Nem elég, de azért valami.

Búcsút intek, aztán az autóm felé veszem az irányt. Nem nézek vissza.

Igyekszem nem kiborulni. Csak amikor már bent ülök a kocsiban és becsatolom a biztonsági övem, akkor jön ki rajtam az egész. Levegőért kapkodok. Elhomályosul a látásom. Képtelen vagyok uralkodni magamon. A testem kilöki magából a felindultságomat. Elengedem tehát. Hagyom, hogy az életemen úrrá legyen a káosz. És amikor megnyugszom, kifújom az orromat, megtörlöm a szemem, elfordítom a slusszkulcsot, és elindulok hazafelé.

Huszonkilencedik fejezet

Amint belépek a szobámba, írni akarok A-nak, hogy visszavonjak mindent. De ennél erősebbnek kell lennem. Mert tudom, hogy hazugság lenne, nekem pedig az igazsággal kell élnem.

Nem szándékozom elmenni a szezonnyitó meccsre, Rebecca és Preston viszont nem engedi, hogy kihagyjam. Külön-külön még képes lennék leszerelni őket, de kettejükkel már nem bírok.

Kihangosított telefonon hívnak Rebeccáéktól.

– El kell jönnöd jelenti ki Preston.

– Még az sem érdekelné, ha a titokzatos pasid egy európai körutat tervezne veled a hétvégén – mondja Rebecca. Ez most fontosabb.

– Mert szükségünk van rád.

– Hiányzol.

– De hát ott lesz Justin! – bököm ki végül.

– És akkor mi van? – kérdezi Preston. Simán elbánunk azzal a girnyó fazonnal, ha kell.

Rebecca felsóhajt. Preston úgy érti, hogy nem kerülheted ki Justint örökké. Az iskolánk nem éppen annyira nagy. És minél hamarabb túl leszel a találkozáson, annál jobb. Plusz ne feledd, mi egész idő alatt veled leszünk.

– És teszi hozzá Preston be fogsz golyózni, ha egész hétvégén otthon ülsz.

Ez bizony igaz. Meg a többi is.

És ők is hiányoznak nekem.

– Jó, rendben van – mondom. De ígérjétek meg, hogy egész idő alatt beszélgetni fogunk. Nem várhatjátok tőlem, hogy két órán keresztül gimis focimeccet nézzek.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondja Rebecca, Preston pedig ujjong a háttérben.

Hirtelen nagyon fontos lesz, hogy mit vegyek fel. Ami igazából sohasem számított, amikor randevúra készültem A-val valószínűleg azért, mert úgy vélem, amíg ő naponta más és más testben bukkan fel, addig nekem sem kell izgatnom magam, mit kapok ki a gardróból. Vagy talán nem éreztem, hogy vizslató-bíráló tekintetek leszek alávetve, mint Justin estében.

Rebecca, Preston, és Ben felvesznek, aztán megyünk egyenesen a suliba. Úgy tűnik, az egész város itt van bár a futballcsapatunk elég gáz, a szezonnyitó meccs mégiscsak nagy durranás. Stephanie és Steve Justinnal és még néhány baráttal jött, és Stephanie megígérte, hogy megírja SMS-ben, merre vannak. Megmondom Rebeccának, hogy nem szükséges afféle korlátozó intézkedések bevezetése. Nem aggódom amiatt, hogy Justin esetleg rám támad. Inkább amiatt aggódom, hogy lelomboz majd a látványa.

Szerencsére a nézőtér zsúfolásig tömve van, és Justinék nincsenek a közelünkben. Ahogy ígérték, a meccs alatt végig dumálunk javarészt Preston ad helyszíni közvetítést a lelátó népének divatjáról, amibe hébe-hóba Ben belekotyog. Preston egyszer csak közli velünk, hogy elmegy peregért, mire Rebecca felajánlja, hogy vele megy, mi pedig Bennel kettesben maradunk. Erre már egy ideje nem került sor.

Először azt gondolom, hogy majd nézzük a meccset, amíg Preston és Rebecca vissza nem érnek. De akkor Ben megszólal: Örülök, hogy megtetted. Nem is néz rám, a meccset figyel, és úgy – mondja. De tudom, hogy hozzám beszél.

– Kösz – felelem.

Most rám néz. Nem kell megköszönnöd. Csak olyan jó látni, hogy végre kilépsz az árnyékából. Mert a dolgok nem fejlődnek az árnyékban, tudod? – Olyan nyomasztó volt látni téged, ahogy állsz ott... most meg olyan jó látni, hogy kiléptél ebből. Nem tudom, ki ez az új fickó, de figyelj oda,

hogy ne maradj az árnyékában. Állj oda, ahol mindenki lát téged!

A tömeg éljenezni kezdett, Ben pedig visszafordult a játékhoz, hogy még időben elcsípje, amint az egyik hazai játékos az endzone felé tart. Gyerünk! – ordítja Ben a tömeggel. A fickót azonban a cél előtt leszerelik. Ó, ember! – sóhajt fel Ben. Hihetetlen, nem igaz?

– Közel volt pedig – mondom.

– Igen – mondja egy bólintással Ben. Nagyon közel.

Tudhattam volna, hogy lesz afterparty is. Jó lesz, meglátod ígéri Rebecca, és a karomnál fogva az autójához vezet. Nem hagyunk magadra.

Igazság szerint, nem is kellett sokáig győzködniük. Jó hangulatban voltam. Jól éreztem magam a barátaimmal, gondtalanul szórakoztunk. Hosszú idő óta nem volt részem ilyenben mindig Justinnak kellett megfelelnem, az elvárásának, hogy párként viselkedjünk, és ne külön-külön lógjunk a barátainkkal. Ez itt viszont része a szabadságnak nem keresünk semmit, nem is hiányzik semmi, csak örülünk egymásnak a barátaimmal.

– Persze – mondom Rebeccának. Menjünk csak.

Még nincs túl késő, alig sötétedik. Meghirdettek ugyan egy hivatalos afterpartyt iskolánk egyik régi diákja, egy volt középiskolai hátvéd éttermében, de a kevésbé szakértő réteg Will Tylerék házában gyűlik majd össze egy elkerített, víztározóhoz közel eső utcában.

Will Tyler felettünk jár a suliban, és tizennégy éves korában egy nagy kiadó megjelentetett tőle egy fantasyt. Az ajtaja felett felirat hirdeti: A FOCI A GYENGÉKNEK VALÓ; AZ ISTENEK SEPRÚNYÉLEN LOVAGOLNAK. Preston felkiált, amikor meglátja.

Ha a transzparens gyíkokhoz szóló üzenete nem lenne elég, hogy Justin elkerülje ezt a helyet, biztosra veszem, hogy az alkohol teljes hiánya végképp elriasztja majd. Sör és vodka helyett ugyanis Will és a szülei az összes fellelhető üdítőt bespájzolták. A palackok azonos fajtájú párokban sorakoznak a konyhában, akár Noé bárkájának szénsavas változata elevenedne meg. Néhányan morgolódnak, mások előhúzzák a flaskát és öntenek belőle a Fantájukba. Nekem viszont tetszik az italválaszték. Alig tudom felidézni, mikor ittam utoljára Cherry Coke-ot.

A-nak tetszene ez a hely. Nincs kétségem felőle, hogy imádná. Bárcsak ő is itt lehetne nem azért, hogy együtt legyünk, hanem hogy megköstölhassa

az összes italt, amit gyerekkora folyton változó helyszíne miatt elmulasztott.

– Will Tyler nem normális – mondja Preston kezében egy lila lötytel teli piros pohárral. Erre a bulira mindannyian emlékezni fogunk.

– Nahát, köszönöm szólal meg mögötte egy srác, hangjában enyhe déli akcentussal. Örülök, hogy eljöttél, Prés tón.

Preston a fiúhoz fordul. Te tudod a nevemet? – szegezi neki a kérdést.

Will felnevet. Természetesen tudom a nevedet! – Nagyon jó név.

Preston mosolyog.

Will is mosolyog.

Ez tetszik. Húha. Igen. Gyerünk.

– Megkeresem Rebeccát – mondom, bár Rebecca néhány lépésnyire áll tőlünk, és éppen Barqst tölt magának.

– Ne nézz most oda sűgom a fűlébe -, de azt hiszem, Preston talált valakit a csapatából.

Természetesen Rebecca rögtön odanéz. Amikor visszafordul hozzám, csodálkozó tekintettel kérdezi.

– Miért nem jutott ez eddig eszűnkbe?

– Mindent a megfelelő időben – mondom neki.

– Én azt mondom, ez a megfelelő idő!

Ben odacsoszog hozzánk. Szerintetek mi lehet az a Vemors? – Megkóstoltam, és nem rossz. De még mindig nem tudom, mi az.

– Kifelé – mondja Rebecca. Kifelé. Kifelé. Kifelé.

Elcsoszogunk Prestontól és Willtől a kisszobába, ahol

Ellie Gouldingtól a *Lights* szól teljes hangerővel, a fények viszont alig pislákolnak. Körűlnézek, és azt látom, hogy javarészt a jó tanulók vesznek körül Rebecca és Ben társasága. És nem érzem, hogy ne látnának szívesen maguk között.

Azt hiszem, A ismerősei is ilyenek lennének. Úgy értem, ő bárki bőrűbe bújhat lehet seggfej, drogos, törtető vagy antiszociális. De mindazok után, amin eddig keresztülment, alapjában véve egy intelligens fickó.

Végignézek a tömegben, hátha felismerem valakiben A-t, bár nem kértem, hogy legyen itt. Ha pedig mégis itt lenne, az véletlen egybeesés. Maga a végzet.

Valaki kitalálósdit javasol. A zenét kikapcsolják, a villanyt meg fel, Preston és Will kijönnek a konyhából. Természetesen ugyanabban a csapatban játszanak, és folyton egymást nézik, egymásnak segítenek.

Még többen jönnek azok a srácok, akik még elugrottak vacsorázni a buli előtt. Kilenc körül indul be igazán az este, amikor egy újabb hullám érkezik a srácok értelmesebb fajtájából. Néhányan már részegek, mások pedig arra készülnek, hogy ők is azok legyenek. Rebecca a telefonjára néz, SMS jött Stephanie-től, hogy hamarosan itt lesznek.

– El akarsz menni? – kérdezi Rebecca.

Nem, nem akarok. Jól érzem itt magam. Nem akarok elmenni.

Mégis, kínos, amikor Stephanie bejön a szobába, és tudom, hogy ez azt jelenti, hogy Justin valahol a házban van. Kínos, amint hallom, ahogy ordít a konyhában: valakit nyaggat, hogy árulja már el, hová rejtették a piát.

– Steve ott tartja őt ígéri Stephanie.

De Steve nem tudja feltartani Justint, ha ott nincs pia. És már meg is érkezett: beugrik közénk, egyszer csak ugyanabban a helyiségben vagyunk.

Szinte eltorzul az arca, amikor meglát. Úgy tesz, mintha rászédtek volna. Mintha én lennék a csapda. Én lennék a felelős az összes rosszért, ami vele eddig történt.

– Mi a francot keres ez itt? – mondja. Úgy veszem észre, már túl van három-négy sörön. Tapasztalatból tudom. Stephanie-hoz fordul: Tudtad, hogy itt lesz, ugye? – Miért nem figyelmeztettél?

Megjelenik Steve, és csillapítja Justint, hogy nyugodjon meg.

– Basszus! – kiált fel Justin, és lelöki a földre a legközelebbi poharat. Mondjuk nem éri el vele a hatást, amire számított. Merthogy műanyag. És tele van Sprite-tal.

Én csak állok ott, és mintha egy pillanatra kiléptem volna magamból, távolról nézem a jelenetet. Nyugodtan. És azon töprengök, vajon mi következik ezután. Ordítani fog velem? – Leköp? – Felborít még egy poharat? – Könnyekben tör ki?

Ehelyett Steve-re néz, és több érzellemmel a hangjában, mint amennyit szeretné, hogy kihalljak belőle, azt mondja neki: Ez nagyon gáz. Aztán kimenekül a szobából, aztán a bejárati ajtón át ki a házból.

Steve már menne is utána, én azonban meglepek mindenkit, beleértve magamat is a kijelentésemmel. Ne. Majd én.

Steve kérdő pillantást vet rám. Biztos vagy benne? – Nálam vannak a kulcsai.

– Rögtön jövök – mondom neki. Aztán észreveszem Rebecca arckifejezését, és neki is – mondom. Tényleg. Sietek vissza.

Nem nehéz rátalálnom. Messziről látni, ahogy az utca túloldalán a cigarettája felparázslík a sötétben. Úgy tűnik, egyenesen az elkerített víztározó felé vette az irányt.

Hagyom, hogy szippantson néhányat, mielőtt odaérek hozzá.

Bejövök figyelmeztetem. Aztán megkerülök egy fát, és végül ott állok Justin előtt.

Nem tehetek róla. Az első dolog, ami elhagyja a számat: Rémesen festesz.

Ami azzal jár, hogy az ő szájából pedig ez tör elő: Te tehetsz róla, hogy rémesen érzem magam, úgyhogy biztos igazad van.

– Sajnálom.

– Cseszd meg a sajnálatodat!

– Igazán sajnálom.

– Cseszd meg!

– Lépj tovább! – Töröld ki az életedből!

– Miért, Rhiannon? – Miért?

Ez most rosszabb, mint a cseszd meg. Sokkal rosszabb.

Mert a teste most áttetsző. Egyenesen belelátok, tisztán látom őt. Annyira feldúlt. Vérig van sértve. És nagyon-nagyon csodálkozik.

Végig azt akartam, hogy lássam rajta, valóban érdeklek őt. És most sikerült. Most, amikor már vége.

– Mióta, Rhiannon? – Mióta kavarsz a másik pasassal? – Mióta hazudsz nekem?

– Nem is kavartam vele.

– Ó, ettől aztán sokkal jobban érzem magam! – A legjobb ringyók amúgy sem teszik szét a lábukat!

Megaláztam őt. Annyira megaláztak, hogy észre sem vettem, én mennyire megaláztam őt.

– Annyira sajnálom, hidd el – felelem.

Sírnom kellene. De amit érzek, különbözik a bánattól. Rémületnek nevezném.

– Rendben van, ha gyűlölsz teszem hozzá.

Felnevet. Képzeld, nincs szükségem az engedélyedre, hogy gyűlöljelek. Hihetetlen! – Hallanád, miket beszélsz!

Bárcsak vádolhatnám A-t. Bárcsak kijelenthetném, hogy az egész A

hibája. De A mindössze annyit tett, hogy rávilágított, mi az, ami hiányzik Justinból. És én ahelyett, hogy megbirkóztam volna a problémával, inkább megfutamodtam. Alakoskodtam. Aztán meg lebuhtam.

– Én nem egyszerően csak gyűlöllek téged, Rhiannon – mondja Justin. Jobban gyűlöllek, mint valaha is feltételeztem, hogy embert ennyire gyűlölni lehetséges. Tudod te, mi rosszabb annál, hogy eltapostak? – Hogy az taposott el, aki mindig is érdemtelen volt rá. Ha azt akarod tőlem, hogy feloldozalak ha azt akarod, hogy – mondjam azt, hogy minden oké csak annyit mondhatok, hogy remélem, életed végéig vezekelni fogsz azért, amit velem tettél. Remélem, rohadtul fogod érezni magad minden egyes alkalommal, amikor megcsókolod azt a fickót. Remélem, hogy minden alkalommal így fogsz érezni, amikor bárkit megcsókolsz. Remélem, többé nem fogsz nyugodtan aludni. Hogy felriadsz minden éjjel. Ennyire gyűlöllek téged. Úgyhogy húzhatsz is vissza abba a gagyi bulidba, ihatod a szódádat, csak innen takarodj már el.

– Nem – mondom, miközben botladozom. Nem, nekünk beszélünk kell. El kell mondanom...

– Rendben. Akkor legyen ez az új terv. Visszamegyek, fogom Steve-et és a kulcsaimat, aztán elhúzóok innen a pokolba. Te pedig maradhatsz. Őrizheted ezt a lepra helyet átengedem neked. De ne kövess, és ne is szólj hozzám soha többé!

Justin a földre pöcköli a cigarettáját, és elmegy. Odaugrok nem azért, hogy kövessem őt, hanem megbizonyosodjak róla, hogy a csiktől nem borul lángba a környék.

Mit tettem, mit tettem, mit tettem?

Bár ez a kérdés kattog az agyamban, ráeszmélek, hogy egy kissé elkéstem vele.

Holnap egy másik testben, és egy másik életben akarok felébredni. Vagy mégsem? – Rájövök, hogy az A-val eltöltött idő dacára, és mindannak ellenére, amit A-ról és az életéről gondolok, nem fogtam fel a legfontosabb üzenetet: Ne tégy kárt senkiben és semmiben. A valahogy meg tudja ezt valósítani akár egyetlen napra kivetítve, én viszont képtelen vagyok rá a valódi élet folyamatában.

Nem mehetek vissza a házba, de itt sem maradhatok, hogy végignézzem, ahogy Justin és Steve távoznak. Úgyhogy besétálok mélyebbre az erdőben, így még inkább elkövetem a birtokháborítást. Amint kívül kerülök az utcai lámpák és a szomszédos házak fényétől, rám borul a sötétség. Ahogy

sétálok a fák között a vaksötétben, mintha a testi valóm megszűnne létezni. Csak egy gondolat bolyong az éjszakában. Láthatatlan. Nem érzékelhető. Irreális.

Justin nem törődött velem úgy, ahogyan szerettem volna. Ez tagadhatatlan. De ez még nem hatalmaz fel arra, hogy ugyanígy viselkedjek vele. Megmagyarázza a tettemet, de nem mentség rá.

Elvesztem az időérzékemet, aztán arra riadok fel, hogy a nevemet kiáltják. Minél többször, annál sürgetőbben. Rebecca hangját hallom. Prestonét. Benét. Stephanie-ét. És Willét.

Itt vagyok! – kiáltom addig, míg meg nem találják.

Harmincadik fejezet

Felhívom a szüleimét.

Azt mondom nekik, hogy Rebeccánál fogok aludni. És ott alszom Rebeccánál.

Másnap reggel Will meghív minket hozzájuk piknikezni.

– Biztos, hogy nem csak Prestont hívja? – kérdezem. Délelőtt tizenegy óra van, és még fel sem keltem az ágyból.

– Nem – mondja Rebecca. Fogadok, már legalább egy órája fenn van. Mindenkit. Engem és Bent. Steve-t és Stephanie-t. Prestont. És... téged. Nem kérdezed meg a titokzatos pasidat?

– Nem tehetem – felelem.

– Ne már! – Épp ideje, hogy bemutasd nekünk.

– Nem lehet.

– Micsoda? – Talán szégyellsz minket? – Ugrat, ám én érzem mögöttem az aggodalmat.

– Nem, dehogy – mondom. Mert az igazság az, hogy én biztos vagyok abban, hogy A semmit sem szeretne jobban, mint egy pikniket velem és a barátaimnál. Tökéletesen illene közénk. És fáj, hogy ezt tudom.

– Akkor miért is nem?

– Mert nem hiszem, hogy működni fog ez a dolog köztünk – mondom. Ő és én. Nem hiszem, hogy...

Nem tudom befejezni a mondatot, mert annyira furcsának tűnne

hangosan kimondva.

Rebecca leül mellém az ágyra, és átölel. Ó, Rhiannon – mondja. Semmi baj.

Nem tudom, miért viselkedik így velem, de azt hiszem, sírok vagy ilyesmi. Szeretném elmondani neki, hogy ezek a bennem tomboló totál káosz könnyei, nem a szomorúságéi. Akkor hát, mindez semmiért történt? – Justinra gondolok, és a tegnap estére. A-n is gondolkodom, akiről azt sem tudom, hol van. És nem, ez az egész nem a semmiért történt velem. Még ha nem leszünk is egy pár A-val, nem engedhetem, hogy Justin határozza meg az életemet. Muszáj rátalálnom a saját utamra. A egy bizonyos szempontból, segített nekem ebben. Tehát nem a semmiért történt. A-val most is van köztünk valami, még ha ebbe nem is tartozik bele egy piknik a barátaimmal.

Összeszedem magam. Bocs – mondom Rebeccának.

– Erre semmi szükség biztosít.

– Tudom.

– Szeretnél beszélni róla?

Igen, szeretnék.

Nem, nem tehetem.

– Távkapcsolat, tudod. Nehéz ügy.

Rebecca bólint, együtt érző. Tudom, hogy tovább faggatna.

– Készülődjünk a piknikhez – mondom.

Willék hátsó udvarában ejtőzünk, és úgy teszünk, mintha a Central Parkban lennénk. Senki sem említi Justint. Senki sem említi a titokzatos pasit. A gondolataimban persze mindketten ott vannak. Folyton ők járnak az eszemben.

És az a helyzet: boldog vagyok, hogy Justin nincs itt. Mert ha itt volna, semmi sem lenne olyan, mint most. Rebecca és Ben azon vitatkoznak, vajon felvágós-e a croissant szót franciásan ejteni. Will és Preston minden lehetséges alkalmat kihasználva megérintik egymás karját, lábát, arcát. Steve és Stephanie békésen duruzsolnak Stephanie megkéri Steve-et, hogy hámozzon neki szőlőt. Steve ezt meg is teszi, közben azon nevetgélnek, hogy csupa trutyi lett a keze. Ha Justin most itt lenne, unatkozna, az tuti. És sürgősen a tudomásomra is hozná. Én meg nem tudnám élvezni a barátaim

társaságát, mert el lennék foglalva Justin hisztijével.

De ha A volna itt... Először csak lelki valójában képzelem el. De mindegy is, milyen külsőt ölt. Akár egy csinos lány lenne, akár egy hatalmas fickó, vagy szegény Kelsea alakjában jönne vissza onnan, ahol az apja elhelyezte itt lenne a helye. Mert A értékelné. A értené, milyen sokat jelent az, hogy eltölthetünk a barátainkkal egy laza napot, oldott hangulatban, viccelődve. A-nak ebben sohasem volt része. Én viszont megoszthatnám vele a saját baráti körömet és a saját élményeimet.

Küldhetnék neki egy e-mail. Megírhatnám, hogy várjuk, ugorjon át ide hozzánk. De aggódom, hogy nem fogja érteni, miért is hívom. Azt fogja gondolni, hogy úgy értem, mi ketten legyünk együtt. Egy párként.

Ez pedig nem lenne becsületes azzal szemben, akiben éppen van.

Nekem erre is gondolnom kell.

Ezerszer is felötlik bennem, hogy kapcsolatba lépek vele. A nap további részében a mókás pillanatokban a barátaimmal, vagy a nyugis pillanatokban, amikor már otthon vagyok. A suliban, amikor szeretnék neki beszámolni a mulatságos dolgokról, vagy amikor csigalassúsággal telnek a percek, és úgy tűnik, az órának sohasem lesz már vége. El szeretném mondani neki, hogy amikor Justinnal egymásba botlunk a folyosón, levegőnek nézzük a másikat, mintha idegenek volnánk, bár ahogyan megpróbálunk nem tudomást venni egymásról, az árulkodó. Meg akarom mondani A-nak, hogy igaza volt Justinnal kapcsolatban, meg nem is. Mert igen, valóban nem volt elég jó nekem. De nem, az nem igaz, hogy nem érdekeltem akár én, akár a kapcsolatunk. Ez mára már nyilvánvaló.

Végül hétfőn éjszaka, feladom. De ahelyett, hogy beszámolnék A-nak mindenről, egyszerűen csak meg akarok győződni róla, hogy még mindig tartjuk a kapcsolatot.

Hogy érzed magad?

R

Egy órán belül megkapom a választ.

Nehéz két nap áll mögöttem. Úgy tűnik, nem én vagyok az

egyetlen, akinek a lelke naponta új testbe költözik.
Egyelőre nehéz szembesülnöm ezzel a ténnyel.

A

És abban a pillanatban érzem, hogy megint nyakig benne vagyok.
Belekezek egy hosszú válaszlevélbe, ám néhány

bekezdés után leállítom magam: nem! – Azt hittem, a távolság majd segít megoldani, de rájöttem, nincs is távolság. Tudom, újból belemerülök a dologba, ugyanolyan lesz, mint annak előtte. És ezt nem akarom.

Késlekedem. Felhívom Rebeccát és hosszasan cseverészek vele egyéb dolgokról.

Fel kell építenem az életem A nélkül, mielőtt megengedném, hogy visszatérjen.

Harmincegyedik fejezet

A barátaim összezárnak, és körülvesznek. A suliban. Suli után. Még éjszaka is felhívnak.

Will könnyedén csatlakozik a baráti társaságunkhoz. Prestonnal annyira boldognak tűnek. Én pedig örülök ennek. Igazán. Ugyanakkor dühös is vagyok, mert Will olyan könnyedén beilleszkedik közénk, ahogyan A sohasem tudna.

Senki nem említi többé a titokzatos pasimat. Rebecca valószínűleg elmondta nekik, hogy inkább ne.

Énem egy része még mindig arra számít, hogy egyszer csak felbukkan. Hogy az univerzum a szomszéd tanterembe irányítja őt. Vagy Rebecca testébe. Vagy Stevébe. Hogy üdvözljük egymást. Hogy egymás közelében legyünk.

De nem tudok így gondolkodni. Tudom, hogy nem tudok.

Azon kapom magam, hogy belenézek az emberek szemébe sokkal intenzívebben, mint ezelőtt. És ráébredek, hogy akkor és ott már nem számít, melyik nemhez tartozunk, vagy milyen színű a bőrünk. Csak nézz bele egyenesen a másik ember szemébe.

Tudom, hogy nem válaszoltam neki. Ez aggaszt is. Tudom, hogy ez nem fair vele szemben. Nincs értelme állandóan A-n agyalnom, ha még válaszra sem méltatom. Becsületesnek kell lennem, és tisztázni vele, hogy is állunk. Ennyi. Csütörtök reggel első dolgom, hogy írok neki.

Szeretnék veled találkozni, de nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet. Szeretném tudni, mi zajlik körülötted, de attól tartok, újra kezdődik az egész. Szeretlek, tényleg szeretlek, de nem akarom túlbonyolítani a dolgot. Mert te minden egyes napon el fogsz engem hagyni, A. Ezt nem tagadhatjuk. Mindig elhagysz.

R

Egész nap nem jön válasz. És azt gondolom, rendben, akkor ezt érdelem.

De ettől még csalódott vagyok.

Aztán pénteken, ebédnél:

Megértem. Találkozhatnánk a könyvesboltban ma délután, sulis után?

A

A válaszom:

Hát persze.

R

* * *

Ideges vagyok, ahogy odahajtok. Minden megváltozott, és mégsem változott semmi. Kemény lesz, de most nem tűnik nehéznek. Leginkább újból látni akarom őt. Beszélni vele. Az életem részének tudni.

Az összes többi akadály megszűnt. A szívem mélyén már kezdem elhinni, hogy ha elmondanám az igazságot a barátaimnak, ha találkoznának A-val, úgy, ahogyan én, az egymás utáni napokon, ők is elhinnék a történetünket.

Az egyetlen akadály valójában A élete.

Amiről viszont tudom, hogy túl nagy akadály. De a nagy sietségben, hogy újra lássam őt, nem is tűnik akkorának, mint talán kellene.

Én érek oda előbb. Körülnézek, és már tudom is, hogy a vendégek egyike sem ő. Mert ha már megérkezett volna, keresne. Tudja, kire vár.

Úgyhogy, leülök. Várom. És abban a pillanatban, ahogy belép az ajtón,

felismerem. Felszikkrik köztünk a levegő. Ma egy vékony ázsiai fickó képében jelenik meg, és Cookie Monster-feliratos, kék póló van rajta.

– Szia köszönt.

Ez alkalommal örömmel viszonzom. Szia.

Tehát megint csak itt vagyunk. Megpróbálom emlékeztetni magamat, hogy ne zuhanjak vissza a képzelgésbe, hogy mégis lehetséges köztünk a kapcsolat. De vele szemben ülve mégsem érzem lehetetlennek.

– Van egy ötletem – mondja nekem.

– Micsoda?

Újból elmosolyodik. Játsszuk azt, hogy most találkozunk először. Eljöttél, hogy vásárolj egy könyvet, itt meg egymásba botlunk. Beszélgetni kezdünk. Megtetszünk egymásnak. Most pedig leülünk egy kávéra. Minden oké. Te mit sem tudsz arról, hogy én naponta más testet öltök. Én nem tudok a volt barátodról, meg egyebekről. Egyszerűen csak ismerkedünk.

A hazugság, amiben hinni szeretnénk. Veszélyesnek tűnik.

– De hát mire jó ez? – kérdezem.

– Mert így élvezhetjük az előttünk álló délutánt. Nem kell semmit megbeszelnünk. Foglalkozzunk egymással.

Vonakodom. Még mindig nem értem...

– Felejtsük el a múltat és a jövőt is. Létezzünk csak a mában. Próbáljuk meg!

Akarom. Érzem. Annyira szeretném. Tudom, hogy nem könnyű, de legalább a kezdet legyen könnyed.

– Örülök, hogy megismertelek – mondom neki. És úgy érzem magam, mint egy rossz színésznő egy rossz filmben.

De neki tetszik. Én is nagyon örülök – mondja. Hova menjünk?

– Dönts el te – mondom neki. Melyik a kedvenc helyed?

Egy pillanatig gondolkodik. Az ő gondolatai-e vagy ezé a fiúé, nem tudom. A mosolya szélesebbé válik.

– Már tudom is – mondja. De előbb vásároljunk be.

– Szerencsére itt az utcában van egy élelmiszerbolt.

– Hogy mi milyen szerencsések vagyunk!

Felnevetek.

– Mi az? – kérdezi.

– Hogy mi milyen szerencsések vagyunk! – Te meg egy valóságos mókagyár vagy.

– Örülök, hogy sorozatban gyárthatom neked a poénokat.

– Úgy beszélsz, mint Preston.

– Ki az a Preston?

Nem tudja. Honnan is tudhatná? – Soha nem beszéltem neki róla.

Így aztán, miközben a boltba igyekszünk, megismertetem őt a barátaimmal. Rebeccát már ismeri, homályosan emlékszik Steve-re és Stephanie-ra is, de most mesélek neki még róluk, meg Prestonról, Benről, sőt még Willről is. Fura az egész, mert tudom, hogy én ugyanezt nem kérdezhetem tőle. De láthatóan nem zavarja a dolog.

Amint odaérünk az élelmiszerbolthoz, A kijelenti, hogy egyenként haladjunk végig a sorokon. Sohasem tudhatod, mit szalasztasz el – mondja nekem.

– És mihez vásárolunk? – kérdezem.

– Vacsorához feleli. Mindenképpen vacsorához. Közben pedig beszélgetni fogunk.

Házi kedvenceimről kérdez, mire mesélek neki Svindliről, a gonosz nyúlról, aki kiszökdösött a ketrecéből, és képes volt ráfeküdni az arcunkra és ott aludni. Ijesztő volt. Megkérdezem, neki volt-e házi kedvence, mire elmondja, hogy egyszer volt egy vadászgörénye, aki nem ismerte fel benne a gazdáját, és ezzel alaposan megnehezítette a napját de legalább más nem volt akkor otthon a családból. Amikor a zöldség-gyümölcs részleghez érünk, A elmeséli, hogyan dobták szemén egy bezsírozott görögdinnyével egy táborban. Erre azt – felelem, nem emlékszem, hogy megsebesített volna bármilyen gyümölcs, bár volt jó néhány év, amikor arra kértem anyámat, hogy szeletelje fel nekem az almát ugyanis valaki az iskolában azt mondta, hogy léteznek olyan pszichopáták, akik borotvapengéket rejtjenek el az almák belsejében.

Odaérünk a gabonapelyhek sorához, ami nem igazán fog kisegíteni minket a vacsorafőzésben. A mégis megáll, és a hozzájuk kapcsolódó emlékeimről kérdez.

– Rendben van – mondom, majd felkapok egy csomag Quaker zabkását. Az egész ezzel kezdődik. Anyám alig eszik valamit reggelire, apám viszont minden nap zabkását. Úgyhogy eldöntöttem, hogy én is zabkását reggelizem. Főleg banánnal szerettem. Hét-, nyolcéves koromig nem is tűnt fel, milyen tömény kaja is ez. Azzal leveszek a polcról egy doboz Frosted Flakes-t. És inentől datálható a háború kezdete. Rebecca mamája megengedte, hogy náluk otthon legyen Frosted Flakes, és mint mindenki más, én is láttam milliószor a reklámokat. Könyörögtem anyámnak, hogy

vegyen nekem, de ő hajthatatlan volt. Így aztán azt tettem, amit bármelyik törvénytisztelő lány az én helyemben elloptam egy dobozzal Rebeccáéktól, és a szobámban őriztem. Az egyetlen probléma az volt, hogy félttem, hogy anyám rajtakap, amint beteszem a müzlistálat a mosogatógépbe. Nem volt mit tenni, a szobámban tartottam a tálakat is. Egy idő után persze bűdösödni kezdtek. Anyám nagy balhét csapott, apám viszont kijelentette, hogy nincs semmi baj a Frosted Flakesszel, ha egyszer azt szeretnék enni. A történet csattanója, hogy amint nem volt nálunk sem tilos a Frosted Flakes, lassacskán kiábrándultam belőle. Annyira nyúlós, ragadós volt a tejben. Így anyával egyezsége jutottunk. Átmentünk a Frosted Cheerios polcához. Nem igazán tudom, hogy a Frosted Cheerios miért jobb a Frosted Flakesnél, de anya valamiért meg volt győződve erről. Ami elvezet minket a végkifejletig. Úgy teszek, mintha nehéz lenne kikapnom az ott sorakozó kilencven fajta ropogós müzliből a kedvencemet, a fahéjas-mazsolásat. Igazság szerint ebben is legalább annyi a cukor, mint a többi cukormázásban, mégis úgy hirdetik, hogy egészséges. És a mazsola valóban hasznos. Már csak azért is, mert nem ázik el a tejben rögtön az egész müzli.

– Én régen imádtam, ahogyan a Frosted Flakes kékre színezte a tejet – mondja A.

– Igen! – És mikor gondoltad róla, hogy már nem menő, hanem inkább ciki?

– Valószínűleg akkor, amikor arra is rájöttem, hogy a Froot Loopsban nincs gyümölcs.

– Vagy méz a Honeycombban.

– Vagy csokoládé a Chocula Countban.

– De legalább a Frosted Flakesben vannak pelyhek.

– És cukormáz.

– Igen. Cukormáz.

Miközben így beszélgetünk, elfelejtem, hogy ez a srác itt nem is A. Elfelejtem, hogy nem egy szokásos randin vagyunk.

– Menjünk tovább... – mondom, és megyünk tovább a következő sorra, majd az azt követőre.

A töménytelen mennyiségű élelmiszerrel a pénztár felé vesszük az irányt. Közben rájövök, képtelenség, hogy időben hazaérjek.

– Fel kell hívnom anyát. Azt fogom neki mondani, hogy Rebeccáéknál vacsorázom – mondom A-nak.

– Mondd meg azt is, hogy nála alszol felelte A.

A telefonom a kezemben van, de valahogy nem világos, mit is kellene tennem. Igazán?

– Igazán.

Kimaradok éjszakára. A faházra gondolok. Arra, ami ott történt. Illetve, ami nem történt. És hogy milyen érzés volt.

– Nem tartom jó ötletnek – mondom végül.

– Bízz bennem! – Tudom, mit teszek.

Bízni akarok benne. De nem tudhatja, milyen volt. És éppen ezért téves elképzelése lehet arról, hogyan végződhet az éjszaka.

– Tudod, hogyan érzek – mondom.

– Tudom. És mégis, azt szeretném, hogy bízz bennem. Nem foglak megbántani. Sohasem tennék ilyet.

Rendben. Benézek a szemébe, és látom, hogy tudja. Ott van egy terv határozottan ott van egy terv. De ez nem a faházban történtek ismétlése lesz. Tudja, mit tesz, én pedig megbízom benne.

Felhívom anyámat, és azt mondom neki, hogy Rebeccánál vagyok és maradok is éjszakára. Bosszús, de tudom kezelni a helyzetet.

A nehezebb ügy Rebecca lesz.

– Szükségem van a segítségedre – mondom. Ha anyám felhívna téged, légy szíves mondd azt neki, hogy ott vagyok nálatok.

– De most hol vagy? – kérdezi. Minden rendben?

– Persze, semmi baj. És ígérem, hogy később elmondok mindent de nem most. Jól vagyok. Lehet, hogy nem is maradok ki egész éjszakára. De tudnom kell, hogy tényleg falazni fogsz nekem.

– Biztos vagy te ebben?

– Igen. Teljesen. Minden rendben van.

– Akkor jó. De most teljes magyarázatot kérek ám. Nem a szokásos mellébeszélést.

– Megígérem. Elmondok majd mindent.

Még azt is – mondja, hogy érezzem jól magam. Azt hiszem, ezt tényleg nagy szó, hogy ennyire megbízik bennem. De tényleg.

– Majd mondd azt neki, hogy találkoztál egy fiúval – mondja A, miután letettem.

– Egy fiúval, akivel épp csak találkoztam?

– Igen. Egy fiúval, akivel épp most találkoztál.

Furcsa arra a beszélgetésre gondolni. Már nem egy titokzatos pasiról

van szó. Csak egy fiúról.

Ha ez ilyen könnyű volna!

Követem őt az autómmal. Ebben a pillanatban még dönthetek úgy, hogy mégsem megyek vele. Mindössze annyit kell tennem, hogy elfordítom a kormánykereket. Csak rá kell kanyarodnom az autópályára.

De megyek tovább.

A neve Alexander Lin, és a szülei elutaztak a hétvégére. A ezt egyszerre közli velem.

– Alexander ismétlem. Nem lesz nehéz megjegyezni.

– Miért? – kérdezi.

Azt hittem, ez nyilvánvaló. Mert A-val kezdődik. Felnevet, meglepődik. Talán onnan bentről mégsem tűnik ilyen egyértelműnek.

A ház nagyon szép. A konyha körülbelül kétszer akkora, mint a miénk, és amikor kinyitjuk a hűtőszekrényt, látjuk, hogy dugig van. Alexander szülei nem hagyják éhezni a fiacskájukat.

– Miért is vesződtünk? – kérdezem. Alig tudom elpakolni a vásárolt élelmiszereket.

– Mert nem néztem körül ma reggel, és biztosra akartam menni, hogy lesz minden, amit szeretünk.

– Amúgy tudsz főzni?

– Nem igazán. És te?

Na, ez érdekesen alakul. Én sem igazán.

– Majdcsak megoldjuk valahogy. De előbb hadd mutassak neked valamit.

– Rendben.

A kezemért nyúl; hagyom, hogy megfogja. Így megyünk végig a házon fel a lépcsőn, egyenesen Alexander szobájába. Tudom, hogy nem azért hozott ide, hogy ágyba vigyen. Tényleg csak meg akarja mutatni nekem Alexander szobáját, mert így betekintést nyerhetek Alexander gondolataiba.

Lenyűgöző. Először is mindenhol Post-it cédulák tömkelegé sárga, rózsaszín, kék, és zöld lapocskák. És mindegyiken idézetek: *Nem hiszek a tündérmesékben, de hiszek benned.* És *Hagyjuk, hogy álmodozóink*

felébresszék a nemzetet. És Szeress inkább kevésbé, de soká. Órákat tudnék olvasgatva eltölteni ebben a szobában. A mezőn, a hiányzó mező, én vagyok. Mark Strand. Az idézetek többségét ugyanaz a kéz vetette papírra, de látok egyéb kézírásokat is. A barátai. A barátaival osztozik ezen a szokásán.

Ott vannak a barátok a fényképeken, olyan módon, ahogyan az én barátaim is az én fényképeimen. Kivéve Justint. Justin egyik képen sincs rajta, mert utálja, ha fényképezik. De Rebecca, Preston és a többiek mind ott vannak. Nekik tetszene Alexander szobája. Zöldcitrom színű kanapén lehet itt heverészni, gitárokon játszani, és ahogy látom, fellelhető az egész Kázmér és Huba-gyűjtemény. Megszemlélem a lemezjátszónak támasztott lemezeit. Számomra ismeretlen együttesek, de a nevük tetszik: God Help the Girl. We Were Promised Jetpacks. Kings of Convenience.

Tovább olvasom a Post-it cédulákat. *Mind a csatornában vagyunk, de néhányon közülünk a csillagokba néznek.* Átböngészem a könyveket a polcokon. Legtöbbjükből Post-it cédulák kandikálnak ki bejelölt oldalak és gondolatok, mielőtt feledésbe merülnének.

Tetszik. Tetszik az egész.

A-ra pillantok, és látom rajta, hogy neki is tetszik Alexander birodalma. Ha volna szobája, pont így nézne ki. Milyen klassz, hogy rátalált erre. És milyen nyomasztó is egyben, hogy néhány órán belül el kell hagynia.

De most nem fogok erre gondolni. Csakis a mostra gondolok.

Megakad a tekintetem egy majdnem elhasznált Post-it tömbön Alexander íróasztalán, mire egy tollal együtt a zsebembe csúsztatom.

Ideje hozzáfognunk a vacsorához szólal meg A.

Megint a kezébe veszi a kezemet. Visszamegyünk a világba de nem túl messze, nem túl távol innen.

Felfedezek néhány szakácskönyvet. De aztán egyiket sem vesszük elő.

– Rögtönözzünk – mondja A. Én pedig azt gondolom, igen, azt tesszük. Rögtönzünk. Ösztönösen viselkedünk. Ez itt egy nagy konyha, mégis érezzük az otthonosságát. Betölti az Alexander iPodjáról szóló zene, a fazekakból gomolygó gőz illata: a hajtásából szétmálló bazsalikomé és az olajon sercegő fokhagymáé. Receptünk nincs, csupán a hozzávalók. Én egész idő alatt izzadok és énekelek, és egyáltalán nem vagyok ideges, mert még ha nem is lesz ehető a főztünk, remek érzés kotyvasztani valamit. A

szüleimre gondolok, és arra, mennyire hiányozhat nekik a szenzációs érzés, hogy együtt dolgoznak a konyhában, egyikük a másik hátára teszi a kezét, ahogy az a tűzhelynél áll, vagy csendben, egymás kezéből veszik ki a fakanalat, készítik a szószot. Kétfős csapatot alkotunk. És mert nem versengünk, mindketten nyertesek vagyunk.

Végül lett egy kelkáposztasalátánk, fokhagymás kenyérünk, egy hatalmas tál tavaszi pennénk, egy quinoaés sárgabaracksalátánk, és egy tepszi citromos piténk.

– Nem rossz – mondja A. Én pedig el akarom mondani neki, hogy most már értem, miért akarják az emberek megosztani az életüket valaki mással. Értem, mire ez a nagy húhó. Nem a szex miatt, vagy hogy párban tudjunk szórakozni menni más párokkal. Nem az égőnk fényezése, vagy akár a magánytól való félelem miatt. Hanem emiatt nevezzük bárminek is. És az egyetlen rossz dolog, hogy olyannal kell megosztanom az érzést, aki hamarosan távozni kényszerül.

Mégsem mondok semmit. Mert az utolsó rész megnehezíti, hogy ki-mondjam a többi.

– Terítsem meg az asztalt? – kérdezem inkább. Linéknek nagyon szép ebédlőasztaluk van, amin remekül mutatna egy ilyen pompás lakoma.

De A megrázza a fejét. Ne. A kedvenc helyemre viszlek, tudod.

Átnézi a szekrényeket, és elővesz két tálcat.

Alig férnek el rajtuk az ételek. Aztán A talál egy csomó gyertyát, és azokat is magunkkal visszük.

– Tessék nyújtja át nekem az egyik tálcat, majd a hátsó ajtó felé veszi az irányt.

– Mégis hová megyünk? – kérdezem. Nem vettem fel a kabátomat. Remélem, nem megyünk messze.

– Nézz csak fel – mondja A.

Először csak a fát látom, aztán jobban megnézem, és észreveszem a lombházat.

– Szép – mondom, és keresem a létrát.

– Van itt egy felvonó a tálcáknak. Felmászok és leeresztem.

Ezek a szülők aztán mindenre gondoltak.

Miközben a tálcákat egyensúlyozom, A felmegy a létrán, és leereszti a felvonót. Nem tudom, mennyire biztonságos, mindenesetre ráhelyezem az egyik tálcat, A pedig ügyesen felhúzza, anélkül, hogy bármi is leesne róla. Megismételjük ugyanezt a második tálcával is, aztán én is felmászom a

létrán.

Olyan ez az egész, mintha egy könyvben olvasnám. Eddig eszembe sem jutott, hogy bármelyik barátomnak lenne lombháza a kertjükben.

Ahogy felkapaszodom, egy nyitott ajtó vár, amin bejutok.

A már meg is gyújtott néhány gyertyát, fényük imbolyog a sötétben, amint bemászok az odúba. Körülnézek és megállapítom, hogy egy fellógatott rönkházikóba kerültem. Nincs benne sok bútor, van viszont egy gitár, néhány jegyzetfüzet, és egy apró könyvespolc, rajta egy régi enciklopédiával. A padló közepére helyezi a tálcákat, mivel nincs ott sem asztal, sem pedig székek.

– Jó kis hely ez, nem igaz? – kérdezi.

– Igen.

– És ez itt mind az övé. A szülei nem jönnek fel.

– Imádom.

Leveszem a tányérokat, a szalvétákat és az ezüst evőeszközt az egyik tálcáról, és megterítem az asztalt, ami nem is asztal. Amikor kész vagyok, A felszolgálja a vacsorát mindkettőnknek mindenből egy keveset. Ahogy egymással szemben ülünk, egyenként kiértékeljük az ételeket általában jobb osztályzatot kapnak, mint amit érdemelnek. A tavaszi penne mártásának íze egy fűszerére emlékeztet, amit hirtelen nem tudok beazonosítani megkérdezem A-t, de nem emlékszik rá. Szerinte azt is beletettem. De már én sem emlékszem, melyik volt az. Ez is része a rögtönzésnek.

Az egyik tálcán egy kancsó víz van, és nincs is szükségünk más egyébre. Bort is vihettünk volna vagy vodkát, esetleg Cherry Coke-ot. Teljesen mindegy. Mámorosak vagyunk a gyertyafénytől, részegek a levegőtől. Az étel a zenénk. A falak pedig felmelegítenek bennünket.

Ahogy az első gyertyák csonkig égnek, A meggyújt még néhányat. Nincs fényesség, inkább izzás. Épp most haraptam bele egy citromos pitébe, fanyarságát érzem a nyelvemen. Elkapom A pillantását, ahogy engem néz, és feltételezem, maradt egy kis porcukor az arcomon. Emelem a kezem, hogy letöröljem. A elmosolyodik, miközben még mindig néz.

– Mi az? – kérdezem.

Hozzám hajol és megcsókol.

– Csak ez feleli.

– Ó – mondom. Tehát ez.

– Igen, ez.

Aztán csak várunk, várjuk, hogy a csók kiússzon a lombházból, bele az éjszakába.

Fogalmam sincs, mit akarok.

Nem. Nem is igaz. Tudom pontosan, hogy mit akarok. Csak nem vagyok biztos benne, hogy akarnom kellene.

– A desszert – mondom neki. Meg kell kóstolnod a citromos pitét.

Mosolyog. Jó is lesz, ha hagyjuk ellibbenni a csókot a házból.

Már érzem, ahogy közeledik felénk a többi.

Az ajkait nézem. A porcukrot az ajkain.

Emlékeztetem magam, hogy valójában nem az ő ajkai.

De nem zavar.

Miután végeztünk az evéssel, összeszedem a tányérokat. Mindent a tálcákra pakolok, a tálcákat pedig félreteszem. Távol ültünk eddig egymástól, most már szeretnék közelebb kerülni hozzá.

Oda is megyek. Körém fonja a karját, mire előhúzok egy Post-it tömböt meg egy tollat a zsebemből. Aztán anélkül, hogy egy szót is szólnék, rajzolok egy szívet a legfelső cetlire, majd letépem, és Alexander szívére ragasztom.

– Tessék – mondom A-nak.

Lenéz rá. Aztán fel, rám.

– El kell mondanom neked valamit szóval meg.

Egy pillanatig arra gondolok, hogy a Szeretlek-et fogom újból hallani tőle, ezúttal még több érzellemmel. Ha valóban ezt – mondja, válaszolni fogok rá.

Ehelyett így szól: El kell mondanom, mi ez az egész.

Már nem bújok hozzá, a szemébe akarok nézni.

– Miről van szó? – kérdezem. Totál hülye módon azt hiszem, hogy találkozott valaki mással.

– Emlékszel Nathan Daldryre? – A srácra Steve buliján?

– Persze.

– Azon az éjszakán ott hagytam az út szélén. És amikor felébredt rájött, hogy valami nem stimmel. Gyanakodni kezdett, és ezt elmondta sok-sok embernek. Egyikük Poole tiszteletes, aki valójában nem az, csak kölcsönvette a tiszteletes testét.

– Erre céloztál az e-mailedben, hogy szerinted nem te vagy az egyetlen?

A bólint. Igen. De ez nem minden. Bárki legyen is Pooleban, olyan, mint én, de mégsem egészen. Ő ugyanis azt állítja, hogy képes kontrollálni a folyamatokat. Azt – mondja, van rá egy mód, hogy a személy testében maradhassunk.

Megpróbálom felfogni az értelmét annak, amit A magyaráz nekem.

– Kitől tudod ezt? – Talán írt neked? – Honnan tudod, hogy ő létezik egyáltalán?

– Láttam őt. Találkoztam vele. Arra használta Nathant, hogy csapdát állítson nekem, és sikerült is majdnem elkapnia. Azt mondja, hogy egyformák vagyunk, de nem vagyunk egyformák. Nem is tudom, hogyan magyarázzam el azt hiszem, más szabályok szerint él, mint én. Nem törődik azzal, akinek a bőrébe bújik. Nem tisztel másokat.

– De te hiszel neki? – Amikor azt mondja, hogy akár maradhatnál is?

– Azt hiszem, igen. És azt gondolom, hogy tényleg léteznek mások is. A neten találtam hozzám hasonlókat. Vagy legalábbis olyanokat, akikbe beleköltöztek, mint például Nathanbe vagy beléd. Vagy legalább tudják, mi történt. És Nathan most tudja. De legtöbbjük soha nem fog rájönni. És ha Poole-nak igaza van, lehetnek olyanok, akik véglegesen átvették a hatalmat. És akkor én is képes vagyok beléjük költözni, és végleg ott maradni.

– Szóval képes lennél mégis maradni? – kérdezem tőle, és közben alig hiszek a fülemnek. Hirtelen bármi lehetségesnek tűnik. Mi ketten valóságosak lehetünk. Te most azt mondod nekem, hogy akár maradhatsz is?

– Igen válaszolja. És mégsem.

Nem lehet mindkettő. Hallani sem akarok róla.

– Akkor melyik? – Ezt hogy érted?

– Létezik egy mód, hogy maradjak – mondja nekem. De nem tehetem. Sohasem lennék képes rá.

– Miért is nem?

– Mert úgy megölném őket, Rhiannon. Amikor elveszed valaki életét, akkor az örökre eltávozik.

Nem. Nem mondhatja ezt nekem. Nem állíthatja, hogy lehetséges, ugyanakkor lehetetlen.

Képtelen vagyok megbirkózni ezzel. Nem megy. Felállók. Nem ülhetek tovább itt a padlón, egy lombház közepén, és társaloghatok vele erről a témáról.

Amint talpra ugrom, elkezdek tombolni. Nem teheted ezt velem! – kiáltok fel. Nem csaphatsz le rám, hogy aztán elhozz ide, elhalmozz minden jóval végül kijelentsd, hogy mégsem fog működni. Ez kegyetlenség, A. Kegyetlenség!

– Tudom ismeri el. Ezért ez az első randevúnk. Most találkozunk először.

Ez nem igazság. Nem megjátás. Hanem maga az élet.

– Hogy mondhatz ilyet? – kérdezem. Hogy veheted el tőlem az emlékeinket?

Feláll és odajön hozzám. Bár dühös vagyok, bár nem értem, mit művel, átölel. Nem ezt akarom, és megpróbálom elmondani neki, hogy tényleg nem akarom. De akkor megérezem, milyen jó is, és már akarom, és már nem húzódok el tőle.

– ő egy rendes fickó suttogja a fülemben A. Még az is kiderülhet, hogy egy nagyszerű fickó. Ma találkoztatok először. Ma volt az első randitok. Emlékezni fog rá, hogy járt a könyvesboltban. Rád is emlékezni fog, és nemcsak azért mert gyönyörű vagy, hanem a belőled sugárzó erő is vonzani fogja. Látni fogja rajtad, milyen fontos számodra, hogy a világ részének érezd magad. Emlékezni fog rá, milyen könnyedén társalogsz, és odaadóan figyelsz. Nem akarja, hogy véget érjen, több időt akar veled tölteni. Elvisz a lomboházba is, mert azt szeretné, hogy lásd a kedvenc helyét. A szupermarket, a sztorik a sorokban, az első látogatás a szobádban mindenre emlékezni fog, és nem is kell rajta változtatnom. Az ő pulzusa az én szívverésem. Egyformán ver a szívünk. Tudom, hogy meg fog érteni téged. Pont olyan jólelkű vagy, mint ő.

Nem. Ez nem az, amit akarok. Hát nem látja, hogy mit akarok?

– És veled mi lesz? – A hangomon jól érződik a szomorúság. Nem tudom távol tartani tőle.

– Megtalálod benne mindazt, amit bennem is megtaláltál válaszolja. Mindenféle bonyodalom nélkül.

Úgy – mondja ezt, mintha annyira egyszerű lenne.

Pedig nem egyszerű és nem könnyű.

– De én nem tudok csak úgy átkapcsolni – mondom neki.

A karjai szorosabban fonódnak körém. Tudom. Ezért

kell neki először bizonyítania. Aztán minden nap bizonyítania kell, hogy megérdemel téged. Ha pedig mégsem, akkor nem kell mellette maradnod. De kétlem, hogy ez történne.

A feladja. Függetlenül attól, hogy én mit akarok, ő feladja.

– Miért csinálod ezt? – kérdezem.

– Mert mennem kell, Rhiannon. Most valóban el kell mennem innen. Még hozzá messzire. Válaszokat kell kapnom a kérdéseimre. És veled sem tehetem meg, hogy ki-be járkáljak az életedben. Többet érdemelsz ennél.

Tudom, hogy így a helyes. De nem akarom, hogy észérveken múljon az egész. Nem múlhat csak a racionalitáson.

– Akkor most búcsúznak? – kérdezem tőle.

– Búcsúznak valamitől, és üdvözlünk valami mást.

Ekkor ér a változás.

Ekkor döntöm el, hogy nem akarom, hogy engem tartsanak, hanem inkább én tartom a másikat.

Ekkor bontakozom ki a karjaiból, de csak azért, hogy kitárjam a saját karjaimat, és üdvözljem őt.

Nem mondok igent, de egyetértek azzal, hogy nincs értelme nemet sem mondani.

Mindenemmel tartom őt. Úgy ölelem, hogy mindenképpen emlékeznie kell rá. Muszáj emlékeznie rám, bárhol lesz is.

– Szeretlek – mondja. Senkit sem szerettem még ennyire, mint téged.

– Mindig ezt mondod. De nem veszed észre, hogy én is így érzek? – Nem éreztem így még soha, senki iránt.

– De te még fogsz. Újból fogsz szeretni.

* * *

Itt van a vége. De a kezdete is.

Minden pillanat. Minden nap.

Most végződik, és most kezdődik.

Eddig nem néztem az órát, de most megnézem. Majdnem éjfél van.

Amikor megáll. Amikor elkezdődik.

Melletted akarok elaludni suttogja.

Ez az utolsó kívánságom.

Bólintok. Félek kinyitni a számat. Félek, hogy nem leszek képes kimondani azt, amit vár tőlem.

A lombházban hagyjuk a tálcákat. Ez nem is számít, hacsak nem fog rá

amúgy is emlékezni. Lemászunk a létráról. Visszafutunk a házba. Be a szobájába.

Együtt fogunk emlékezni erre. Mindhárman.

Meg akarom állítani az időt. De tudom, hogy nem lehet.

Közeledik az éjfél.

Fogjuk egymás kezét. Akkor bent a szobában, levesszük a cipőnket. Semmi mást, csak a cipőnket. Lefekszem az ágyra, ő meg lekapcsolja a villanyt.

Csak az óra világít. Bebújik mellém az ágyba, hanyatt fekszik. Hozzábújok. Megérintem az arcát. Magam felé fordítom a fejét.

Megcsókolom, aztán csókolom, és csókolom.

– Azt akarom, hogy holnap emlékezz erre-arra – mondom neki, amikor levegőhöz jutunk.

– Mindenre emlékezni fogok feleli.

– Ahogyan én is ígérem.

Még egy csók. Egy utolsó csók. Azután lehunyom a szemem. Lelassul a légzésem. Várok.

Ha vissza tudnám tartani, megtenném.

Úristen, ha vissza tudnám tartani, megtenném.

Nem alszom. Azt kívánom, hogy alhassak. De nem tudok aludni.

Helyette csak fekszem ott, behunyt szemmel, és körülölel a sötétség.

Érzem, ahogy kinyúl felém, és megérinti a szívem. Hallom, ahogyan elköszön.

Érzem, ahogy lehunyja a szemét. Érzem, ahogy zuhan.

Kinyitom a szemem. Megfordulok.

Várom a pillanatot. Látni akarom a változást.

De helyette ott látok egy gyönyörű fiút, amint édesen alszik. Akit egy másik szép fiú hagyott hátra, aki most szintén alszik valahol egy másik házban, egy másik ágyban.

Fel akarom ébreszteni. Meg akarom tőle kérdezni, hogy itt van-e még.

De nem ébresztem fel, mert nem akarom, hogy Alexander megkérdezze, miért sírok.

Amikor a fal felé fordulok, és épp elaludnék, megérem a Post-it
cédulát a pólómon.

A szív, amit adtam neki.

Elvette, aztán visszaadta nekem.

Harminckettedik fejezet

Kinyitom a szemem. Szikrázik a nap.

– Jó reggelt – mondja Alexander.

Valamikor az éjszaka folyamán felé fordulhattam. Mert most pont velem szemben van, és ő is ébredszik.

– Jó reggelt – felelem.

Nem úgy fest, mint aki zavarban van. Nem tűnik meglepettnek sem. Tudja, miért vagyunk az ágyában, teljesen felöltözve. Emlékszik a lombházra. Emlékszik, hogy találkozott velem a könyvesboltban. Ez persze szokatlan nem az a fajta dolog, ami naponta megtörténik az emberrel. De lehetséges. Egy nagyon szerencsés napon lehetséges.

Annyira boldognak tűnik. És egyáltalán nem fél kimutatni.

– Azt hiszem, összeütök egy reggelit – mondja. Úgy emlékszem, a szüleim elég készletet hagytak itthon, hogy mindketten ehessünk.

– A reggeli jó volna – mondom, miközben felülök, és nyújtózkodom egyet.

– Rendben válaszolja. De aztán mégsem mozdul. Csak néz engem.

– Mi az? – kérdezem.

– Semmi – mondja szégyellősen. Aztán kijavítja magát.

– Nem. Nem a semmi. Hanem a semmi ellentéte. Annyira boldog vagyok, hogy itt vagy. És alig várom, hogy még egy napot eltöltsünk együtt, ha te is benne vagy.

– Reggelizzünk meg először – mondom. Aztán megbeszéljük, hogy

legyen.

– Jól hangzik – mondja, és kiugrik az ágyból. Nyugodtan használd a ruhákat, törülközőket, a sampont, a könyveket, a Post-it cédulákat bármit, amire szükséged van.

– Azt fogom tenni.

Egy darabig csak téblábol. Olyan édes.

– Imádom, bármi legyen is ez – mondja.

Nem tehetek róla, visszamosolygok rá. Igen – felelem.

– Bármi legyen is.

– Csak zabkását ne, oké?

– Aha. Nem eszünk zabkását.

Fütyül, ahogy lemegy a földszintre. Figyelem, mikor ér hallótávolságon kívül.

A laptopja az íróasztalán hever vonzza a tekintetem. Tudom, mit kellene tennem. Tudom, mit várna el tőlem A.

Csak épp, makacs vagyok.

Szeretem Alexandert. De nekem A kell.

Meg akarom találni A-t.

Table of Contents

[Title page](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)

[Huszonhetedik fejezet](#)

[Huszonnyolcadik fejezet](#)

[Huszonkilencedik fejezet](#)

[Harmincadik fejezet](#)

[Harmincegyedik fejezet](#)

[Harminckettedik fejezet](#)